

ÅRGÅNG 128 • NUMMER 9 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • SEPTEMBER 2004

Liahona

**Stärka familjen på
hemmaftonen, s 32**

**Anledningar till
uppenbarelse, s 8**

Kärlek i hemmet, s LS12

Liahona

PÅ OMSLAGET

Framsida: Foto Robert Casey, bilden är arrangerad.
Baksida: Foto Welden C Andersen, bilden är arrangerad.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Foto Richard M Romney.

SE "ÅTTA ANLEDNINGAR
TILL UPPEBARELSE", S 8

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Kämpa mot ondskan
Gordon B Hinckley
- 20 Omtanke om dem som kämpar *Anonym*
- 25 Besökslärarnas budskap: Känna Herrens kärlek genom givmildhet
- 26 Undervisa som Frälsaren undervisade *Walter F González*
- 32 Familjens hemafton: förslagslåda
- 36 Länken i kedjan *Eva Fry*
- 38 Familjen först i Ukraina
Marina Mikbailovskaya och Benjamin Gaines
- 42 Sista dagars heliga berättar
Våra hemliga änglar *Mary Bartschi*
Mod att be *Dalnei de Assunção de Castro*
Agabus då? *Eric Hendershot*
Döden är början till något nytt *Claudia Yolanda Ortíz Herrera*
- 48 Brev till redaktionen

FÖR UNGDOMAR

- 7 Inte riktigt hemlös *Loucas Soares Nobre*
- 8 Åtta anledningar till uppenbarelse *Dallin H Oaks*
- 13 Affisch: Dina tankar
- 14 Nu förstår jag *Fábio Henrique N da Silva*
- 16 Den första sista dagars heliga missionären *Ryan Carr*
- 30 Gåvan och vägvisaren *Jorge I del Castillo*
- 47 Visste du det här?

SE "FISKSUMPARNA",
S LS6

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Skattkartan
Thomas S Monson
- LS4 Samlingsstunden: Ja! *Sheila E Wilson*
- LS6 Fisksumparna *Jens Kristoffersen*
- LS9 Roliga sidan
- LS10 Från president Heber J Grants liv: Kallad att tjäna
- LS12 Affischen: Kärlek i hemmet
- LS14 Nya vänner: Sha-Lei Kamauu från Ewa Beach i Hawaii
Richard M Romney

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packard, L Tom Perry,
David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson,
Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin,
Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland,
Henry B Eyring

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: E Ray Bateman, Monte J Brough,
Stephen A West

Verkställande direktör: David Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Layborg

Redigeringschef för tidskrifter: Richard M Romney

Redaktionschef: Marvin K Gardner

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune, Susan
Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper,
LaRene Porter Gaunt, Jennifer L Greenwood, R Val Johnson,
Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J Odekirk, Adam C
Olson, Judith M Paller, Vivian Paulsen, Don L Searle,
Rebecca M Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul
VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica
Weeks

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Kelli Allen-Pratt,
Howard G Brown, Thomas S Child, Reginald J Christensen,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R Peterson, Randall J
Pixon, Karl A Todd, Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkonytt: Gösta Kärlek

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: birgitta.karlfeldt@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden
Service Center, Utlandsgatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en
helaårsprenumeration är SEK 150:00 och betalas till
pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-mail till cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, haitiska, holländska, indonesiska, isländska,
italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati,
koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy,
marshallesiska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjekiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska,
och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för
olika språk.)

© 2004 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för
tillfälligt, inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet.
Visuellt material får inte kopieras om restriktioner för detta
anges intill konstverket. Frågor bör ställas till Intellectual
Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City,
UT 84150, USA; telefon: 1-801-240-3959; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:

September 2004 Vol. 128 No. 9. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah,
and at additional mailing offices. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Post Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Förslag till familjens hemafton

"Undervisa som Frälsaren

undervisade", s 26: Äldste

Walter F González redogör

för tre olika slags frågor som

Frälsaren ställde för att hjälpa sina
lyssnare att förstå och tillämpa bud-
skapet. Försök att använda en fråga
från var och en av dessa tre katego-
rier under din nästa hemaftonslek-
tion. Lägg märke till om detta ökar
familjens engagemang i din lektion.

"Döden är början till något nytt",

s 46: Döden är någonting som varje
familj någon gång drabbas av. Om du
känner dig inspirerad till det, kan du
diskutera syftet med döden i Guds
plan, dess tidpunkt och de tänkbara
anledningarna till att Gud ibland inte
besvarar böner på det sätt som vi vill
att han ska göra.

"Åtta anledningar till uppenba-

relse", s 8: Äldste Dallin H Oaks
anger åtta anledningar till uppenba-
relse. Låt familjen berätta om egna
eller andras erfarenheter angående
någon eller några av dessa anled-
ningar till uppenbarelse.

"Den första sista dagars heliga

missionären", s 16: Samuel Smith,
bror till profeten Joseph, använde
Mormons bok som ett missionärs-
redskap. En följd av en Mormons
bok som han delade ut var att
Brigham Young, som blev kyrkans

andre president — och Heber C

Kimball, som blev rådgivare i

första presidentskapet — blev

medlemmar i kyrkan. Samtala med
din familj om kraften i Mormons bok.

Uppmuntra familjen att läsa den och
själva skaffa sig ett vittnesbörd om att

den är sann. Låt dem göra som Samuel
Smith gjorde — dela med sig av

Mormons bok till andra.

"Kärlek i hemmet", s LS12: Denna

artikel påminner oss om att vi upprät-
tar familjer med kärlek och bibehåller
dem genom arbete och tjänande.

Använd tankar från denna artikel för att
förstärka den här principen på famil-
jens hemafton.

ÄMNEN I DETTA NUMMER

LS = Lilla stjärnan	Lycka, LS2
Arbete, LS4, LS12	Lydnad, LS6
Arv, LS2	Medkänsla, 20
Besöksundervisning, 25	Missionsarbete, 16, 42,
Bön, 42	LS10
Dragning till det egna	Mod, 2, 42
könet, 20	Mormons bok, 14, 16
Dygd, 13	Motgångar, 42
Döden, 42	Normer, 2
Familjen, 2, 32, 36, 38, 42,	Omvändelse, 2, 7, 14,
LS4, LS12, LS14	20, 42
Familjens hemafton, 1, 2,	Primär, LS4
32	Profeter, 47, LS10
Frälsningsplanen, 42	Självbehärskning, 2, 13
Förberedelse, LS2	Skriftstudier, 42
Föräldraskap, 2	Tjänande, 42
Givmildhet, 25	Undervisning, 1, 26, 32
Helige Anden, den, 8, 30,	Uppenbarelse, 8, 30
LS6	Uthållighet, 36
Hemundervisning, 6	Visdomsordet, 30
Jesus Kristus, 25, 26	Vittnesbörd, 14
Kyrkans historia, 16, 47	Världsomfattande kyrka,
Kärlek, 25, LS4, LS12	38, LS14

Kämpa mot ondskan

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

En kväll tog jag fram morgontidningen, som jag inte läst tidigare, och ögnade igenom den. Mina ögon stannade till vid teater- och bioannonserna. Så många av dem lockade öppet till det som är degraderande, till sådant som leder till våld och utomäktenskapliga sexuella förhållanden.

Jag tittade igenom min post och fann en liten tidning med TV-program för den kommande veckan och såg namn på program med samma inriktning. En nyhetstidning låg på mitt bord. Detta särskilda nummer var ägnat åt den ökande kriminaliteten. Artiklar i tidningen berättade om ytterligare miljoner till ökade polisiära insatser och större fängelser.

Floden av pornografisk smuts, den ohälsamma betoningen på sex och våld är inte bara utmärkande för Nordamerika. Situationen är lika dålig i Europa och i många andra områden. Hela den sorgliga bilden visar att själva kärnan i samhället håller på att upplösas.

Rättsliga begränsningar av avvikande moraliskt beteende undergrävs av nya lagparagrafer och domstolsbeslut. Detta görs i

yttrandefrihetens namn, i tryckfrihetens namn, för valfrihet i så kallade personliga angelägenheter. Men den bittra frukten av dessa så kallade friheter har blivit förslavning under destruktiva vanor och beteenden som bara leder till undergång. En profet, som talade för länge sedan, beskrev detta på ett passande sätt med följande ord: "På så sätt bedrager djävulen deras själar och leder dem försiktigt ned till helvetet." (2 Nephi 28:21)

Å andra sidan är jag övertygad om att det finns miljoner och åter miljoner goda människor i detta land och i andra länder. För det mesta är makar trogna mot sina hustrur och hustrur mot sina män. Deras barn uppfostras i måttfullhet, flit och tro på Gud. Med tanke på styrkan hos dessa människor tror jag att situationen är långtifrån hopplös. Jag är övertygad om att det inte finns någon anledning till att vara passiv och låta smuts och våld överväldiga oss och göra oss förtvivlade. Tidvattenvågen, hög och hotande som den är, kan vändas tillbaka om tillräckligt många av dem som jag nämnde bidrar med sin styrka till de få som nu gör ett gott arbete. Jag tror

Låt våra röster bli hörda. Jag hoppas att vi inte ska ha skarpa och gälla röster, men jag hoppas att vi ska tala med sådan övertygelse att de som vi talar till ska erfara kraften i våra känslor och uppriktigheten i vår ansträngning.

att uppmaningen att kämpa mot detta onda är en uppmaning som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, som medborgare, inte kan rygga för.

Jag skulle vilja föreslå fyra sätt att börja våra ansträngningar att kämpa mot ondskans tidvattenvåg.

För det första: Börja med dig själv. Reformering av världen börjar med en reformering av dig själv. Det är en grundläggande del av vår tro att "vi tror på att vara ärliga, sanna, kyska, barmhärtiga och dygdiga". (Trosartikel 13)

Vi kan inte hoppas påverka andra i dygdens riktning om vi inte själva lever dygdiga liv. Vårt sätt att leva har större övertygande kraft än alla predikningar vi håller. Vi kan inte förvänta oss att lyfta andra om vi inte själva står på en högre nivå.

Att respektera sig själv är början till dygd hos människan. Den man som vet att han är ett Guds barn, skapad i en gudomlig Faders avbild, och begåvad med potential att utöva storslagna och gudalika dygder, avstår från det orena och liderliga som vi alla utsätts för. Alma sade till sin son Helaman: "Fäst blicken på Gud och lev". (Se Alma 37:47.)

Det är av mer än flyktigt intresse att Herren, när han talade till folkskaran på berget, uttalade dessa underbara ord: "Saliga är de renhjärtade, de skall se Gud." (Matt 5:8)

En klok man
sade en gång:

"Bli själv ärlig och det är en lymmel mindre i världen."

Och det var Shakespeare som i en av sina rollgestalters mun lade följande övertygande förmaning: "Var trogen mot dig själv. Och därav följer det som natt på dag, att du mot ingen man kan bli falsk."¹

Jag skulle vilja uppmana alla män och kvinnor som läser dessa ord, att höja sina tankar ovanför smutsen, att disciplinera sina handlingar till exempel på dygd, att kontrollera sina ord så att de bara talar det som är upplyftande och leder till framsteg.

Och nu till mitt andra sätt att börja: En bättre morgondag börjar med fostrandet av en bättre generation. Detta lägger på föräldrarna ansvaret att bli bättre på att uppfostra sina barn. Hemmet är dygdens vagg, den plats där karaktären formas och vanor upprättas. På Familjens hemafton ges förmånen att undervisa om Herrens vägar.

Ni vet att era barn kommer att börja läsa. De kommer att läsa böcker och de kommer att läsa tidningar. Främja inom dem en känsla för det bästa. Medan de är mycket unga, läs för dem de storslagna berättelser som har blivit odödliga på grund av de dygder de undervisar om. Visa dem goda böcker. Låt det finnas ett hörn någonstans i ditt hem, om än aldrig så litet, där de åtminstone kan få se några goda böcker av det slag varigenom skarpa hjärnor fått sin näring.

Låt det finnas goda tidningar i hemmet, de som ges ut av kyrkan och av andra, som stimulerar deras tankar till ädla föreställningar. Låt dem läsa en bra nyhetstidning för att de ska veta vad som händer i världen utan att utsättas för förnedrande reklam och skrivelser som är så vitt spridda. När det går en bra film i er hemort, överväg då

att gå till biografen tillsammans som familj. Ert stöd uppmuntrar dem som vill producera denna typ av underhållning. Och använd det mest anmärkningsvärda av alla verktyg för kommunikation, televisionen, för att berika deras liv. Det finns så mycket som är bra, men det kräver urskillning.

Låt de ansvariga för lämplig familjeunderhållning på tv känna till er

uppskattning för det som är gott och dessutom ert missnöje med det som är dåligt. I stor utsträckning får vi det vi ber om. Problemet är att så många av oss underlåter att fråga, och, ännu oftare, underlåter att uttrycka tack-samhet för det som är bra.

Låt det finnas musik i hemmet. Om ni har tonåringar med egna skivor så kanske ni skulle vilja beskriva ljudet som någonting annat än musik. Låt dem höra någonting bättre då och då. Sätt på annan musik som de får höra. Den talar för sig själv. Den blir mer uppskattad än vad du tror. Det kanske inte sägs högt, men det kommer att kännas, och detta inflytande kommer att visa sig mer och mer allteftersom åren går.

Nu kommer jag till mitt tredje sätt att börja: Bildandet av en allmän opinion inleds med några få uppriktiga röster. Jag är inte den som förespråkar trotsiga rop eller knutna nävar och hot som uttalas inför de lagstiftande. Men jag är en som tror på att vi uppriktigt och positivt bör uttrycka vår övertygelse för dem som har fått det tunga ansvaret att stifta och upprätthålla våra lagar. Det är ett sorgligt faktum att den minoritet som manar till större

liberalisering, som torgför och slukar pornografi, som uppmuntrar och livnär sig på tygellösa utsävningar, gör sina röster hörda tills dess att de lagstiftande kan börja tro att det som de får höra representerar majoritetens vilja. Det är inte troligt att vi får det som vi inte höjer vår röst för.

Låt våra röster bli hörda. Jag hoppas att vi inte ska ha skarpa och gälla röster, men jag hoppas att vi ska tala med sådan övertygelse att de som vi vänder oss till ska erfara kraften i våra känslor och uppriktigheten i vår ansträngning. Anmärkningsvärda konsekvenser följer ofta på ett välskrivet brev och ett frimärke. Anmärkningsvärda resultat kommer av lågmälda samtal med dem som bär tunga ansvar.

Herren förkunnade för sitt folk:

”Bliven därför icke trötta av att göra gott, ty I läggen grundvalen till ett stort verk, och av det ringa kommer det som är stort.

Se, Herren fordrar hjärtat och ett villigt sinne.” (L&F 64:33–34)

Detta är kärnan i det hela — ”hjärtat och ett villigt sinne”. Tala med dem som stiftar regler och lagar — med de styrande på lokal och statlig nivå, och de som innehar administrativa uppgifter i våra skolor. Naturligtvis kommer somliga att slå igen dörren, och andra kommer att håna. Besvikelser kan komma. Det har alltid varit så. I ett tal i underhuset år 1783, sade Edmund Burke följande om att förespråka en impopulär sak:

”Han har god kännedom om vilka snaror som ligger utspridda på hans väg ... Han är förtalad och skymfad för sina förmodade motiv. Han minns att vanrykte är en nödvändig ingredienser i all sann ära. Han minns ... att förtal och smädelser är nödvändiga beståndsdelar av triumfen.”²

I sitt försvarstal inför Agrippa gav aposteln Paulus en redogörelse för sin mirakulösa omvändelse på vägen till Damaskus. Han förkunnade att

Herrens röst hade befallt honom att ”stiga upp och stå på fötterna”. (Se Apg 26:16.)

Jag tror att Herren skulle säga till oss: ”Stig upp och stå på fötterna och främja sanning och godhet och anständighet och dygd.”

Slutligen, mitt fjärde sätt att börja: Kraft att utkämpa striden inleds med att Guds kraft tas i anspråk. Han är källan till all verklig kraft.

Paulus förkunnade för efesierna:

”Till sist, bli starka i Herren och i hans väldiga kraft.

Tag på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot djävulens listiga angrepp.

Ty vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarna.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha förberett er under bön kan ni dela med er av detta budskap på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel:

1. Fråga familjemedlemmarna om någon av dem någonsin sagt till om hur de vill att god underhållning i samhället ska vara. Har de diskuterat ämnet med vänner och bekanta? Låt dem komma med förslag på hur de kan stödja underhållning som är upplyftande.

2. Läs citatet från *Hamlet* som president Hinckley citerade: ”Var trogen mot dig själv ...”, och därefter den sista delen av Läran och förbunden 121:45, från och med ”Pryd alltid dina tankar med dygd”. Fråga familjen på vad sätt vi är trofasta mot oss själva när vi bibehåller dygdiga tankar och vad dessa ord i skriftstället betyder för oss som enskilda: ”Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud.”

3. Läs citatet av Edmund Burke. Tala om priset för att vara modig. Framhåll fördelarna med att stå för det som är rättfärdigt.

4. Låt familjemedlemmarna föreslå några sätt varpå de som enskilda kan följa president Hinckleys kallelse att börja nu med att kämpa mot det onda i samhället.

Tag därför på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot på den onda dagen och behålla fältet, sedan ni fullgjort allt.” (Ef 6:10–13)

Ondskans tidvattenvåg väller fram. I vår tid har den blivit en veritabel störtflod. De flesta av oss, som lever någorlunda skyddade liv, har föga aning om dess väldiga dimensioner. Åtskilliga miljarder investeras i pornografi, i torgförandet av liderlighet, perversioner, sex och våld. Må Gud ge oss styrka, visdom, tro och mod att som medborgare kämpa mot detta och låta våra röster göra sig hörda i försvar för de dygder som, när de utövades i gångna tider, gjorde människor och nationer starka, och som, när de försumrades, ledde till förfall.

Gud lever. Han är vår styrka och vår hjälpare. När vi strävar framåt kommer vi att upptäcka att legioner av goda män och kvinnor förenar sig med oss. Låt oss börja nu. ■

SLUTNOTER

1. *Hamlet*, akt 1, scen 3.
2. Citerat i John F Kennedy, *Profiles in Courage* (1956), s vi.

INTE RIKTIGT

HEMLÖS

Genom en medlems goda gärningar fann jag ett hem i Jesu Kristi sanna evangelium.

LOUCAS SOARES NOBRE

När jag var 12 år avled min mamma och lämnade min far med sex barn. Det fanns få tillfällen till utbildning där vi bodde och många var nöjda med att ha gått ut grundskolan. Men jag var inte det. Jag närde en dröm att avsluta mina studier.

Mitt tillfälle kom när jag flyttade till staden Santarém i Brasilien, vid 17 års ålder. Min far såg till att jag fick bo hos några som han kände, och jag började studera. Lönen från mitt arbete räckte knappt till det skolmaterial jag behövde.

Under mitt första år där blev jag ombedd av människorna jag bodde hos att bli medlem i deras kyrka. Jag avlog upprepade gånger deras begäran. Det

tredje året kom, och jag hade fortfarande inte blivit medlem i deras kyrka. En dag bad de mig att finna ett annat ställe att bo på. Jag var förkrossad.

Nästa dag gick jag inte till arbetet eller till skolan. Jag kom ihåg att min styvmors vän bodde i närheten och beslutade mig för att tala med henne.

När jag kom dit välkomnades jag av Maria Jose. Efter att ha förklarat min situation bad hon mig att hämta mina saker och stanna hos henne. Det var någonting alldeles extra med hennes vänlighet.

Efter några dagar, när hon höll på att laga maten, berättade hon för mig att missionärer från hennes kyrka skulle komma för att äta lunch. Hennes godhet gjorde mig nyfiken på hennes trosuppfattning.

Jag talade med äldste Riggs och äldste Marcio under lunchen och satte upp en tid för att lyssna till en diskussion. Före diskussionen nästa dag hade jag läst Mormons bok och bett om den, men hade inte känt något ovanligt. Men innan missionärerna inledde undervisningen så lovade de mig att om jag öppnade mitt hjärta så skulle jag få veta att det som de undervisade om var sant.

De behövde inte säga någonting mer, eftersom jag fick en stark känsla av att detta var Jesu Kristi kyrka när de talade. Tre veckor senare blev jag medlem.

Senare verkade jag som missionär i Brasilienmissionen Curitiba. Jag älskar detta evangelium och möjligheten jag hade att göra detsamma för andra som missionärerna gjorde för mig.

Jag kunde inte bli medlem i en viss kyrka — även när mitt beslut gjorde mig hemlös. Men när jag fann ett hem och en kristuslik vän, så fann jag Jesu Kristi sanna kyrka. ■

Loucas Soares Nobre är medlem i Tapajós gren, Pará Santaréms distrikt, Brasilien.

ILLUSTRATION: ROBERT A MCKAY

8 anledningar till uppenbarelse

ÄLDSTE DALLIN H OAKS

i de tolv apostlarnas kvorum

Jag vet att Gud lever och att uppenbarelse till hans barn är en realitet.

Som ung flicka hade min farmor Chasty Olsen Harris hand om några barn som lekte på en uttorkad flodbädd nära hemmet i Castle Dale i Utah. Plötsligt hörde hon en röst som kallade henne vid namn och sade åt henne att ta bort barnen från flodbädden och upp på stranden. Det var en klar dag, och det syntes inga tecken på regn. Hon såg inga skäl till att lyda rösten och fortsatte leka.

Rösten talade till henne igen, enträget. Den här gången lydde hon varningen. Hon samlade snabbt ihop barnen, och de sprang mot stranden. Just då de nådde stranden, svepte en enorm vattenmassa, som bildats av ett skyfall bland bergen många mil bort, ned längs dalgången och forsade förbi den plats där barnen lekt.

Uppenbarelse är kommunikation från Gud till människan. Den kan ske på många olika sätt. Vissa profeter, som Mose och Joseph Smith, har talat med Gud ansikte mot ansikte. En del har haft personlig kommunikation

med änglar. Andra uppenbarelser har kommit, som äldste James E Talmage (1862–1933) i de tolv apostlarnas kvorum beskriver det, ”genom drömmar under sömnen eller syner i vaket tillstånd”.¹

I dess mer bekanta former kommer uppenbarelser eller inspiration genom ord eller tankar som överförs till sinnet (se Enos 1:10; L&F 8:2–3), genom plötslig upplysning av sinnet (se L&F 6:14–15), genom positiva eller negativa känslor i fråga om olika alternativ och också genom inspirerande framträdanden, som i konstarter som utövas inför publik. President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, har sagt att ”inspiration kommer mer som en känsla än som ett ljud”.²

Avsikter med uppenbarelse

Tänk igenom era egna upplevelser. Ni har redan fått uppenbarelser, och ni kan få fler uppenbarelser emedan kommunikation från

Gud till män och kvinnor är en verklighet. President Lorenzo Snow (1814–1901) förklarade att det är ”varje sista dagars heligs storslagna förmån ... att erfara Andens yttringar varje dag i sitt liv”.³

Då jag går igenom de följande åtta syftena med uppenbarelse, hoppas jag ni förstår i vilken utsträckning ni redan fått uppenbarelse eller inspiration samt beslutar er för att utveckla denna andliga gåva att användas oftare i framtiden.

1. Den Helige Andens vittnesbörd om att Jesus är Kristus och att evangeliet är sant är en uppenbarelse från Gud.

När aposteln Petrus vittnade om att Jesus Kristus var den levande Gudens Son, kallade Frälsaren honom salig, ”ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är himlen”. (Matt 16:17)

2. Profetia är ytterligare ett ändamål med uppenbarelse.

Under den Helige Andens inflytande och inom sitt ansvarsområde kan en person inspireras att förutsäga vad som kommer att ske i framtiden. Den som innehar ämbetet profet, siare och uppenbarare profeterar för hela kyrkan, som då Joseph Smith profeterade om inbördeskriget i Amerika (se L&F 87) och förutsade att de heliga skulle bli ett

mäktigt folk bland Klippiga bergen.⁴ Att profetera ingår i en patriarks kallelse. Var och en av oss har också ibland förmånen att få profetisk uppenbarelse som belyser framtida händelser i vårt liv, till exempel en kallelse inom kyrkan som vi kommer att få.

Som ung flicka skulle min farmor, och de barn hon hade hand om, ha omkommit om det inte hade varit för en manande uppenbarelse.

3. En tredje avsikt med uppenbarelse är att ge **tröst**.

En sådan uppenbarelse kom till profeten Joseph Smith i Liberty-fängelset. Efter många månader under eländiga förhållanden ropade han i ångest och ensamhet och vädjade till Herren att minnas honom och de förföljda heliga. Det tröstande svaret kom:

”Min son, frid vare med din själ! Dina motgångar och lidanden skola endast vara ett ögonblick, och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden; du skall triumfera över alla dina fiender.” (L&F 121:7–8)

I samma uppenbarelse förkunnade Herren att oavsett vilka tragedier eller orättvisor som skulle vederfaras profeten, ”så vet, min son, att allt detta skall giva dig erfarenhet och tjäna dig till godo”. (L&F 122:7)

En tröstande uppenbarelse kan också komma i samband med en prästadörets välsignelse, antingen genom de ord som sägs eller helt enkelt genom den känsla som kommer i samband med välsignelsen.

En annan typ av tröstande uppenbarelse är den förvisning som ges att en synd har blivit förlåten. Denna uppenbarelse, som kommer då en människa fullbordat alla omvändelsesteg, ger förvisning om att priset har betalats, att Gud har hört den omvända syndarens böner och att hans eller hennes synder är förlåtna.

4. Nära förbunden med känslan av tröst är uppenbarelsens fjärde ändamål, att **upplyfta**.

Vi behöver alla vid något tillfälle i vårt liv lyftas upp ur en depression, ur en känsla av onda aningar eller otillräcklighet, eller bara från en nivå av andlig medelmåttighet. Den upplyftande känsla vi får genom att läsa skrifterna eller njuta av god musik, konst eller litteratur, lyfter våra andar och hjälper oss motstå det onda och söka det goda, och jag

tror därför att den känslan är ett av uppenbarelsens påtagliga ändamål.

5. Den femte avsikten med uppenbarelse är att **informera**.

Det kan vara inspiration som ger en person det han ska säga vid ett särskilt tillfälle, till exempel i de välsignelser som uttalas av en patriark, eller i predikningar, eller då annat sägs under den Helige Andens inflytande. Herren befallde Joseph Smith och Sidney Rigdon att höja sin röst

och uttala de tankar de skulle få i sina hjärtan, ”ty det skall givas eder i samma stund och ögonblick, vad I skolen säga”. (L&F 100:6; se också L&F 84:85; 124:97.)

Under andra omständigheter överförs den information som behövs genom Andens stilla viskningar. Ett barn förlorar en kär ägodel, ber om hjälp och inspireras att finna den. En vuxen har problem med arbetet, i hemmet eller i släktforskningen. Han ber och leds till den information han behöver för att lösa problemet. En ledare i kyrkan ber för att få veta vem Herren vill att han ska kalla till ett visst ämbete, och Anden viskar ett namn. I alla dessa exempel — välbekanta för var och en av oss — handlar den Helige Anden i sitt ämbete som lärare och uppenbarare och överför information och sanning till mottagarens uppbyggelse och ledning.

6. *Det sjätte slaget eller ändamålet med uppenbarelsen är att **avhålla** oss från att göra någonting.*

Den uppenbarelse som håller oss tillbaka är en av de vanligaste formerna av uppenbarelse. Den kommer ofta överraskande, då vi inte bett om uppenbarelse eller ledning i något speciellt ämne. Men om vi håller Guds befallningar och lever i samklang med hans Ande, styr oss en tillbakahållande kraft bort från det vi inte borde göra.

7. *Ett vanligt sätt att söka uppenbarelse är att framlägga en viss handlingsplan och sedan be om inspiration som **bekräftar** den.*

Herren förklarade detta slags bekräftande uppenbarelse då Oliver Cowdery misslyckades i sina ansträngningar att översätta Mormons bok:

”Se, du förstod det icke rätt. Du trodde, att jag skulle giva det till dig utan någon ansträngning från din sida, blott du bad.

Se, jag säger dig, att du måste utforska det i ditt eget sinne, därefter skall du fråga mig, om det är rätt. Om det är rätt, skall jag låta ditt hjärta bliva brinnande i dig; därför skall du förnimma att det är rätt.” (L&F 9:7–8)

Äldste Bruce R McConkie (1915–1985) i de tolv apostlarnas kvorum betonade vårt ansvar att göra allt vi kan innan vi söker en uppenbarelse: ”Vi förväntas använda de gåvor, talanger och förmågor, det omdöme och den fria vilja vi begåvats med ... Vi förväntas göra allt i vår makt, och sedan söka ett svar från Herren, en bekräftelse på att vi nått fram till rätt slutsats.”⁵

8. *Det åttonde slaget av uppenbarelse består av de tillfällen då Anden **manar** en person att handla.*

Det här är inte ett sådant fall då en person föreslår en viss handling och Anden antingen bekräftar eller håller tillbaka. I det här fallet kommer uppenbarelse när man inte söker den och manar till någon handling som man inte föreslagit. Denna slags uppenbarelse är

Profeten Joseph Smith tröstades av en uppenbarelse i Liberty-fängelset: ”Min son, frid vare med din själ! Dina motgångar och lidanden skola endast vara ett ögonblick.” Nära förbunden med känslan av tröst är den upplyftande känsla vi får när vi läser skrifterna eller njuter av god musik, konst eller litteratur.

Då vi lever i harmoni med Anden och söker dess ledning, kan vi vara förvissade om att vi får den ledning vi behöver för att nå vårt mål. Herren lämnar oss inte utan bistånd då ett val är viktigt för vår eviga välfärd.

påtagligt mindre vanlig än andra slag, men just detta gör den än mer betydelsefull.

Hade det inte varit för denna manande uppenbarelse skulle min farmor och de barn hon hade hand om ha drunknat i floden.

När vi inte får uppenbarelse

Innan jag avslutar vill jag säga några tankar om uppenbarelsen som inte erhålls.

För det första bör vi förstå vad som kan kallas principen om "ansvar i samband med uppenbarelse".

Då en person påstår sig ha fått uppenbarelse för en annan person utanför sitt ansvarsområde — till exempel en medlem i kyrkan som gör anspråk på att ha fått uppenbarelse till ledning för hela kyrkan eller en person som säger sig ha uppenbarelse till ledning för en annan person över vilken han eller hon inte har någon presiderande myndighet enligt kyrkans ordning — så kan ni vara säkra på att sådana uppenbarelsen inte är från Herren.

Vi får inte alltid inspiration eller uppenbarelse då vi ber om den. Ibland fördröjs uppenbarelsen och ibland lämnas vi att besluta själva. Vi kan inte framtvinga andliga ting. Det måste vara så. Livets avsikt att

erhålla erfarenhet och utveckla tro skulle motverkas om vår himmelske Fader ledde oss i varje handling, också om han ledde oss i varje betydelsefull handling. Vi måste fatta beslut och uppleva följderna för att utveckla självtillit och tro.

Också när det gäller beslut som vi tycker är mycket viktiga, uteblir ibland svaret på våra böner. Detta innebär inte att våra böner inte blivit hörda. Det betyder bara att vi bett om ett beslut som, av ett eller annat skäl, vi borde fatta utan ledning av uppenbarelse. Vi har kanske bett om ledning i att välja mellan alternativ som är lika acceptabla eller lika oacceptabla.

På samma sätt är det inte troligt att Herrens Ande ger oss uppenbarelsen om sådant som är bagateller.

Om en fråga tycks ha liten eller ingen betydelse, bör vi handla efter eget omdöme. Om valet är viktigt av skäl som vi inte känner till, ingriper Herren och ger oss ledning. Då vi lever i harmoni med Anden och söker dess ledning, kan vi vara förvissade om att vi får den ledning vi behöver för att nå vårt mål. Herren lämnar oss inte utan bistånd då ett val är viktigt för vår eviga välfärd.

Jag vet att Gud lever och att uppenbarelse till hans barn är en realitet. Jag ber att vi ska vara värdiga och villiga och att han ska välsigna oss att tillväxa i denna uppenbarelseprincip. ■

Från ett tal hållet vid Brigham Young-universitetet den 29 september 1981; tryckt i Nordstjärnan, dec 1983.

SLUTNOTER

1. *Trosartiklarna*, s 222.
2. "Böner och svar", *Nordstjärnan*, maj 1980, s 31.
3. Conference Report, apr 1899, s 52.
4. Se *History of the Church*, 5:85.
5. "Agency or Inspiration—Which?" i *Speeches of the Year, 1972–73* (1973), s 108, 113.

DINA TANKAR

VÄLJ ATT LYFTA DINA
TANKAR TILL EN HÖGRE NIVÅ.
(Se Fil 4:8.)

NU förstår jag

FÁBIO HENRIQUE N DA SILVA

Första gången jag hörde talas om kyrkan var i juni 1995, när jag var 13 år. Jag hade alltid känt en önskan att veta varifrån jag kommer och vart jag skulle komma efter döden, men jag hade aldrig sökt svaren i någon religion. Jag trodde att jag skulle få veta detta i sinom tid.

En kväll träffades några vänner, min äldre bror och jag för att samtala med varandra. Under vårt samtal gick två missionärer från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga förbi oss. Ämnet för vårt samtal gick över till religion. Min kusin sade att hon lyssnat till missionärsdiskussionerna och funnit dem mycket intressanta. Hon berättade för oss om Mormons bok och om någon som hette Joseph Smith. När hon sade "Mormons bok" blev jag intresserad och bad att få se boken. Hon sade: "Om någon av er vill se boken så är missionärerna hemma hos mig i morgon. Ni kan få en av dem." Det var exakt vad min bror och jag gjorde.

Vid den överenskomna tidpunkten var jag där för att lyssna till diskussionen. Vi ställde många frågor. Det kändes så bra att höra

*Det väckte mitt
intresse att
höra talas om
Mormons bok.
När jag bad
om den sade
Anden till mig
att den var
sann.*

budskapet, och jag var säker på att det som missionärerna sade var sant. Anden vittnade för mig om att det som de sade var sant. Samma kväll fick min bror och jag en Mormons bok.

Sedan kom missionärerna till vårt hem och gav oss den första diskussionen. Därefter fick vi en uppmaning: "Vill ni fråga er himmelske Fader om Mormons bok är sann?" Vi samtyckte båda till att göra det.

Första kvällen höll jag en bön innan jag somnade, men jag var så trött att jag somnade utan att vänta på ett svar. Den andra kvällen bad jag igen, men jag fick inget svar. Nästa kväll bad jag igen. Jag ville känna det som missionärerna hade lärt mig: "Jag [skall] låta ditt hjärta bliva brinnande i dig, därför skall du förnimma att det är rätt." (L&F 9:8) Jag bad och väntade, men jag fick inte något svar. Ändå gick jag till sängs förvissad om att jag en dag skulle få ett svar.

Nästa dag var första söndagen i månaden och vi gick till kyrkan. Det var då det hände. Under lektionen började jag känna någonting som jag aldrig känt tidigare — någonting som

fick mig att känna mig så lycklig. När sakramentsmötet började kände jag en önskan att bära mitt vittnesbörd, men jag vågade inte. Jag var dock säker på att Mormons bok var sann.

Min bror och jag accepterade evangeliet utan motsträvighet. Vi hade ett vittnesbörd om Mormons bok och vi visste att allting annat som missionärerna lärde oss också skulle vara sant.

Vi behövde dessa vittnesbörd för att förbli starka i kyrkan, eftersom vi fick många prövningar. Min mor tillät inte att vi döptes, men hon hindrade oss inte från att gå till kyrkan. Vi besökte trofast kyrkan och seminariet. Jag blev också förföljd av personer i skolan som jag trodde var mina vänner. Det var svårt, men dessa erfarenheter stärkte mitt vittnesbörd.

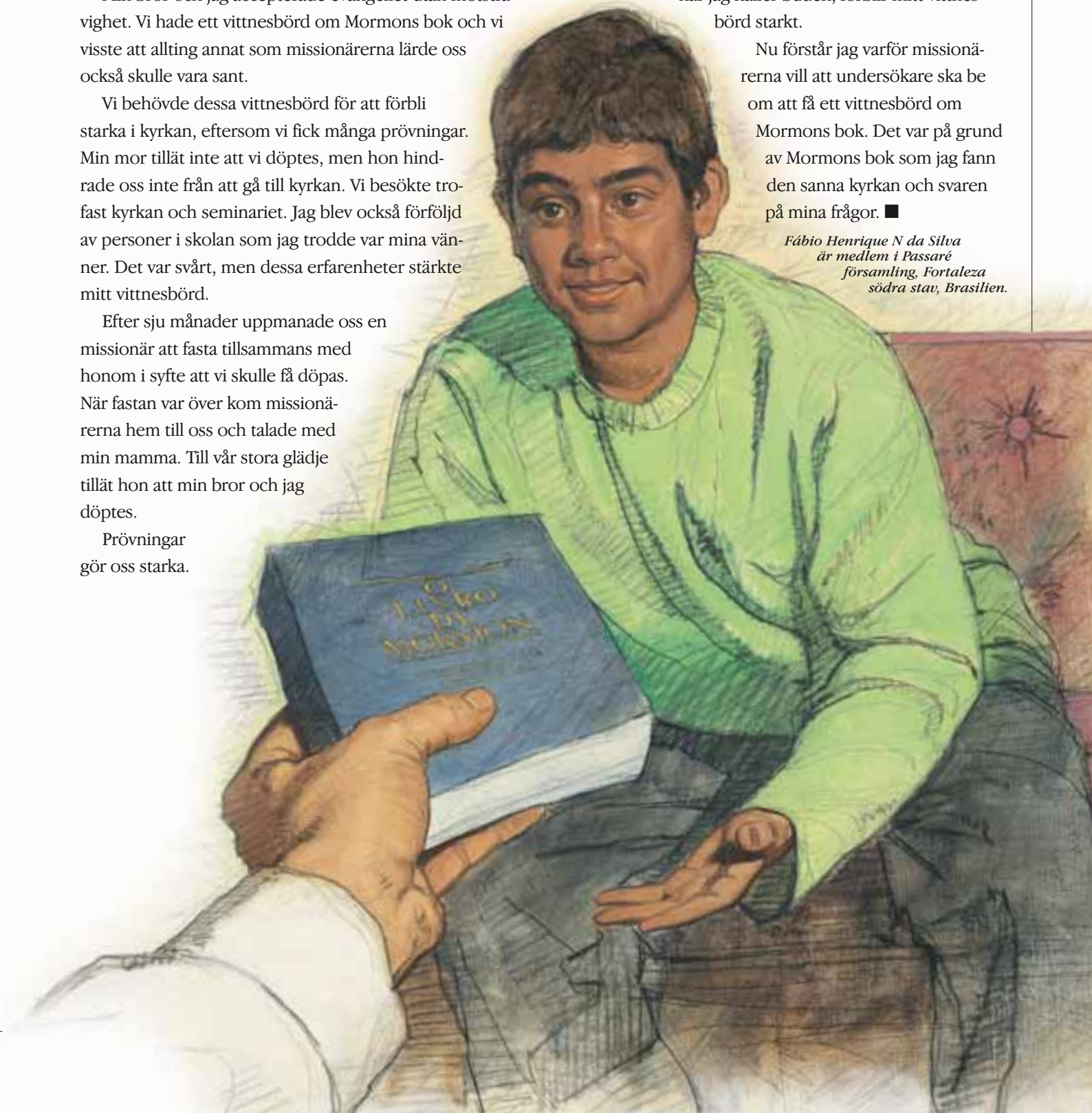
Efter sju månader uppmanade oss en missionär att fasta tillsammans med honom i syfte att vi skulle få döpas. När fastan var över kom missionärerna hem till oss och talade med min mamma. Till vår stora glädje tillät hon att min bror och jag döptes.

Prövningar
gör oss starka.

Min bror och jag är fortfarande starka i kyrkan. Vi har båda verkat som heltidsmissionärer. När jag läser Mormons bok, när jag besöker kyrkan, när jag är närvarande vid institutet, när jag ber till min himmelske Fader, när jag fastar, när jag håller buden, förblir mitt vittnesbörd starkt.

Nu förstår jag varför missionärerna vill att undersökare ska be om att få ett vittnesbörd om Mormons bok. Det var på grund av Mormons bok som jag fann den sanna kyrkan och svaren på mina frågor. ■

*Fábio Henrique N da Silva
är medlem i Passaré
församling, Fortaleza
södra stav, Brasilien.*

Den första sista dagars heliga missionären

Den första sista dagars heliga missionären visste det inte då, men hans arbete skulle leda fram till att kyrkan fick två av sina främsta ledare.

RYAN CARR
Kyrkans tidningar

Hur skulle det vara att ensam behöva gå på mission — ingen kamrat, ingen undervisning på missionärsskolan, inga missionärsdiskussioner att undervisa från, bara ens vittnesbörd, Anden och Mormons bok till hjälp? Hur skulle du klara dig?

Samuel Smith — den första officiella missionären för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga — gjorde just detta. Samuel, profeten Josephs yngre bror, var 22 år vid tiden för sin första mission. När han vandrade ensam till städerna i närheten av Palmyra, New York, bar han endast en ryggsäck fylld med exemplar av den nytryckta Mormons bok.

Under Samuels uppväxt studerade familjen Smith Bibeln och höll familjebön. Under sin tonårstid visste Samuel att återställelsen hade inletts. På kvällarna samlades han tillsammans med sin familj för att höra Joseph berätta om frälsningsplanen och ”de stora och härliga ting som Gud uppenbarat för honom”.¹

När Samuel var 21 år begav han sig till Harmony, Pennsylvania, där hans bror Joseph och Oliver Cowdery översatte Mormons bok.

Den 15 maj 1829, bara några dagar före Samuels ankomst, hade Joseph och Oliver tagit emot det aronska prästadömet från Johannes döparen och döpt varandra med denna nyligen förlänade myndighet.

I Harmony visade Joseph för Samuel den del av Mormons bok som han översatt och ”bemödade sig att övertyga honom om Jesu Kristi evangelium, som nu skulle uppenbaras i sin fullhet”.

Joseph skrev att Samuel inte var ”särskilt lätt att övertyga om dessa ting”, så Samuel ”drog sig tillbaka till skogen för att han genom avskild och ivrig bön skulle få visdom att själv kunna fatta sitt beslut av en barmhärtig Gud. Följden blev att han fick en personlig uppenbarelse.”²

Den 25 maj 1829 döptes Samuel, som tredje person i denna tidsutdelning — efter Joseph och Oliver — att ta emot denna förordning. Senare det året blev Samuel ett av de åtta vittnen som fick förmånen att granska guldplåtarna. Nästkommande vår, den 6 april 1830, var han en av kyrkans sex ursprungliga

medlemmar då kyrkan organiserades formellt. Andra arbetade också på att sprida evangeliet, men i juni 1830 avskildes Samuel av Joseph till att bli kyrkans första officiellt kallade missionär.

På missionsfältet

Den första dagen på sin mission vandrade Samuel 4 mil. Han besökte fyra hem, men ingen ville köpa ett

exemplar av Mormons bok. Hungrig, trött och nedslagen, stannade han den kvällen vid ett värdshus. Samuel frågade värdshusvärden om han skulle vilja köpa en Mormons bok.

"Jag vet inte", sade värdshusvärden. "Hur fick du tag i den?"

"Den översattes av min bror från några guldplåtar som han fann nedgrävda i jorden", förklarade Samuel.

År 1830 besökte profeten Josephs yngre bror Samuel en bondgård i New York, där han vittnade för Rhoda Greene (Brigham Youngs syster) om den nyligen tryckta Mormons bok.

”Lögnare! Försvinn ur mitt hus — du får inte stanna en minut till med dina böcker”, sade värdshusvärden. Så kyrkans första missionär sov den natten under ett äppelträd på den kalla, fuktiga marken.³

Nästa morgon gav Samuel en Mormons bok till en fattig änka som gav honom frukost. Därefter gick han 13 kilometer och gav Mormons bok till John Greene, en metodistpräst, som tog den bara för att se om andra som han kände skulle vara intresserade av att köpa ett exemplar. Herr Greenes hustru, Rhoda, var Brigham Youngs syster, men Brigham visste ännu inte något om kyrkan.

När Samuel återvände till familjen Greenes hem två veckor senare, fick han veta att herr Greene inte hade funnit någon som var intresserad av Mormons bok. Samuel samtyckte därför till att komma tillbaka om några månader. När han återvände var inte herr Greene hemma, men fru Greene sade till Samuel att hon läst boken ”och var mycket

nöjd med den”. Anden manade Samuel att lämna kvar boken hos henne. Hon var så tacksam ”att hon brast i gråt”. Därefter förklarade Samuel ”för henne hur hon skulle läsa boken för att få ut mesta möjliga av den ... vilket var att fråga Gud, när hon läste den, för att få vittnesbörd om det hon läst. Då skulle hon få Guds Ande, som skulle få henne att förnimma det som hör Gud till.”⁴

Senare manade fru Greene sin make att också läsa Mormons bok. Han gjorde det, och det dröjde inte länge förrän de var döpta.

En framtida profet omvänds

År 1830 sålde Samuel dessutom en Mormons bok till Brigham Youngs bror Phinehas (eller Phineas) Young, en metodistpräst. När Phinehas först träffade Samuel var han på väg hem på hästryggen från sin predikokrets. Han hade stannat till på en gård för att äta middag. När han och familjen umgicks steg en ung man, klädd i primitiva kläder, in i

rummet. Med en bok i handen sade den unge mannen till Phinehas: "Här är en bok, sir, som jag skulle vilja att du läste."

"Får jag fråga, sir, vad det är för bok du har?" sade Phinehas.

"Mormons bok, eller som några kallar den, guldbibeln."

"Aha, så den gör anspråk på att vara en uppenbarelse?" frågade Phinehas.

Den unge mannen öppnade boken och slog upp de tre vittnenas och de åtta vittnenas vittnesbörd och sade: "Här står vittnenas vittnesbörd om att boken är sann."

Phinehas läste deras vittnesbörd. När Phinehas tittade upp efter sin genomläsning sade den unge mannen: "Om du läser den här boken med ett bedjande hjärta och ber att Gud ska ge dig ett vittnesbörd, får du veta att den är sann."

Phinehas lovade att läsa boken. Därefter frågade han vad den unge mannen hette.

"Jag heter Samuel H Smith."

Phinehas hade sett det namnet! "Då är du ett av vittnena."

"Ja", sade Samuel. "Jag vet att boken är en uppenbarelse från Gud, översatt genom den Helige Andens kraft, och att min bror, Joseph Smith Jr, är profet, siare och uppenbarare."

När Phinehas kommit hem sade han till sin hustru: "Jag har en bok här som kallas för Mormons bok, och den sägs vara en uppenbarelse. Jag vill läsa den och lära känna felen i den, så att jag kan avslöja dem för världen."

Han höll fast vid sitt löfte och läste Mormons bok — två gånger på två veckor. Istället för att finna fel blev han övertygad om att boken var sann. En söndag, när hans församling

OMVÄNDELSE TILL MORMONS BOK

*"Omvändelse till
[Mormons bok] är
omvändelse till*

Kristus, eftersom denna bok innehåller Kristi ord ...

Dessutom är omvändelse till denna inspirerade bok omvändelse till Jesu Kristi evangelium, eftersom den innehåller Jesu Kristi evangeliums fullhet ...

Slutligen är omvändelse till Mormons bok omvändelse till profeten Joseph Smiths gudomliga, profetiska kallelse. [Mormons bok] är det gudomliga beviset på sanningen i Joseph Smiths kallelse."

Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum, "The Book of Mormon: The Heart of Missionary Proselyting", Ensign, sep 2002, s 14.

frågade vad han tyckte om boken, "försvarade han den i tio minuter, när plötsligt Guds Ande kom över honom med sådan styrka att han på ett förunderligt sätt började hålla ett långt tal om hur viktig den var ... Han avslutade med att tala om för åhörarna att han trodde på boken."⁵

Den sommaren läste familjen Young, däribland Brigham, och deras vänner familjen Kimball, Mormons bok och trodde på den.

Fyll din ryggsväck

Den första officiella sista dagars heliga missionären döpte inte någon och delade bara ut några exemplar av Mormons bok. Då visste inte Samuel att två av dessa exemplar skulle föra in många trofasta medlemmar i kyrkan, däribland Brigham Young, som presiderade över kyrkan från 1844 till 1877, och Heber C Kimball, som var apostel från 1835 till 1868.

På samma sätt som Samuel kan du fylla din ryggsväck med exemplar av Mormons bok. Dela sedan ut dem, tillsammans med ditt vittnesbörd.

Som Samuels korta mission visar vet man inte alltid vilka som kommer att beröras av att läsa Mormons bok. Men man kan lita på Moronis löfte: om människor ber uppriktigt om Mormons bok, kommer Gud att "uppenbara sanningen för [dem] genom den Helige Andens kraft". (Moroni 10:4) ■

SLUTNOTER

1. Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith*, red. Preston Nibley (1958), s 82.
2. *History of the Church*, 1:44.
3. Beskrivningen av Samuel Smiths första mission kommer från *History of Joseph Smith*, s 168–171, 187–188.
4. *History of Joseph Smith*, s 187.
5. Beskrivningen av Phineas Youngs upplevelse kommer från S Dilworth Young, "Here Is Brigham ..." (1964), s 50–52.

När jag på nytt blev aktiv i kyrkan så oroade jag mig för om andra medlemmar i församlingen skulle välkomna mig.

Omtanke om dem som *kämpar*

Vänskap och omtanke stärker dem som känner dragning till samma kön.

FÖRFATTAREN ANONYM

Den inspirerande berättelsen om Hanna i Gamla testamentet redogör för en persons prövningar som tillfälligt berövats normala familjeförhållanden genom sin oförmåga att bli gravid. Hanna, som

hånades av sin makes andra hustru "därför att HERREN hade gjort henne ofruktsam ... var djupt bedrövad och började be till HERREN under häftig gråt". (1 Sam 1:6, 10)

Det finns somliga i kyrkan idag som också känner sig "djupt bedrövade" eftersom de inte tillfullo erfar familjelivets glädjeämnen. Detta är inte följden av ofruktsamhet. Det är inte heller för att de

inte har haft ett lämpligt tillfälle att gifta sig. De kan ännu inte ha en egen familj på grund av sin sexuella läggning.

Det är de bröder och systrar i kyrkan som känner dragning till samma kön och som samvetsgrant strävar efter att lyda buden. Det är de som förkastar trendiga uppfattningar om att homosexualitet är en godtagbar livsstil. Det är de som inte låter sig betecknas efter det som de frestas av, som skyr beteckningen "gay" och som istället tar på sig Kristi namn.

Jag är en av dem.

Stärkt genom uthållighet

För de av oss som ställs inför denna utmaning är enda sättet att leva ett rättfärdigt liv att skjuta upp eller vara utan någonting som de flesta mänskliga hjärtan hungrar efter: det slags partnerskap och fullständighet som finns i en äktenskaplig relation. I de ögonblick av plågsam ensamhet som denna verklighet för med sig, finner jag ett kompenserande umgänge i Frälsarens omslutande armar och hans försoning. Vid sådana tillfällen får Frälsarens ord "min nåd är nog för dig" (2 Kor 12:9), en fördjupad, ny mening.

Det är en påfrestande klivenhet att längta efter att följa Kristus och hans lärdomar om äktenskap och familj utan att kunna göra det, som en följd av en oharmonisk sexuell läggning. När jag förtvivlar finner jag tröst i Herrens löfte i Läran och förbunden 58:2-3:

"Välsignad är den som håller mina bud vare sig han lever eller dör. Och den som är trofast i bedrövelsen skall få större lön i himmelriket.

I kunnen icke nu med edra naturliga ögon se Guds avsikter med avseende på det som skall komma härefter och den härlighet, som följer på mycken bedrövelse."

Jag hoppas här genom mina egna erfarenheter kunna redogöra för de behov och utmaningar som många av de medlemmar i kyrkan har som dras till samma kön, att en större förståelse och medkänsla från vänner, familj och medlemmar i kyrkan ska kunna utgöra ett kraftfullt försvar för oss mot att ge efter för frestelsen.

Valet ligger i reaktionen, inte i frestelsen

Det är inte ofta som de heliga som dras till samma kön berättar för andra om sin prövning. För mig är denna kamp bara någonting som Herren, min biskop och några nära och förstående vänner behöver känna till.

Men det händer ibland att släktingar och församlingens eller grenens medlemmar upptäcker att man har denna dragning. Om andra upptäcker detta hos mig så är jag tacksam för att jag i kyrkan aldrig har varit med om skämt och skvaller om en kamp där en själs bestämelse ligger i vågskålen. Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: "Personer ... som kämpar med bördan i form av dragning till samma kön är i särskilt behov av den kärlek och uppmuntran som är ett otvetydigt ansvar för kyrkans medlemmar".¹

Vi känner ofta en dold rädsla för att ses som "avvikande" som har valt denna inriktning. För de flesta sista dagars heliga som kämpar med denna prövning, kan ingenting vara längre från sanningen. Som en författare skrev: "Varför skulle någon som har en stark övertygelse om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas gudomliga ursprung välja en uppsplitande konflikt med detta vittnesbörd? Dragning till samma kön skapar en mycket svår utmaning för kyrkans medlemmar och är sällan självvald. Även de trofasta utsätts för denna prövning."² Vårt val ligger i att besluta oss för om vi ska motstå eller ge efter för frestelsen, inte i om vi har frestelsen som sådan.

Omvänt strider läran om handlingsfrihet mot de världsliga försöken att rättfärdiga homosexuellt uppträdande på grund av förmodade biologiska eller fysiologiska orsaker. Äldste Oaks sade: "När vi väl uppnått åldern eller villkoren för eget ansvar, är inte påståendet 'jag är född sådan' någon ursäkt för handlingar eller tankar som inte överensstämmer med Guds bud. Vi måste lära oss hur vi ska leva så att en svaghet som är jordisk inte ska hindra oss från att uppnå målet som är evigt."³

Säkerligen kan han som retoriskt frågar: "Skulle något vara omöjligt för HERREN?" (1 Mos 18:14) hjälpa oss att kontrollera dragningen till samma kön.

Rädslan för att omvända sig

När jag först fattade beslutet att omvända mig från homosexuella handlingar var jag mycket rädd för hur biskopen skulle reagera. Skulle han reagera med avsmak eller bli arg? Skulle jag känna mig ännu värre än jag redan gjorde över att ha syndat?

Orolig över att avslöja en sådan personlig kamp sköt jag upp omvändelseprocessen i många månader. När jag slutligen träffade biskopen så fick han mig inte att känna mig ännu mer skuldbelagd. I stället vinkade han mig tillbaka till hjorden med ord som var lika inbjudande som Almas: "Om I haven erfarit hjärtats förvandling och haven känt eder manade att sjunga sången om den återlösande kärleken, så frågar jag om I haven denna känsla nu?"

(Alma 5:26) Biskopens lugna och andliga reaktion på min bekännelse gjorde det lättare för mig att återvända till honom senare, eftersom jag visste att jag skulle få kärlek och hjälp. Hans kristuslika bemötande hjälpte mig i min omvändelse.

Lika stark som min rädsla för att vända mig till biskopen var mina ovärdighetskänslor över att vara i kyrkan tillsammans med människor som lever goda liv och som inte hängt sig åt de synder jag begått. Jag var säker på att första söndagen som jag återvände till kyrkan så skulle alla se rätt in i min själ och veta vad jag var skyldig till och vilka känslor jag kämpade med.

I stället stillades min oro när medlemmarna i församlingen välkomnade mig tillbaka med kärleksfull vänskap. Omvändelsen skulle ha varit mycket svårare om jag hade gått från att vara en mindre aktiv medlem till att bli en mindre omhändertagen medlem i församlingen.

Stödande och kärleksfulla sista dagars heliga vänner och anhöriga är mycket viktiga i omvändelseprocessen. När jag först sökte sådant stöd från några gamla vänner genom att avslöja min kamp, så oroade jag mig för att de skulle förkasta mig. Men på samma sätt som Frälsaren aldrig förkastar någon på grund av hans eller hennes frestelser, så har inte heller mina vänner övergett mig på grund av min svaghet. Om de någonsin var besvikna över att få höra talas om mina frestelser och felsteg, så ersatte

de dessa känslor med den slags kärlek som president Ezra Taft Benson (1899–1994) beskrev: "I mitt hjärta känner jag kärlek till alla Guds barn. Jag hyser inte agg mot någon levande varelse. *Jag batar synden men jag älskar syndaren.* Vi har alla behov av att omvända oss."⁴

När mina omständigheter får mig att känna mig överväldigad, har jag den stora förmånen att ha dessa vänner som lyssnar och uppmuntrar mig. De stärker min beslutsamhet att uthärda till slutet. De ord som tröstade och lyfte upp profeten Joseph Smith har också tröstat och lyft upp mig: "Dina vänner äro trofasta och de skola åter hälsa dig med varmt hjärta och öppen famn." (L&F 121:9)

Frestelse är inte överträdelse

En del förmodar att alla som känner dragning till samma kön är moraliskt fördärvade. Ändå, vilket jag ofta måste påminna mig om, är jag på grund av min omvändelse och mina uppriktiga ansträngningar att leva efter buden, lika värdig som andra rättfärdiga sista dagars heliga att verka i kallelser och i templet, att ta sakramentet, att hålla tal och lektioner i kyrkan och att bära prästadömet. Som president Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, har sagt: "Om ni inte ger efter för frestelserna behöver ni inte känna någon skuld."⁵

I stället för moralisk svaghet utvecklar många av oss andliga muskler genom provningarnas luttrande eld.⁶ Detta är en kamp som kan skapa en intensiv närhet till vår himmelske Fader och Frälsaren eftersom segern är beroende av vår förmåga att helt förlita oss på dem. För mig har dessa ord av Frälsaren en personlig betydelse: "Det är inte de friska som behöver läkare utan de sjuka." (Matt 9:12)

En del kanske kämpar med andra frestelser — alkohol, tobak, pornografi, hasardspel eller andra svåra synder. Även om vi inte frestas att begå stora överträdelser så frestas vi inte desto mindre varje dag. Och vi tycker inte att de som utsätts för större eller mindre frestelser är omoraliska bara för att de frestas. Äldste Oaks påminner oss: "Vi bör alltid skilja mellan syndiga *handlingar* och olämpliga *känslor*

eller *svagheter* som kan bli farliga. Vi ska sträcka oss ut till och visa dem kärlek som kämpar med att motstå frestelser.”⁷

Jag har förmånen att umgås med människor som ser mig som jag är innerst inne, inte på ett ytligt stereotypiskt sätt. Genom att göra detta följer de Frälsarens exempel: ”En människa ser det som är för ögonen, men HERREN ser till hjärtat.” (1 Sam 16:7)

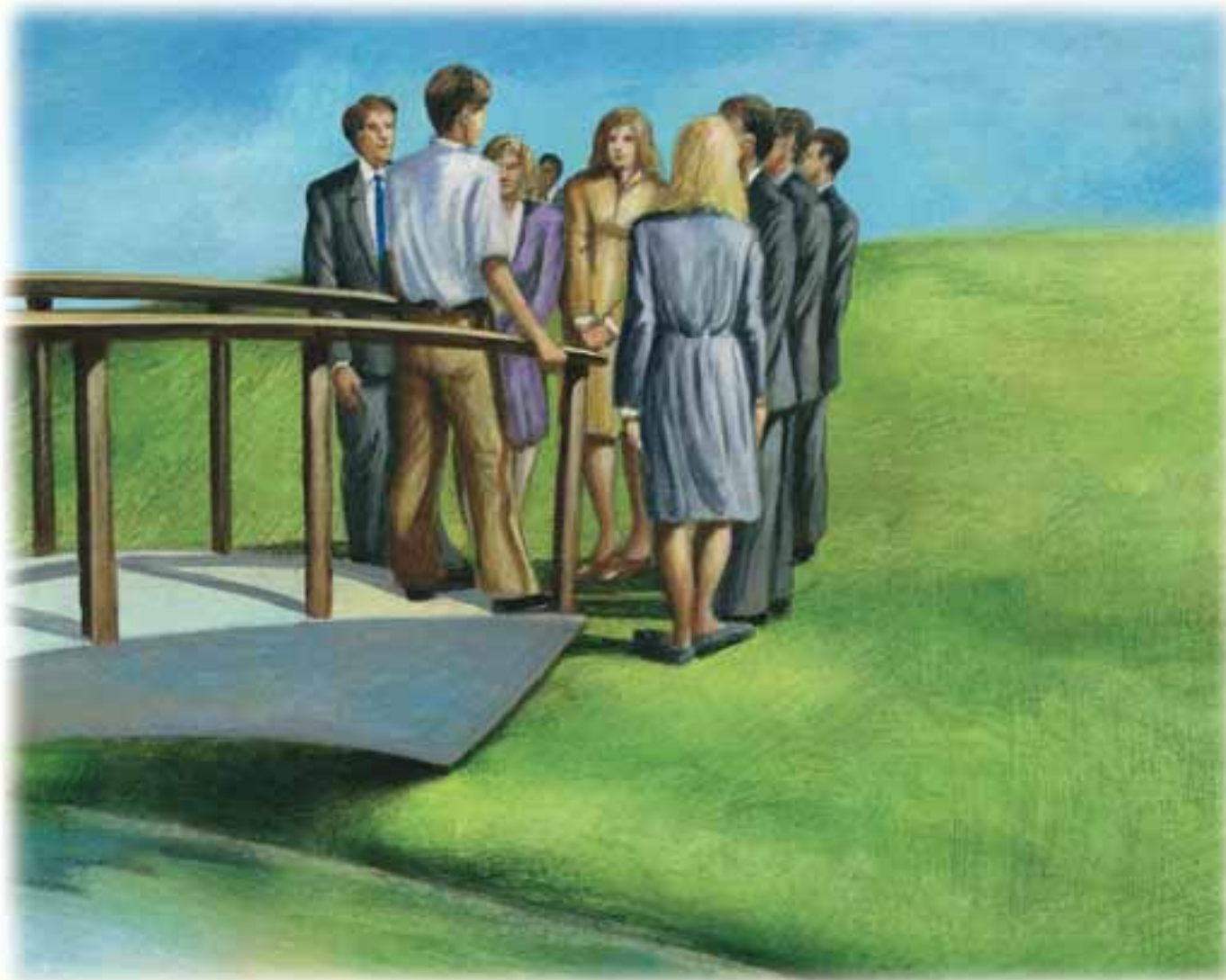
Oavsett våra frestelsers natur måste var och en förlita sig på Frälsarens försoning för

att bygga den bro som leder oss tillbaka till vår Fader i himlen. Ingen kan göra det ensam.

Tidpunkten är personlig

Några av mina mest obehagliga ögonblick, medan jag kämpar för att övervinna dragningen till samma kön, är när en medlem i kyrkan eller en släkting frågar varför jag ännu inte är gift. Ännu värre är emellertid att höra de fruktade orden: ”Jag har hittat den rätta för dig att gå ut med.”

Uppmuntrande
sista dagars
beliga vän-
ner har utövat ett
positivt inflytande
och hjälpt mig att
fatta goda beslut.

För en del kan ett välkommet sätt att övervinna en olämplig dragning vara att gå ut med motsatta könet. För andra, som mig, är inte träffar något som lockar mig just nu. Att tvinga på mig träffar har den inte avsedda konsekvensen att förvärpa den smärta och frustration jag känner. Jag hoppas att jag en dag tillräckligt ska kunna tygla min dragning till det egna könet för att ta de första svaga stegen mot en träff. Men jag vill kunna göra detta utan att andra prackar på mig vare sig tidtabeller eller personer att gå ut med.

En del kanske menar att dragning till det egna könet helt enkelt kan "botas" genom träffar och äktenskap. Men president Gordon B Hinckley har förkastat denna åsikt: "Äktenskapet får inte betraktas som ett terapeutiskt steg avsett att lösa problem som homosexuella böjelser eller vanor. Dessa bör först övervinnas med en bestämd beslutsamhet att aldrig begå sådana handlingar igen."⁸

Enskilda personers förmåga, som dras till samma kön, att gå ut på träffar och gifta sig är beroende av de framsteg som gjorts genom Herrens hjälp i att övervinna denna dragning — en ansträngning som varken är lätt eller snabb. Ert tålamod med denna process är till stor hjälp för oss. I motsats till den bild som ges i massmedia har många framgångsrikt övervunnit sin dragning till samma kön.⁹ För andra kan det vara ett livslångt prov¹⁰ att visa sin villighet att göra som Frälsaren sade — "förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig". (Matt 16:24)

Hjälp de ensamstående att undvika ensamhet

Av större värde än äktenskapsmäklande tjänster från vänner och medlemmar i kyrkan är den tid och det umgänge som så många villigt erbjuder. Gifta par som innesluter mig i sitt sociala umgänge genom att låta mig vara med på hemaftnar eller andra aktiviteter, är till stöd för mig under perioder av frestelser och ensamhet. De exemplifierar Frälsarens förmaning att ha ett brett umgänge:

"Ty om ni älskar dem som älskar er, vilken lön får ni för det? Gör inte publikaner det också?

Och om ni hälsar endast på era bröder, vad gör ni för märkvärdigt med det?" (Matt 5:46–47)

Den mest befängda tanke jag ibland utsätts för är känslan

av att kyrkans lärdomar om familj och äktenskap inte är avsedda för mig. Tid som tillbringas med familjer gör det möjligt för mig att känna mig delaktig i läran om familjen. När jag delar deras tid så uppfyller familjerna påbudet om att lärjungar ska vara "villiga att bära varandras bördor, på det de må vara lätta". (Mosiah 18:8)

Tid med rättfärdiga vänner och deras familjer är också till hjälp för mig att fatta riktiga beslut. Det är när jag känner mig mest ensam som jag är som mest frestad att söka efter olämpligt umgänge. Att istället umgås med evangelieinriktade familjer hjälper mig att välja en bättre inriktning och ger mig en försmak av familjevälsignelser som en dag kan bli mina genom trofasthet.

Sorg ersatt med glädje

Oavsett om du vet eller bara förnimmer att en rättfärdig vän eller släkting kämpar med dragning till samma kön, var förvissad om att hans eller hennes lärjungeskap gör att han eller hon inte är tillfreds med dessa frestelser. Sammanblanda inte frestelser med överträdelser.

Vår Fader i himlen och vår Frälsare känner till våra behov och kan hjälpa dem av oss som utsätts för denna prövning att uthärda till slutet. De åstadkommer delvis detta genom sanna lärjungar som är villiga att erbjuda sin tid, förståelse och omtanke. När vi på detta sätt stärks i våra rättfärdiga beslut, och när vi lyder Frälsarens lärdomar, kommer vår "sjäsliga bitterhet" att ersättas av den glädje och det hopp som Hanna kände när hennes böner till sist besvarades. (Se 1 Sam 2:1.) Då kan vi på ett bättre sätt bemöta det här livets prövningar och finna vår väg hem. ■

SLUTNOTER

1. "Dragning till samma kön", *Liabona*, mar 1996, s 24.
2. Erin Eldridge, *Born That Way?* (1994), s 33.
3. *Liabona*, mar 1996, s 18.
4. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), s 75; kursivering tillagd.
5. "Ni är Guds tempel", *Liabona*, jan 2001, s 87.
6. Se Neal A Maxwell, "Uthärda väl", *Liabona*, apr 1999, s 10–17; se även "Becoming a Disciple", *Ensign*, jun 1996, s 15.
7. *Liabona*, mar 1996, s 21.
8. "Reverence and Morality", *Ensign*, maj 1987, s 47.
9. Se till exempel Robert L Spitzer, "Can Some Gay Men and Lesbians Change Their Sexual Orientation? 200 Participants Reporting a Change from Homosexual to Heterosexual Orientation", *Archives of Sexual Behavior*, okt 2003, s 403–417.
10. Se Boyd K Packer, *Liabona*, jan 2001, s 87.

Känna Herrens kärlek genom givmildhet

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de systrar som ni besöker. Berätta om era erfarenheter och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Vilka personliga erfarenheter har du av Herrens givmildhet?

Äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kворum: "Bland vår Guds fullkomliga egenskaper framstår hans givmildhet som en stor välsignelse till oss. Trots att denna egenskap är så viktig är den inte särskilt uppmärksammas."

Guds givmildhet har nära samband med gudomlig glädje, sådan som framkallas av att hans barn håller hans bud. Han är snar att välsigna och fröjdar sig över att ära de trofasta. (Se L&F 76:5.) Guds givmildhet visar sig också i hans långmodighet, att han alltid är redo att hjälpa när hans barn är benägna att 'treva sig fram till honom'. (Se Apg 17:27; L&F 112:13.) (*If Thou Endure It Well* [1996], s 39.)

President John Taylor (1808–1887): "Om vi har liv, hälsa eller ägodelar, om vi har barn och vänner och ett hem, om vi har sanningens ljus, det eviga evangeliets välsignelser, Guds uppenbarelser, det

heliga prästadömet med alla dess välsignelser och dess styrelsesätt och regler, då kommer allt detta och varje sann glädje vi fylls av ifrån Gud. Vi inser inte alltid detta, men det är icke desto mindre sant att vi står i skuld till Gud för allt det goda vi får och varje fullkomlig gåva." (*Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor* [2001], s 175.)

Hur kan du visa givmildhet?

Andra Korintierbrevet 9:7: "Var och en må ge vad han har beslutat sig för i sitt hjärta, inte med olust eller av tvång. Ty Gud älskar en glad givare."

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident: "När Joseph Smith organiserade Hjälpföreningen kallade han oss att 'hjälpa de fattiga' och att 'frälsa själar' [*History of the Church*, 5:25]. När vi uppfyller dessa krav, utövar vi välfärd ... Herrens förrådshus där 'det finnes nog, ja, i överflöd' (L&F 104:17), är det som Herren [symboliskt] har nedlagt i var och en av oss. Det är en kvinna som gör något för någon annan. Det är en syster som erbjuder sig att lyssna eller tala med en annan syster som kanske är ensam. Det är en syster som utvecklar en nära relation med den

syster som hon besöker. Det är ni och jag med våra starka sidor, och färdigheter och talanger, som välsignar någon annan.

Vi väljer vad vi ska ge till Herrens förrådshus av det som han har gett oss. Systrar, ser ni vilket överflöd vi har att hämta styrka från? Vilka gåvor har ni fått som ni kan ta till Herrens förrådshus?" ("Välfärd: Den främsta principen för ett kristet liv", BYU:s kvinnokonferens, 1 maj 2003, s 3.)

President Marion G Romney (1897–1988), förste rådgivare i första presidentskapet: "Var generös i ert givande så att ni själva kan tillväxa. Ge inte bara för de fattigas skull, utan ge också för er egen välfärds skull. Ge så mycket att ni kan ge er själva in i Guds rike genom att helga era medel och er tid. Betala ett ärligt tionde och ett frikostigt fasteoffer om ni vill motta himlens välsignelser. Jag lovar var och en av er som gör det att ni kommer att öka ert välstånd, både andligt och timligt. Herren kommer att belöna er efter era gärningar." ("Fastans välsignelser", *Nordstjärnan*, dec 1982, s 4.) ■

Undervisa som Frälsaren undervisade

**När vi anstränger oss
för att undervisa som
Frälsaren undervisade,
blir vi mer lika honom.**

Frälsaren använde sig av faktafrågor, tankeväckande frågor och frågor till hjärtat. Det kan också vi göra.

ÄLDSTE WALTER F GONZÁLEZ
i de sjuttios kворum

”Vad slags män bören I då icke vara? Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är.” (3 Nephi 27:27) Denna inbjudan från Frälsaren att bli som han är berör alla aspekter av vårt liv, bland annat vårt ansvar som lärare i evangeliet. Vi lär oss inte bara genom hans föreskrifter hur vi ska bli bättre lärare, utan också genom det sätt som han undervisade på.

Frälsaren använde många olika tillvägagångssätt för att påverka människorna i sin närhet. Lägg till exempel märke till hur han ställde frågor. Bland de frågor som Frälsaren ställde fanns dem som var riktade till hans lyssnares faktakunskap, de som var avsedda att vara tankeväckande och de som var riktade till hans efterföljares känslor.

Faktafrågor

Vid ett visst tillfälle ställde en laglärare, en uttolkare av lagen, en fråga till Herren om vad han borde göra för att ärva evigt liv. Frälsaren svarade på denna fråga med en annan fråga. Han sade: ”Vad står skrivet i lagen? Vad läser du där?” (Luk 10:26)

Den laglärare visste svaret. När frågan besvarades korrekt stärkte Frälsaren honom genom att säga: ”Du svarade rätt. Gör det, så får du leva.” (Luk 10:28)

Vid ett annat tillfälle ”gick Jesus genom ett sädesfält på sabbaten. Hans lärjungar var hungriga och började rycka av ax och äta”. (Matt 12:1) Då sade fariseerna att hans lärjungar bröt sabbatsbudet. Frälsaren svarade med frågor som var riktade till fariseernas faktakunskap:

”Har ni inte läst vad David gjorde, när han och hans följeslagare var hungriga:

hur han gick in i Guds hus och åt skådebröden, som varken han eller de som var med honom fick äta, utan endast prästerna?” (Matt 12:3–4)

Frågor som friskar upp andra människors minne är troligen de lättaste för oss att använda. Dessa frågor visar ofta hur väl eleverna känner till lagens bokstav. Som ny ung medlem antog jag att det var denna typ av frågor som lärare borde ställa. Därför försökte jag förvärva en viss kunskap om historiska händelser — namn, datum, platser, och så vidare. Detta var en bra sak att göra, eftersom de flesta av frågorna i skolan och i kyrkan var faktafrågor, avsedda att ge eleverna möjlighet att delta i lektionen. Detta var bra frågor, men de hade inte stort inflytande på mitt uppträdande eller mina försök att bli mer lik honom. Det är viktigt att veta att Frälsaren också använde andra slags frågor för att hjälpa sina lyssnare i deras strävan att bli som han.

Tankeväckande frågor

När den laglärde ställde frågan "Vem är då min nästa?" återgav Frälsaren liknelsen om den barmhärtige samariten och frågade efteråt: "Vilken av dessa tre tycker du var en nästa för mannen som hade råkat ut för rövare?" (Luk 10:29, 36)

Denna fråga fick den laglärde och andra lyssnare att tänka efter för att finna ett svar. Denna typ av fråga får oss att förlita oss på vår förmåga att upptäcka kunskap. Frågor som: "Vad anser du om ...?" eller "Vad hur du för åsikt om ...?" eller "Varför ...?" kan hjälpa oss förstå varandra. (Se L&F 50:22.) Beakta följande exempel från Frälsarens undervisning:

"Vad tror ni?" Om någon har hundra får och ett av dem kommer bort, lämnar han då inte de nittionio i bergen och går ut och letar efter det som gått vilse?" (Matt 18:12; kursivering tillagd.)

"Vad anser ni om detta?" En man hade två söner. Han gick till den förste och sade: Min son, gå i dag och arbeta i min vingård." (Matt 21:28; kursivering tillagd.)

Ibland kan retoriska frågor — frågor som ställs utan ett förväntat svar — också bidra till förståelsen mellan den som predikar och den som lyssnar. I bergspredikan sade vår Herre:

"Ty om ni älskar dem som älskar er, vilken lön får ni för det? Gör inte publikaner det också?"

Och om ni hälsar endast på era bröder, vad gör ni för märkvärdigt med det? Gör inte hedningar det också?" (Matt 5:46–47)

Min hustru kommer ihåg hur hennes liv berördes av en fråga som missionärerna ställde. Hon hade en omfattande religiös bakgrund och en dag inbjöds hon av sin bror till att lyssna på missionärerna. Efter att ha undervisat om läran ställde de en tankeväckande fråga till henne: "Varför tror du att Jesu Kristi Kyrka av

Frälsaren ställde en fråga som lät lärjungarna uttrycka sina känslor: "Vem säger ni att jag är?"

Sista Dagars Heliga är den sanna kyrkan?" De tankar frågan inspirerade till påverkade henne på ett sådant sätt att några sekunder senare också hennes känslor berördes. Hon fick tårar i ögonen när hon skulle besvara frågan, och Anden vittnade för henne, vilket fördjupade den omvändelseprocess hon erfor.

Hjärtats frågor

Var och en av oss har fått frågor som hjälpt oss att uttrycka våra känslor. Vi vet också att vi bara uttrycker våra känslor om vi är övertygade om att de inte blir kritiserade. Det var

sådana frågor som Frälsaren ställde till sina lyssnares hjärtan.

I området kring Caesarea Filippi frågade Jesus sina lärjungar: "Vem säger folket att Människosonen är?" Lärjungarna svarade att en del sade att han är Johannes döparen, medan andra sade att han är Jeremia eller någon av profeterna.

Därefter ställde Frälsaren en fråga som lät lärjungarna uttrycka sina egna känslor: "Vem säger ni att jag är?"

Simon Petrus uttryckte sina känslor: "Du är Messias, den levande Gudens Son."

Vår Mästare bekräftade sin främste apostels svar genom att säga: "Salig är du, Simon, Jonas son. Ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen." (Matt 16:13–17; kursivering tillagd.)

Vid ett annat undervisningstillfälle, då Martas bror Lasarus hade dött, vittnade Frälsaren först om sig själv genom att säga: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö."

Därefter riktade han en fråga till Martas hjärta: *"Tror du detta?"*

Marta kunde uttrycka sina känslor: "Ja, Herre, jag tror att du är Messias, Guds Son, han som skulle komma till världen." (Joh 11:25–27; kursivering tillagd.)

Vi vet att "när en människa talar genom den Helige Andens kraft, så bringar denna kraft det till människobarnens hjärtan". (2 Nephi 33:1) Lämpliga frågor riktade till hjärtat kan inbjuda Anden till varje undervisningstillfälle.

Vid en släkträff nyligen berättade en släkting om en fråga som en missionär hade ställt och som berört hennes hjärta. Efter den första diskussionen ställde missionären en enkel fråga till henne: "Vad tyckte du om våra lärdomar?" Denna fråga skapade en utmärkt och uppbyggande avslutning på diskussionen.

Frågor som låter människor uttrycka sina känslor kan vara: "Varför tror du på ...?" eller "Vad känner du för ...?" eller "Har någon av er varit med om ...?" Alla lärare

behöver förstå att när känslor uttrycks står vi på helig mark. Känslor bör inte framtingas, men när de återges på ett frivilligt sätt bör de alltid respekteras och aldrig på något sätt kritiseras.

Lär av honom

Frälsaren är den lärare som genom sitt föredöme kan lära oss hur vi ska undervisa i vårt hem, i kyrkan och i samhället. Som han sade till nephiterna: "Se, jag är ljuset. Jag har givit eder ett föredöme." (3 Nephi 18:16) Eller som han förklarade för sina lärjungar: "I veten vad I måsten göra i min kyrka, ty de verk, som I haven sett mig göra, skolen även I göra, ja, det som I haven sett mig göra, det skolen I göra." (3 Nephi 27:21)

En utmärkt övning för oss i att bli kristuslika är att vara observanta på vilka frågor vi ställer till andra i formella och informella undervisningsmiljöer. Att ställa frågor för att ta fram information lär oss om andra människors kunskap. Att ställa frågor som får andra att tänka efter, hjälper dem att upptäcka sanningar. Att ställa frågor som låter andra uttrycka sina känslor, för oss in på helig mark i arbetet med att omvända och uppbygga dem vi älskar. När vi anstränger oss för att undervisa som han undervisade, blir vi mer lika honom. ■

Frälsaren är den lärare som genom sitt föredöme kan lära oss hur vi ska undervisa i vårt hem, i kyrkan och i samhället. Som han sade till nephiterna: "Se, jag är ljuset. Jag har givit eder ett föredöme."

..GÅVAN och VÄGVISAREN

Att låta den Helige Anden vara vår vägvisare kan både skydda oss och leda oss till ett vittnesbörd om sanningen.

ÄLDSTE JORGE L DEL CASTILLO

områdesauktoritetssjuttio
området Sydamerika Syd

Där jag växte upp, strax utanför Buenos Aires i Argentina, är det mycket populärt med fotboll. När jag var 10 eller 11 år brukade pojkarna i mitt grannskap samlas för att spela på en öde tomt i ett hörn där det rådde livlig lastbils- och busstrafik.

En dag när jag satt på min cykel vid trottoarkanten och såg några äldre pojkar spela, hörde jag en röst säga: "Jorge, kör över till andra sidan." Jag såg mig omkring men ingen fanns i närheten. Jag var ensam.

Men jag gav akt på rösten. Jag flyttade cykeln till andra sidan och fortsatte att titta på matchen från den andra trottoarkanten. Bara en minut senare kolliderade två lastbilar i gatukorsningen och kanade över till den trottoarkant där jag hade stått.

Om jag hade stannat kvar så skulle jag ha krossats av dem. Men någon sade till mig — och jag vet vem det var — att jag skulle förflytta mig till andra sidan.

Som medlemmar i Herrens kyrka är vi välsignade med den Helige Andens gåva. Om vi lyder hans maningar blir vi beskyddade — inte bara fysiskt, som jag blev under fotbollsmatchen, utan också andligt. Att göra det som är rätt är inte alltid lika lätt som att trampa sin

cykel några meter bort, men att låta den Helige Anden vara vår vägvisare kan både skydda oss och leda oss till ett vittnesbörd om sanningen.

Stå fasta

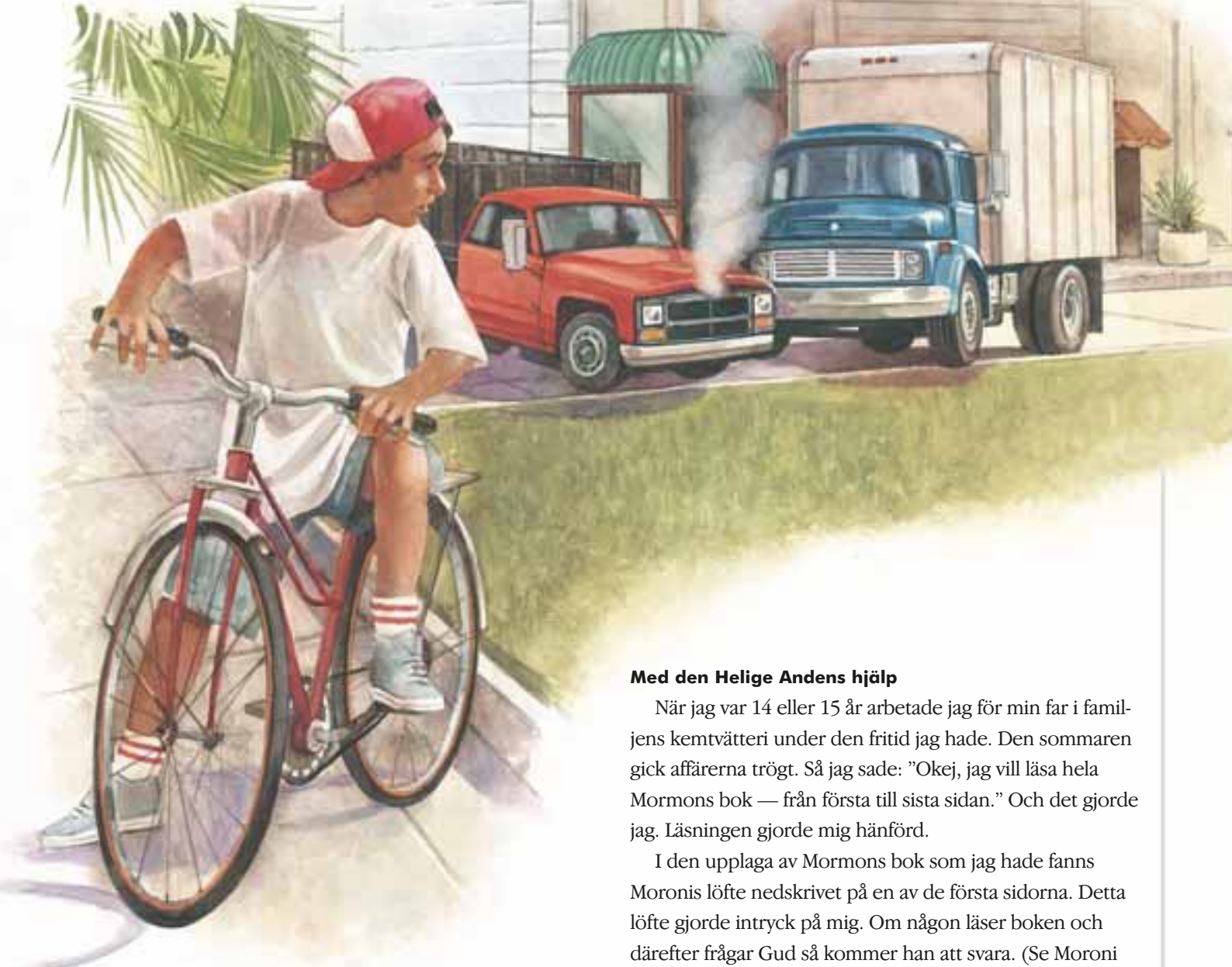
Som tonåring studerade jag på en teknisk skola för pojkar. Det var svårt att vara medlem i kyrkan i en atmosfär där det fanns andra trosuppfattningar eller inga trosuppfattningar alls. Att vara ensam medlem i skolan var svårt eftersom jag kände mig ensam, annorlunda. Det var inget fel på mina klasskamrater men de delade inte mina principer.

Jag kommer väl ihåg ett tillfälle då de försökte få mig att röka. De sade det inte direkt. Istället tände en av dem en cigarett medan vi var i klassrummet och väntade på professorn. Det var inte tillåtet att röka inne i skolbyggnaden.

Jag satt längst bak. Pojkarna längst fram i rummet tände cigaretten, tog var sitt bloss och lät den gå vidare. Alla tittade på för att se vad som skulle hända när den kom fram till mig. Slutligen tog pojken framför mig ett bloss och vände sig om.

Jag tog inte cigaretten.

Han sade: "Kom igen. Ta den."

”Nej, jag tänker inte röka.”

Han tog cigaretten och förde den till min mun. Så jag slog till honom. Han slog tillbaka. Därefter började nästan alla i klassrummet slåss, men vi lugnade snabbt ner oss innan professorn kom.

Jag vill inte påstå att det är så man ska reagera, men jag var bara 13 år och jag visste inte vad jag skulle göra. Jag visste bara att jag inte skulle låta någon tvinga mig att röka.

Efter lektionen hittade jag pojken jag slagit till och bad om ursäkt. Med viss rörelse sade han till mig: ”Nej, det är jag som ska be om ursäkt.”

Om jag hade sänkt mina normer, skulle då den Helige Anden ha stannat kvar hos mig? Eller skulle jag ha förlorat min vägvisare?

Genom att välja det rätta tillät jag den Helige Anden att bli min följeslagare. Med honom som min vägvisare kunde jag fatta riktiga beslut och mitt vittnesbörd stärktes.

Med den Helige Andens hjälp

När jag var 14 eller 15 år arbetade jag för min far i familjens kemtvättereri under den fritid jag hade. Den sommaren gick affärerna trögt. Så jag sade: ”Okej, jag vill läsa hela Mormons bok — från första till sista sidan.” Och det gjorde jag. Läsningen gjorde mig hänförd.

I den upplaga av Mormons bok som jag hade fanns Moronis löfte nedskrivet på en av de första sidorna. Detta löfte gjorde intryck på mig. Om någon läser boken och därefter frågar Gud så kommer han att svara. (Se Moroni 10:3–5.) Jag hade hört löftet förut, men i detta ögonblick inpräntade den Helige Anden det i mitt hjärta.

När jag läst färdigt sista sidan i boken så knäböjde jag i ett litet avskilt rum på arbetet och bad till min himmelske Fader. Och genom den Helige Anden fick jag det vittnesbörd jag hade sökt efter. Från täpsetsarna till sista håret på mitt huvud kände jag att Mormons bok var Guds ord och att Joseph Smith var en profet.

Allteftersom åren förflutit har jag haft andra heliga upplevelser av den Helige Anden, men jag har alltid kommit ihåg dessa första upplevelser. Den Helige Anden har hjälpt mig att fatta goda beslut. Han vägledde mig när jag försökte leva efter evangeliet. Han vägledde mig i mitt beslut att gå ut som missionär. Han visade mig vägen till en underbar maka — ett av de viktigaste beslut någon kan fatta i detta liv.

Om du strävar efter att leva värdigt den Helige Andens umgänge så kommer han att vägleda också dig. ■

Familjens hemafton FÖRSLAGSLÅDA

Dessa förslag för familjens hemafton kan då och då bidra med variation till våra måndagskvällar.

Liksom de flesta av oss är Matthew och Judy Morrise från West Hills församling, Beaverton stav i Oregon, alltid på jakt efter nya uppslag till hemaftonslektioner och aktiviteter. *Stora hemaftonboken* (artikelnr 31106 180) är stöttepelaren, men andra förslag är också välkomna. När Judy Morrise sökte igenom hemaftonboken fann hon ett förslag på att använda en förslagslåda.

"Detta verkade vara ett bra sätt att ta reda på vad våra barn tyckte om familjens hemafton", säger syster Morrise. "Jag gjorde lådan och placerade den på en hylla där jag visste att barnen skulle se den." Föreställ er min förtjusning när jag efter några dagar fann lappar från min dotter på sex år och min dotter på åtta år. De föreslog att vi skulle använda oss av de hemaftonsförslag som ges ut varje månad i tidningen *Friend*. Vi gjorde ett försök och under de nästkommande två veckorna höll flickorna var sin kortlektion med inledningssång, skriftställehänvisningar, en

berättelse och en aktivitet. Naturligtvis avslutade vi med förfriskningar."

Förslagslådan fungerade väl för familjen Morrise. Här följer en "förslagslåda" för dig, fylld med hemaftonsförslag och vittnesbörd som inhämtats från läsarna. När du läser dessa förslag, välj några som bäst passar din situation och gör ett försök med dem.

Njut av skrifterna

Skrifterna är en källa som redan står till buds för hemaftonslektioner. När syster Fortunata Mandalari från Reggio Calabria gren, Calabria distrikt i Italien, tog semester för att besöka sin dotters familj vände hon sig till skrifterna för att få uppslag till en hemaftonslektion.

"Jag förberedde en papperslapp för var och en av de sju familjemedlemmarna", säger hon, "och jag skrev på den: 'Kom till nästa hemafton förberedd med ditt favoritskriftställe och en kommentar. Du får fem minuter.'"

På måndagen, när vi satte oss ner vid bordet, rådde redan en fridfull känsla. Jag visste att allting skulle gå bra. Var och en av familjemedlemmarna talade om var sitt skriftställe och alla hade möjlighet att yttra sig och lära sig

från varandra. Vi var så nöjda med detta tillvägagångssätt att vi använde det under resten av min semester.

Efter min hemkomst sade min dotter till mig att hennes familj fortfarande tycker om att hålla hemafton på detta sätt. Alla studerar, talar och lyssnar. Det finns inget utrymme för att ha tråkigt.”

Be om inspiration

Susan Wolf, som nu tillhör Vashons gren, Seattle stav i Washington, kommer ihåg hur hon fick inspiration för en särskild hemafton. ”Vi hade just flyttat och jag väntade återigen barn”, säger syster Wolf. ”Med två förskolebarn ville jag hålla en hemafton över ämnet hur man förbereder barn för ett nytt syskon. Ingenting jag läste tycktes helt rätt. Följaktligen bad jag. Min stora önskan var att våra barn skulle förstå att fler barn i vår familj inte skulle innebära att de skulle få mindre kärlek. Och jag ville betona att Jesus Kristus är källan till all kärlek. När jag reste mig upp efter bönen slogs jag av en tanke.

”Den måndagskvällen, efter att ha sjungit och hållit en inledningsbön, gav jag en pappersmugg till varje barn. Jag hällde upp vatten i varje mugg och frågade: ’Vad händer om mitt vatten tar slut?’ Min son svarade: ’Du går till diskbänken och fyller kannan, mamma.’

Jag förklarade: ’Vi kommer att få en ny baby och mamma får mycket mer att göra. Jag får inte lika mycket tid över till att leka med er. Men mammas kärlek till er tar inte slut. Vet ni varför?’

Den här gången såg min son och hans treåriga syster tankfulla ut men hade inget svar. Jag sade: ’Jag ber bara till min himmelske Fader, och Jesus fyller mitt hjärta med mer kärlek. På så sätt får alla i familjen den kärlek de behöver.’ Mina barn log glatt, liksom min make.

**Familjer kan koppla
av tillsammans när
de skriver brev eller
förbereder paket till
missionärerna.**

Känslorna i vårt hjärta bekräftade att den Helige Anden hade burit vittne om sanningen att Gud är kärlek.

Min dotter, som nu är 23 år, upprepade nyligen ord för ord denna hemaftonslektion som hölls för många år sedan. Det var ett vittnesbörd för mig att även ett litet barn kan inhämta andlig lärdom när kärlek är ämnet och Jesus Kristus är källan.”

Skriv till missionärerna

Även som 90-åring var Aletha Gilbert, från Lakeviews församling, Bountifuls centrala stav i Utah, mycket förtjust i att inbjuda sina anhöriga till hemafton. Före sin död år 2002, skrev Aletha om dessa särskilda hemaftnar: ”Jag är nog med att ha tillräckligt med pennor, skrivpapper och kuvert. Ibland adresserar jag kuverten i förväg. Var och en skriver vi ett budskap till missionärer i familjen och församlingen. Vad roligt det är! Alla tycker om detta — både avsändare och mottagare.”

Äldste Nicholas D Germer, som verkade i Brasilienmissionen Brasília, har tillhört mottagarna av en hemaftonsaktivitet. Han skriver: ”Jag fick tre brev från medlemmar av en

Ovan: Familjens hemafton kan ge ett tillfälle då diskussioner och skriftstudier kan bidra till att lösa angelägna frågor. Till höger: Kyrkans tidningar har förslag på hur särskilda artiklar kan användas till hemaftonslektioner.

När du håller hemafton varje vecka, lektion efter lektion, kan en del måndagskvällar verka misslyckade medan andra överträffar dina högsta förväntningar. Men det är ihärdighet som är det viktiga.

familj som jag kände före min mission. De skrev breven under en hemafton och till och med den treåriga dottern fick hjälp av sin far med att skriva till mig. Jag kunde känna deras kärlek och kommer aldrig att glömma bort deras brev.”

En annan familj fick en ny idé om hur de skulle skriva till missionärer. De vecklar ut ett stort papper. Därefter tar varje familjemedlem fram en märkpena och skriver ett budskap i en cirkel, i ett mönster, eller på något annat roligt och intressant sätt. De yngre barnen ramar in ett område och ritar en bild. Sedan viker de ihop papperet och skickar iväg det i ett stort kuvert. Missionärer kan hänga upp detta ”baner” på sin vägg och njuta av det i veckor.

Utnyttja erfarenheter i livet

När din familj upplever något som ger frågor om evangeliet kan hemaftonen vara ett tillfälle då diskussioner och skriftstudier hjälper till att lösa svåra frågor.

Under en familjesemester fick familjen Bart och LeAnne Dahneke från Grandviews

femte församling, Grandviews stav, Provo, Utah, vara med något ovanligt.

”Min make och jag beslutade oss för att ta med våra barn på en promenad längs stranden för att leta efter snäckor”, säger syster Dahneke. ”När vi gick där träffade vi ett trevligt par.” Bart började samtala med dem och vi blev snabbt vänner.

Nästa dag åt vi middag tillsammans och upptäckte att detta par snart skulle vigas av en lokal präst. De hade ingen familj med sig så de inbjöd oss att tjänstgöra som vittnen. Vi samtyckte.

Vigseln hölls på en vacker strand medan solen sänkte sig över en lugn, klar ocean. Bruden och brudgummen strålade när de höll varandra i händerna och lovade älska, hedra och respektera varandra. Mina barn var glada över våra nya vänner men de hade många frågor om vigselceremonin. Vår nästa hemafton handlade därför om evigt äktenskap.

Vi talade om vikten av evigt äktenskap så som det beskrivs i L&F 132:15, 19. Vi undervisade våra barn om hur viktigt det var att leva värdiga att komma till templet för att beseglas för evigheten. Vi kände den Helige Andens inspiration när vi samtalande om tempelvigselns skönhet och dess eviga beseglade kraft, jämfört med en jordisk vigsel och dess löfte ’tills döden skiljer oss åt’.

Denna gemensamma erfarenhet utgjorde en kraftfull grund till att undervisa om de evangelieprinciper som hör samman med evigt äktenskap. Våra barn var mottagliga eftersom de varit vittnen till vigseln på stranden. Vi var motiverade eftersom vi hade egen erfarenhet av tempeläktenskapets glädje. Resultatet blev en kraftfull hemafton.”

Använd kyrkans tidskrifter

"Man behöver inte vara barn för att tycka om aktiviteterna på barnens sidor i *Liabona*", säger Martha Mabel Martínez från Caleta Olivia församling, Comodoro Rivadavia stav i Argentina. "Vår familj består av min far, min mor och mig — deras fullvuxna dotter. Det brukade vara mycket svårt för oss att hålla familjens hemafton, men när vi började använda oss av barnens sidor har allting blivit bättre — särskilt den goda anda vi känner när vi är tillsammans. Ibland händer det att släktingar till oss råkar komma förbi, och de deltar också och är lika entusiastiska över familjens hemafton som vi är."

Förslag till familjens hemafton finns i alla kyrkans tidningar — på sidan 1 av *Liabona*, under "Making the Most of This Issue" i *Ensign*, under "What's in It for You" i *New Era* och på sidan "Guide to the Friend" i *Friend*. En hemafton kan också byggas upp runt ett ämne i ämnesregistret som finns i kyrkans tidningar. Till varje ämne anges berättelser eller artiklar som finns i det numret. Det är lätt att läsa en berättelse eller artikel tillsammans och därefter diskutera ett särskilt ämne.

Var ihärdig

När du håller hemafton varje vecka, lektion efter lektion, kan en del måndagskvällar tyckas misslyckade medan andra överträffar dina högsta förväntningar. Men det är ihärdighet som är det viktiga.

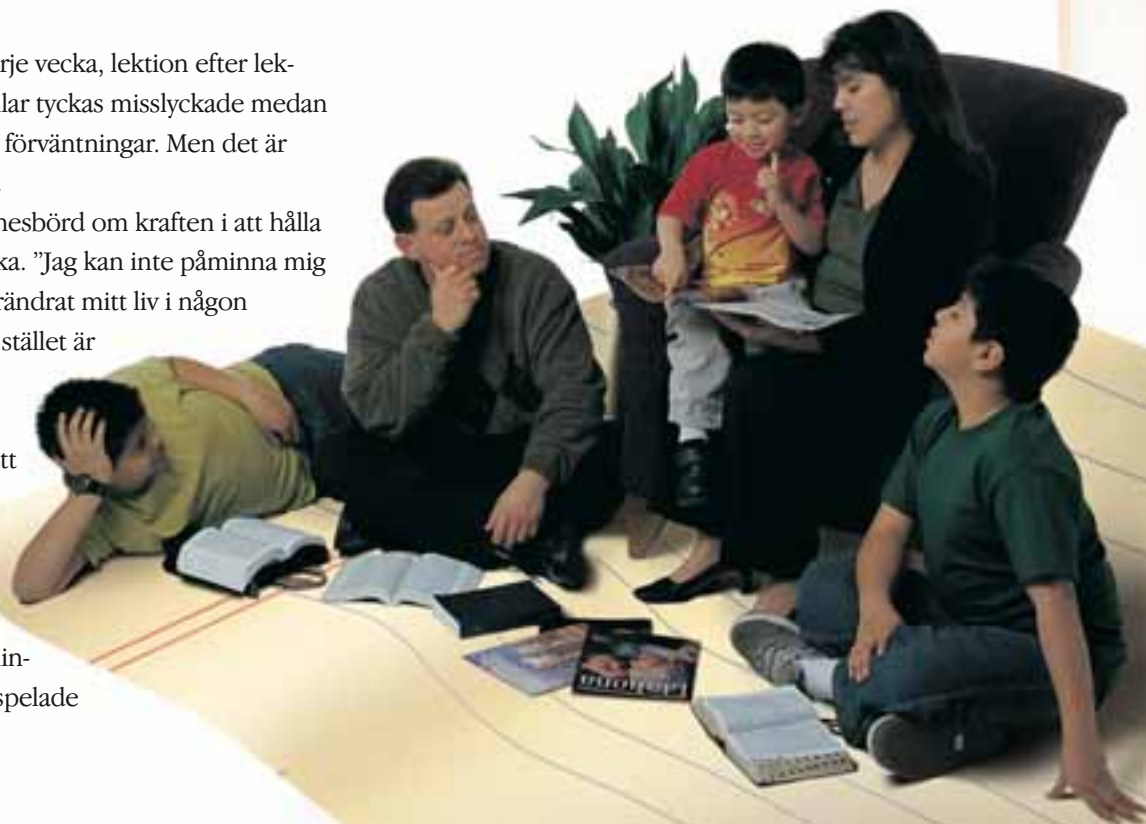
En ung kvinna bär sitt vittnesbörd om kraften i att hålla familjens hemafton varje vecka. "Jag kan inte påminna mig en enstaka hemafton som förändrat mitt liv i någon väsentlig grad", säger hon. "I stället är det mitt minne av hemaftnarna som helhet som har stärkt mitt vittnesbörd och lett mig fram på sanningens stig. Vi tillbringade varje måndagskväll tillsammans som familj så länge jag kan minnas. Vi studerade skrifterna, spelade

kickball, höll familjeråd, spelade sällskapsspel och lärde oss att älska och respektera varandra trots våra individuella fel och svagheter. Min far försökte ivrigt ingjuta i oss en kärlek till evangeliet och den lycka som kunde bli vår om vi lydde buden.

"När jag var 14 år vägrade jag gå till kyrkan, men hemaftnarna fortsatte. Min far fortsatte att känna förhoppningar om mig. Till slut blev hemaftonen min enda länk till Jesu Kristi evangelium. Jag gav mig ut på felaktiga stigar och gjorde många misstag, men någonstans djupt i mitt hjärta visste jag att evangeliet var sant och att ingenting som jag gjorde kunde förändra detta faktum.

Vid 18 års ålder visste jag att jag måste fatta ett beslut: Skulle jag följa Frälsaren eller skulle jag följa världen? Jag kunde inte tjäna två herrar. Jag valde att följa Herren och genom omvändelse återvände jag till full aktivitet i kyrkan. Jag tror att det var min fars ihärdighet i att fortsätta med att hålla familjens hemafton — även om jag var irriterad över det — som hjälpte mig.

Nu hoppas min make och jag att vi ska ingjuta kärlek till Frälsaren och hans kyrka i våra barn, naturligtvis genom regelbunden hemafton." ■

Länken i kedjan

När mina barn valde att inte komma till kyrkan tillsammans med mig blev jag förkrossad, och jag undrade om jag själv kunde fortsätta vara aktiv i kyrkan.

EVA FRY

Ar 1970 blev jag medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag var väl förberedd: Jag varken använde alkohol, tobak, te eller kaffe. Jag hade slutat med allt detta när jag insåg att det var dags för mig att förändra mitt liv och finna en kyrka dit jag kunde ta mina barn.

Min omvändelse började när min svägerska fått en fördelaktig uppfattning om kyrkan och sett till att jag skulle få kyrkans tidningar. Senare läste jag Mormons bok och insåg att den var sann. Mina tre barn och jag döptes strax därefter. Min make var inte förtjust i det nya liv som hans familj

levde, eftersom han trodde att det skulle ta oss bort från honom. Men han tillät oss att besöka kyrkan.

I några år, även om jag stötte på motstånd från några släktingar, var jag mycket glad. Varje söndag begav jag mig till kyrkan med mina barn, och jag älskade det. Evangeliet var just det jag sökt efter och det fyllde mitt tomrum efter en svår barndom med en alkoholiserad far.

Men när mina barn växte upp började saker och ting att förändras. De ville åka båt med sin pappa på söndagarna i stället för att sitta på möten. Helt plötsligt fann jag mig på väg till kyrkan ensam. Jag var sårad. Jag brukade köra till kyrkan, sitta för mig själv, gråta och återvända hem igen.

Slutligen sade jag till min stavspresident att jag skulle sluta med att komma till kyrkan eftersom det splittrade min familj. Han rådde mig att be till min himmelske Fader om det var detta som han ville att jag skulle göra. Följaktligen begav jag mig hem för att fasta och be, och jag fick mitt svar. Mitt sinne uppfylldes av följande ord: "Du är länken i kedjan. Om du bryter kedjan går allting förlorat." Dessa ord sjönk djupt in i mitt hjärta och jag beslutade mig för att fortsätta vara aktiv i kyrkan.

Det var svårt för mig att komma ensam eftersom jag var mycket blyg, och jag insåg att mina barn hade varit mina förkläden. Ännu en gång tog jag mitt problem till Herren. Denna gång kände jag mig manad att närma mig min församlingsfamilj. Så jag brukade besöka kyrkan, söka efter någon annan som var ensam och tvinga mig att samtala med denna person. Under årens lopp har min rädsla lämnat mig och nu har jag många vänner i min församling.

HÅLL KEDJAN OBRUTEN

"Jag kom att tänka på en erfarenhet som jag hade för länge, länge sedan. På sommaren bodde vi på en gård. Vi hade en liten gammal traktor. Där

fanns ett dött träd som jag ville dra upp. Jag fäste ena änden av en kedja till traktorn och den andra änden till trädet. När traktorn började röra sig skakade trädet en aning och därefter gick kedjan sönder.

Jag tittade på den söndriga kedjan och undrade hur den kunde ha gått av. Jag begav mig till järnaffären och köpte en reservdel. Jag satte ihop kedjan igen men det blev en klumpig och ful skarv. Kedjan blev aldrig densamma igen.

När jag satt ... och begrundade dessa ting sade jag till mig själv: 'Tillåt dig aldrig att bli en svag länk i din generationskedja.' Det är så viktigt att vi till våra ättlingar för vidare en obefläckad och ren kropp, med andra ord tro och obefläckad dygd till de generationer som kommer efter oss.

De flesta av er, unga män och unga kvinnor, kommer att gifta er och få barn. Era barn kommer att få barn, liksom de barn som kommer efter dem. Livet är en lång kedja av generationer som vi i kyrkan tror måste länkas samman."

President Gordon B. Hinckley, "Keep the Chain Unbroken", i Brigham Young University 1999–2000 Speeches (2000), s 108–109.

Mitt beslut att trofast närvara i kyrkan har också lönat sig. Ett efter ett har mina barn återvänt till kyrkan och alla tre är aktiva. De uppfostrar mina nio barnbarn i evangeliet och var och en lever rättfärdigt.

Min mor och syster har också blivit omvända. Min systers make är biskop och två av hennes barn har verkat som missionärer. Min son verkade också som missionär och en sonson verkar för närvarande. Vår familj är mycket nära varandra och fastän min make ännu inte blivit medlem i kyrkan har han vuxit på många sätt.

Jag tackar min himmelske Fader varje dag för mina välsignelser och för den lycka och glädje jag erfar i min familj. Jag är så tacksam för att jag tog svaret på min bön till mitt hjärta: "Du är länken i kedjan." ■

Eva Fry är medlem i Valley Centers första församling, Escondido stav, Kalifornien.

Familjen först i Ukraina

Sista dagars beliga i Harkiv, Ukraina, arbetar på att stärka sina familjer trots många svårigheter.

MARINA MIKHAILOVSKAYA OCH BENJAMIN GAINES

På morgonen den 19 augusti 1991 vaknade Ukrainas familjer upp till en häpnadsväckande nyhet: Den regering de levt under i nästan 70 år hade plötsligt upphört att existera. På ett ögonblick hade livet förändrats för alltid.

Dmitry Mikulin från Kharkov, Ukraina, minns väl både den morgonen och de förvirrade dagar som följde. ”Vi gick till sängs i ett land och vaknade i ett annat”, säger han. ”Nästan ögonblickligen började människorna erfara verklig frihet inom många aspekter av livet.”

Många höll friheten att tro på Gud för en stor välsignelse. Äldste Boyd K Packer i de tolv apostlarnas kворum invigde Ukraina för det återställda evangeliets predikande den 12 september 1991. Ett år senare kom missionärerna för första gången till Harkiv, Ukrainas näst största stad. Och i januari 1993 organiserades en gren i bostadsområdet Aleksejevka.

I sin invigningsbön bad äldste Packer att ”människorna [i Ukraina] skulle välsignas med mat, kläder och husrum”. Att tillskansa sig detta livets

nödtorft har varit svårt för de flesta i Ukraina. Många var tvungna att arbeta långa dagar på bekostnad av familjen.

För andra innebar möjligheten att bli rik genom privatiseringar av företag en avledande faktor från familjelivet. Dessutom har Ukraina ett av de största

**Familjerna
Chervjakov (t v),
Mikulin (längst
t v), och Yemtsov
(nedan) bidrar till
att prioritera
familjen i Ukraina.**

skilsmässotalen i världen, antalet utomäktenskapliga föds-
lar ökar och fler par väljer att ha ett barn eller förbli barn-
lösa. På något sätt verkar det som om familjen för många
invånare i Ukraina har förlorat en stor del av sin betydelse.

Men sista dagars heliga i Harkiv säger att kyrkan har
bidragit till att återställa deras tro på familjen. Dmitri, en
återvänd missionär som nyligen flyttade från Harkiv till
Moskva och som nu verkar som andre rådgivare i presi-
dentskapet för Rysslandmissionen Moskva syd, är en av
dessa tappra heliga. Han beseglades till sin mor och far i
templet i Freiberg, Tyskland, i april 2000 och till sin hustru,
Viktorija, i templet i Stockholm i augusti 2003.

"När vi hörde talas om det återställda evangeliet gav det
oss hopp, en stark grund, och tro på evigt liv för vår
familj", säger han. "De problem som en gång tycktes vik-
tiga blev obetydliga. Prioriteter i familjen förändrades,
känslor av tillit och trygghet uppstod."

Dmitris far, Sergej, verkar för närvarande som
distriktspresident i Harkiv. Han tillägger: "Vår kyrka är den
enda plats där människor lär sig sanningen om familjen."

På grund av detta faktum har medlemmar i Aleksejevka
gren beslutat sig för att bygga på eviga principer för att
stärka familjerna, inte bara sina egna utan också andra
familjer som strävar efter att vara i världen men inte av den.
(Se Joh 17:11–14.) Inställningen "familjen främst" har hjälpt
många här att uppnå lycka i hemmet trots de oroande fak-
torer som finns i nutida Ukraina. För de heliga i Aleksejevka
genomsyrar familjen och eviga målsättningar allting de gör.

Stå på heliga platser

Vitaly Yemtsov verkade i Sovjetunionens armé på den
östtyska sidan av Berlinmuren år 1988. "Jag hade en nor-
mal barndom", säger broder Yemtsov, "men när jag bodde i
Tyskland såg jag hur familjer led under ett främmande
styre. Jag tyckte synd om dem. De blev ofta hårt bemötta
av soldaterna. Efter denna erfarenhet ville jag ha ett bättre
familjeliv än det som jag bevittnade, till och med bättre än i
den familj jag växte upp."

Efter militärtjänsten blev Vitaly Yemtsov och en barn-
domsvän missnöjda med den andliga tomhet som de kände
och beslutade sig för att finna sanningen. Båda accepterade
snabbt det återställda evangeliet bara några månader efter
det att kyrkan introducerats i Harkiv. "När jag träffade missio-
närerna fann jag till slut andlig föda, särskilt för familjen",
säger han. "Jag fann det som saknas överallt i vår omgivning."

Men tron befriade inte broder Yemtsov och hans hustru
Lyudmila från de påtryckningar och utmaningar som hotade
familjen. Inom 18 månader lämnade de välavlönade arbeten
som tog alltför mycket av deras tid för familjen. Bägge fann
nya arbeten med liknande lön. Trots detta gör vardagslivet
det ofta svårt att inrikta sig på familjen. Broder Yemtsov arbe-
tar nio timmar om dagen, sex dagar i veckan, med att lack-
era och reparera bilar. Syster Yemtsov arbetade tills nyligen
som butikschef. Hon arbetar nu vid ett servicehem för äldre.
Dessutom verkar Vitali som grenspresident och institutlä-
rare, och Lyudmila är Unga kvinnors president i distriktet.

Liksom andra i sitt land möter familjen Yemtsov ständigt
utmaningar som kommer från inflytanden som försåtligt
arbetar mot familjen. Broder Yemtsov känner sig ofta isole-
rad på arbetet eftersom han är den ende av de anställda
som varken röker eller dricker. "Alla blev förvånade när jag
berättade för dem att jag inte gör något av det", säger han.
"En del tyckte först att jag var galen. Men de flesta respek-
terade mig."

Alkoholism är ett allvarligt problem i Ukraina. En del
känner inte någon som inte dricker. Rökning är nästan lika
omfattande, särskilt bland ungdomar. Pornografiska bilder
syns i reklamen och finns att köpa i nästan varje gathörn.

"Det finns frestelser överallt", säger syster Yemtsova..
"Satan arbetar flitigt här. Men Anden arbetar också flitigt.
Vi har funnit att det inte bara är viktigt hur mycket tid vi

tillbringar tillsammans som familj, utan också vad vi gör under denna tid. Och vi prioriterar sådant som stärker våra band." De säger till exempel att familjebön och studier i skrifterna har blivit nödvändiga, dagliga påminnelser om betydelsen av familjelycka.

Herren säger att vi ska "stå på heliga platser" säger broder Jemtsov. (Se L&F 87:8.) "Vi försöker göra vårt hem till vår egen heliga plats, så att tiden vi tillbringar där för oss närmare varandra."

Välja det som är viktigt

Aleksandr Chervyakov hade, om han valt det, kunnat vara rik. För nio år sedan grundade han sitt eget företag inom mat-teknologi. Kunder kommer från hela Ukraina och även Ryssland för att dra nytta av hans firmas tjänster. "Utan kyrkan hade jag lätt kunnat bli en av de människor som arbetar hela tiden och som tjänar mer än tillräckligt med

pengar, men som saknar välsignelsen av en kärleksfull evig familj", erkänner broder Chervyakov.

Men när två unga missionärer frågade om han ville veta mer om Jesus Kristus, tackade han lyckligtvis ja. Han och hans hustru Lyudmila och dotter Inna döptes år 1995. Sedan dess har han begränsat sin tid på arbetet så att han kan bygga upp goda relationer inom sin familj såväl som verka i kyrkan. Han har varit grenspresident och verkar för närvarande som andre rådgivare i grenspresidentskapet. Familjen Chervjakov beseglades i templet i augusti 1997.

"En sak som har hjälpt oss att bevara våra prioriteringar har varit hemaftonen", säger Aleksandr. "Det är så lätt att glömma bort vad som är verkligt viktigt. Måndagskvällarna ger stor möjlighet att glömma bort allting som inte är viktigt och att koncentrera sig på familjen."

Han säger om familjens hemaftonsaktiviteter: "Vi läser alltid från skrifterna eller från *Liabona*. Om det finns någon angelägenhet som berör familjen så diskuterar vi

den. Just nu är frågan: Vilket universitet ska Inna börja på när hon tar sin examen nästa år? Vi har diskuterat detta en hel del på sistone. Och vi har roligt. Jag tror att en av livets hemligheter är att det är roligt att vara med sin familj. Ibland dansar vi till och med."

Sprida sanningen

President Gordon B Hinckley har sagt: "Vi tror att familjen är den grundläggande enheten i samhället. Ett starkt samhälle är omöjligt utan starka familjer. En stark nation

är omöjlig utan starka familjer — där fadern, modern och barnen är en enhet och samarbetar. Familjer splittras nu över hela Amerika, över hela världen. Om vi bara kan främja ett gott, sunt familjeliv bland våra medlemmar så är jag inte särskilt oroad över denna kyrkas framtid."¹

Olyckligtvis är det många familjer som har det

svårt. Det finns emellertid mycket stort hopp på grund av de heligas hängivenhet. Få människor i Ukraina känner till de eviga principer som leder till lycka i familjen, men antalet växer. När medlemmarna lever efter dessa lärdomar så lägger deras vänner och släktingar märke till det. Det finns otaliga tillfällen att dela med sig av den frid som medlemmarna erfar i hemmet på grund av deras flit i att upprätta ett Guds hus.

President Hinckley sade: "Om vi lever efter evangeliet för vi in människor i kyrkan. Som en följd av det goda de ser i vårt liv attraheras de av det budskap vi undervisar om. Detta budskap lägger stor tonvikt vid familjen."² Och det är ett budskap som de heliga i Harkiv har omfattat. ■

Marina Mikbailovskaya är medlem i Alekseyevka gren, Kharkov distrikt, Ukraina. Benjamin Gaines är medlem i Belmonts första församling, Cambridges stav, Massachusetts.

SLUTNOTER

1. Från en intervju med Ignacio Carrión, *El País*, 7 nov 1997; citerat i "Familjens hemafton", *Liabona*, mars 2003, s 5.
2. Citerat i *Liabona*, mars 2003, s 5.

Alekseyevka gren

Våra hemliga änglar

Mary Bartschi

Under ett antal veckor hade jag lagt märke till en svag darrning i min högra hand. Jag intalade mig att det bara var stress. Att uppfostra sju barn kan vara en utmaning, men när fem av dessa barn är flerhandikappade kan livet ibland kännas överväldigande. Min dag var fylld med besök hos läkare, terapier, dagliga medicineringsrutiner och den ständiga kampen

med att hjälpa barnen kämpa mot sjukdomsattacker, psykisk utvecklingsstörning, manodepressivitet (bipolär psykos) och medfödd hjärtsjukdom.

Min make Ron hade nyligen kallats till biskop för vår församling. Vi var tacksamma över hans möjlighet att tjäna och bad dagligen att han skulle kunna vara till välsignelse för medlemmarna i vår församling. Föga

anade jag att det skulle vara vi som skulle få dessa välsignelser.

Slutligen kunde jag inte ignorera darrningen längre och sökte medicinsk hjälp. När jag lämnade läkarens kontor den dagen hade mitt liv förändrats för alltid. Parkinsons sjukdom löd diagnosen. Frågor och rädslor for genom mitt sinne. Hur skulle sjukdomen fortskrida? Hur skulle jag kunna ta hand om min familj? Hur skulle jag kunna fortsätta att stödja Ron i hans nya kallelse? Jag längtade efter svar och var i desperat behov av frid och tröst. Frälsaren ord kom till mitt sinne: "Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa." (Joh 14:27)

Under årens lopp hade jag vant mig vid tanken att Herren gett mig min beskärda del av prövningar. Jag trodde att mitt liv skulle ägnas åt att ta hand om mina barn och deras speciella behov. Denna tanke gjorde mig inte bitter och fick mig till och med att känna stor frid och glädje när jag blickade mot min framtid. Vi hade

Vi öppnade dörren och fann ett läckert mål mat anonymt lämnat på främre verandan.

accepterat våra båda söners provningar och handikapp, samtidigt som vi uppfosttrade våra två vackra döttrar. Vi kände till och med en stark önskan att göra vår familj större genom att adoptera ytterligare tre barn med särskilda behov. Varje gång vi gick igenom adoptionsprocessen erfor vi mirakel när vi vägledades varje steg på vägen. Utmaningarna har varit oerhörda, men det har också välsignelserna.

Under de veckor som följde på min diagnos fann jag mig ofta stående på knäna, vädjande till Herren. Jag fick veta att Parkinsons sjukdom är en fortskridande sjukdom och att jag skulle fortsätta förlora kontrollen över mina muskler. Ju mer jag läste, desto räddare blev jag. Jag hade många sömnlösa nätter. Jag hade också fått en känsla av, alltifrån de första orden i diagnosen, att det inte skulle ske något underverk som skulle avlägsna denna prövning från mig och att jag behövde lära mig någonting av denna erfarenhet. Jag kände mig så ensam och undrade om Herren var missnöjd med mig, om han fortfarande älskade mig.

Då, en kväll när Ron förberedde sig för att gå på veckoträffen, hördes en knackning på vår dörr. Vi öppnade dörren och fann ett läckert mål mat anonymt lämnat på vår främre veranda. En kärleksfull notis meddelade att varje vecka på denna kväll skulle en middag anlända. När jag smakade på detta läckra mål mat fick inte bara min kropp näring utan också min ande. Jag insåg att jag inte är ensam och att Herren

Mod att be

Dalnei de Assunção de Castro

Det verkade som om det aldrig skulle bli 1987. Det var det år då jag skulle fylla 18 år och kunna tjäna i det brasilianska flygvapnet. När jag kunde det skrev jag in mig och ägnade mig helt och hållet åt att tjäna mitt land.

När en ledare i kyrkan uppmanade oss att berätta om evangeliet, beslutade jag mig för att söka upp någon som skulle kunna vara intresserad av kyrkan. Efter många misslyckade försök, och en viss känsla av besvikelse, läste jag skrifterna på min brits då jag lade märke till en militär som knäböjde i vördnadsfull bön.

Jag beslutade mig för att fråga vilken religion han tillhörde. Hans svar var något av en solstråle. Han sade till mig att han lagt märke till hur ohämmat jag brukade be vid måltiderna och innan jag skulle gå till sängs. Han hade alltid haft en önskan att be men aldrig haft mod. Slutligen bestämde han sig för att göra det, fastän han inte exakt visste vad han skulle säga i sin bön.

Jag frågade honom: "Skulle du vilja lära dig hur man håller en bön?" Han svarade ja mycket bestämt. Den kvällen undervisade jag honom om det centrala innehållet i de sex missionärsdiskussionerna och bar mitt vittnesbörd. Anden vittnade tydligt för oss båda att allt var sant.

Veckorna gick och han tackade ja

till min inbjudan att komma till kyrkan. Han började lyssna på diskussionerna från missionärerna och delta i församlingens aktiviteter.

En dag, efter lunch och efter att ha hållit en bön, såg han mig rakt i ögonen och sade: "Jag har bestämt mig.

Jag vill bli döpt." Hans ord ljöd som en kanon i mitt hjärta. Jag blev förvånad och glad, och han gjorde mig ännu gladare då han sade: "Och jag vill att du ska döpa mig." Då blev det för mycket. Oförmögen att hålla tårarna tillbaka omfamnade jag honom och han sade till mig: "Tack, min vän."

Efter ett tag sände vi in våra missionsansökningar och det slutade med att han gav sig ut på missionsfältet före mig. Idag bor vi långt från varandra, men vi har ett starkt band som kommer att förena oss bortom detta jordiska liv. Han vigdes i templet och har en underbar familj.

Jag är tacksam för den inspirerade ledare som uppmanade mig att berätta om evangeliet för mina medmänniskor och att vara ett exempel för andra. ■

Dalnei de Assunção de Castro är medlem i Santa Clara gren, São José stav, Brasilien.

verkligen älskar mig. Jag upplevde på nytt den ljuva frid som han lovat oss. Jag var tacksam för dessa kära hemliga änglar som hedrade sina dopförbund genom att "sörja med dem som sörja" och "trösta dem som behöva tröst". (Mosiah 18:9) Jag visste att genom dessa "jordiska änglar" skulle jag få styrka att klara av varje dag.

Det har nu gått mer än tre år sedan vi fann denna första middag. Varje veckoträff sedan dess har vi fått ett underbart mål mat, alltid anonymt lämnat på vår främre veranda. Församlingsgränser har ändrats och människor har flyttat in och ut från vår församling. Men måltiderna fortsätter att komma. Ofta kämpade jag med en särskilt svår dag och glömde bort att det var våra "hemliga änglars dag". Och därefter ringde dörrklockan och jag fann ännu en lækker kärleksgåva.

Min sjukdom fortsätter att utvecklas och det finns fortfarande många obesvarade frågor. Men jag vet att jag inte är ensam. Jag har känt den frid som kommer av att förlita sig på Herren och acceptera hans vilja. Jag vet att många av de provningar vi möter i detta liv är till för vårt bästa och bidrar till att vända våra svagheter till styrka. Jag vet också att vi inte behöver bära våra provningar ensamma. Herren besvarar alltid våra böner, men ofta kommer svaren genom dem som är villiga att tjäna och vara hans "hemliga änglar". ■

Mary Bartschi är medlem i Continental Ranchs församling, Tucsons norra stav, Arizona.

Agabus då?

Eric Hendershot

När jag var på mission i England läste jag en morgon Apostlagärningarna 11:28.

Där nämns kortfattat en profet vid namn Agabus som profeterade om en hungersnöd som så småningom kom under Claudius regering. Då tänkte jag inte mycket på denna skenbart obetydliga vers.

Två dagar senare ringde min distriktsledare, äldste Gallafent, och sade att han ville göra ett kamratbyte nästa dag. Nästa morgon tog min kamrat och jag bussen till Southampton, där vi träffade äldste Gallafent och hans kamrat, äldste Langston. Jag började knacka dörr med äldste Langston medan de två andra körde tillbaka till Winchester.

Vår morgon hade varit händelsefattig tills vi knackade på en viss dörr strax före lunch. Den kvinna som öppnade dörren var en granne som var på besök från huset bredvid. Jag fick strax veta att kvinnan som bodde där var i vardagsrummet och kunde höra det jag sade.

När jag berättade att vi var missionärer från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, skrek kvinnan i vardagsrummet att hon tillhörde en annan tro och att hon visste allting om "mormonerna" och att hon inte var intresserad av att veta mer. När jag svarade att alla borde vara intresserade av en levande profet på jorden, ropade hon: "Det är inte

sant! Det finns inga profeter på jorden! Jesus Kristus var den siste profeten."

Då hände någonting underligt. En fråga kom till mitt sinne: "Agabus då?"

Jag ropade omedelbart: "Agabus då?" En lång paus uppstod. Därefter svarade kvinnan: "Vem är Agabus?"

"En profet som levde efter Kristus och som profeterade om en hungersnöd som sedan kom", sade jag.

Hon frågade mig: "Var läste du det — i din mormonbibel?"

"Nej", svarade jag, "i Apostlagärningarna, kapitel 11, vers 28."

"Visa mig", hördes en skeptisk röst. Grannen lät oss komma in och äldste Langston och jag gick igenom en trång korridor till vardagsrummet, där en kvinna i 40-årsåldern satt på soffan.

Jag slog upp skriftstället och räckte över Bibeln till henne. När hon slutat läsa visste hon inte vad hon skulle säga. Jag berättade för henne om den levande profeten på jorden vid detta tillfälle, president David O McKay (1873–1970). Jag vittnade om profeten Joseph Smith. Anden var så kraftfull att jag visste att hon kände den.

Äldste Langston och jag lämnade två exemplar av Mormons bok — ett till denna kvinna och ett till hennes granne. När jag gick därifrån kändes

det som om jag svävade på moln. Jag var säker på att hon skulle döpas. Varför skulle jag annars ha kommit ihåg Agabus?

Följande söndag i kyrkan sprang jag fram till äldste Gallafent och äldste Langston och frågade: "Återvände ni? Vad hände? Berätta för mig!"

De berättade för mig att de kommit till hennes hem för att ge henne första diskussionen men blivit avvissade. Hon lämnade tillbaka den Mormons bok vi hade gett henne.

Jag kunde inte tro det. Under mötena satt jag och undrade varför jag skulle få en så stark maning och därefter få ett resultat som detta. Jag var fruktansvärt besviken men jag

försökte slå bort det ur tankarna.

Nästa söndag när jag kom in i kyrkans foajé sprang äldste Langston fram till mig med ett brett leende.

"Kommer du ihåg den där kvinnan som vi lämnade Mormons bok hos?" frågade han.

"Naturligtvis", svarade jag.

Han påminde mig sedan om att vi hade lämnat två exemplar av Mormons bok — ett hos kvinnan och det andra till hennes granne. Grannen hade aldrig tagit hem sitt exemplar. Så utan att kvinnan visste det hade hennes dotter börjat läsa i boken och ville veta mer om kyrkan.

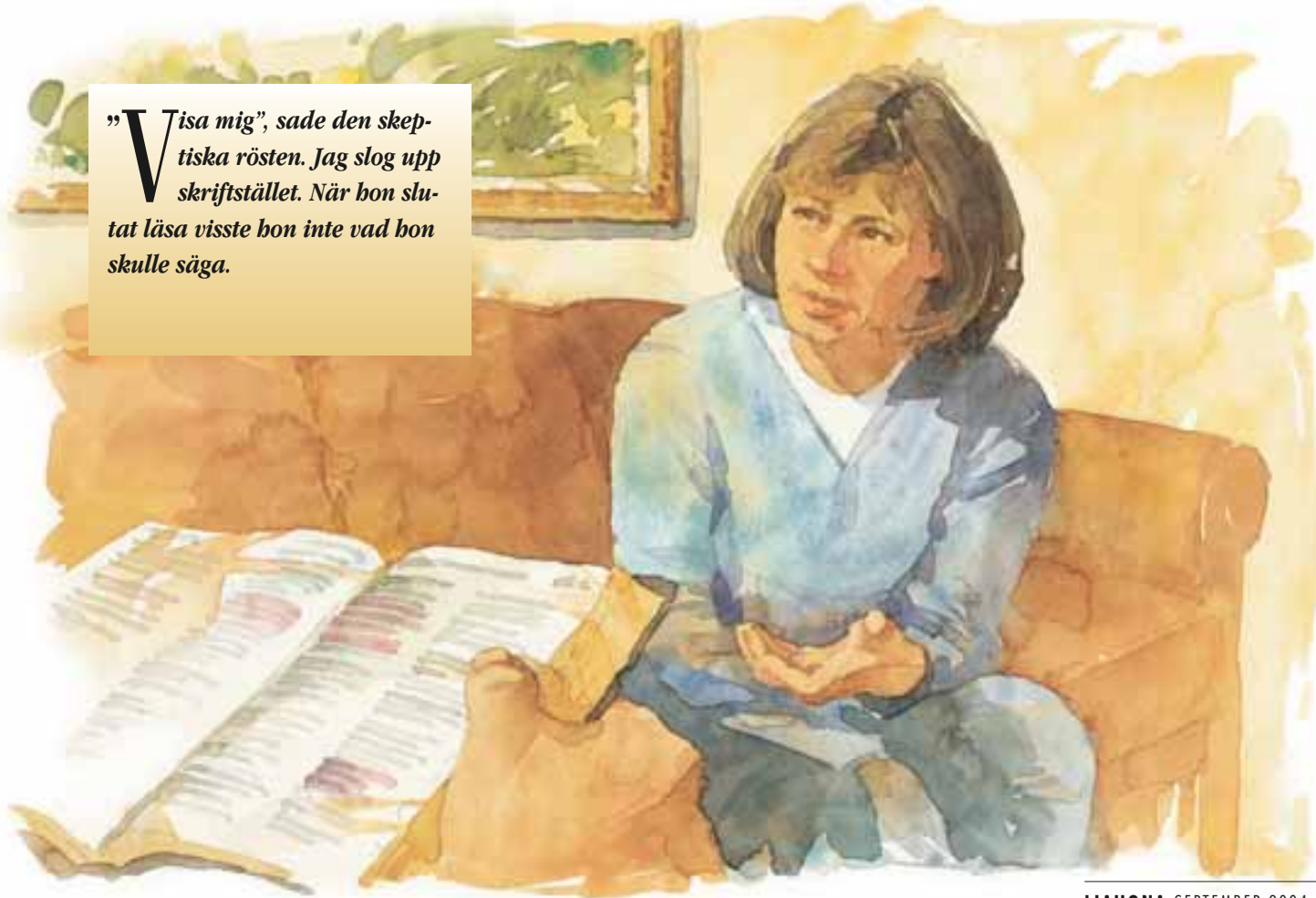
Kvinnan lyssnade till slut på missionsdiskussionerna tillsammans

med sin dotter och båda döptes.

När jag ser tillbaka mer än 30 år och erinrar mig frågan som kom till mig: "Men Agabus då?" tänker jag på ett annat skriftställe: "Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt vad jag har sagt er." (Joh 14:26) Jag är tacksam över att jag som missionär var tillräckligt mottaglig för Anden för att komma ihåg Agabus betydelse. Den Helige Anden var verkligen min lärare den dagen. ■

Eric Hendershot är medlem i Green Valley första församling, Green Valley stav i S:t George, Utah.

"Visa mig", sade den skeptiska rösten. Jag slog upp skriftstället. När hon slutat läsa visste hon inte vad hon skulle säga.

Döden är början till något nytt

Claudia Yolanda Ortíz Herrera

Mina föräldrar döptes den 18 augusti 1978. Jag var 5 år, min syster Noelia var bara 5 månader, och min bror Luis föddes 11 år senare. Vi beseglades i templet i Guatemala City i juni 1988. Jag kan fortfarande minnas den vackra scenen: Vi var klädda i vitt och vår familj förenades för evigt.

Vi var en stabil, enig och aktiv familj, och vår tillvaro verkade fullkomlig. Men även när vi håller oss nära buden, har vittnesbörd om vår himmelske Fader och Jesus Kristus och deras verk, och strävar efter att nå upphöjelse, kommer motgångar.

I januari 1999 råkade min far ut för en svår olycka och hamnade på intensivvården och kunde bara andas med hjälp av en respirator. Han led av hema-
tom som orsakade svullnad i hjärnan.

När vi andra i familjen fick veta hans tillstånd åkte vi genast till sjukhuset. Som läkare förstod jag att utgången var oviss. Men vi fastade, bad och förlitade oss på att vår himmelske Fader skulle återställa min far så att han snart, trots eventuella biefekter eller de behandlingar han kunde behöva, skulle kunna komma hem igen och vara den underbara vägvisare och beskyddare han alltid varit. När vi fastade och bad kände jag hur min tro växte sig starkare och jag väntade ivrigt på att han skulle öppna ögonen och börja återhämta sig.

Besök från vår inspirerade biskop

gav oss ständigt kraft under denna prövning. Han gav min far en prästdömsvälsignelse och vi väntade på en förändring.

Eftersom min far inte blev bättre började vi undra om våra böner verkli-

Biskopen gav oss ett exemplar av *"Tragedy or Destiny"* och uppmanade oss att fråga Gud vilka planer han hade för min far.

gen var i harmoni med vår himmelske Faders vilja. En kväll, efter att ha välsignat oss, samtalade biskopen med oss om frälsningsplanen och sade till oss att när någon blir välsignad med att återhämta sig, så kommer han eller hon att leva om det inte är bestämt att han eller hon ska dö. (Se L&F 42:48.) Han gav oss också ett exemplar av *"Tragedy or Destiny"* (se *Improvement Era*, mars 1966, s 178–180, 210–217), ett tal av president Spencer W Kimball (1895–1985). Biskopen manade oss att fråga Gud vilka planer han hade. När vi tagit farväl av biskopen bestämde jag mig med stor sorg för att följa hans

råd. Jag fick veta att min fars tid på jorden hade kommit till ett slut.

Komplikationer uppstod och min fars tillstånd blev ännu sämre. Hans naturliga styrka tynade bort inför våra ögon och vi förstod att det var en bekräftelse på vad som skulle hända. Jag oroade mig för att min smärta över att förlora honom skulle bli så stor att jag skulle förlora min tro och vision och inte kunna uthärda. Men det var inte vad som hände.

Aldrig förr hade lycksalighetens underbara plan haft en sådan betydelse som den nu hade i mitt liv. Jag kunde känna en frid som mildrade min smärta. Den öppnade mina ögon och mitt förstånd och gjorde det möjligt för mig att i viss utsträckning förstå livets storhet, härlighet och majestät och vikten av denna korta tid på jorden.

Tillfället kom då det var dags att säga till min far: "Tills vi möts igen." Nio dagar efter olyckan avled han. Jag var tillsammans med honom när han nådde slutet på sin jordiska existens, men nu hade jag en ny insikt. Jag kunde känna vår himmelske Faders ljuva kärlek och hur han förbereder nödvändiga möjligheter för oss att bli som han är.

Jag är helt övertygad om att dagen kommer, om vi uthärdar till slutet, då vi genom Jesu Kristi försoning och uppståndelse kommer att uppstå iklädda härlighet, odödlighet och evigt liv. Döden är bara början till något nytt. ■

Claudia Yolanda Ortíz Herrera är medlem i Victorias församling, Las Victorias stav i Guatemala City, Guatemala.

Visste du det här?

Den extra milen

Efter månader av planering gav sig de unga männen i Barnstaple gren, Plymouths stav i England, iväg till sitt läger tre dagar tidigare. Nej, de hade inte läst fel i sina kalendrar. De beslutade sig för, att istället för att ta den vanliga bilturen så skulle de och deras president för Unga män vandra de 10 milen till lägret i stormigt väder. Fotvandringen förde de unga männen ut på vägar, stigar och den oländiga landsbygden i Dartmoor.

Vandringen blev en sådan framgång att de uthålliga fotvandrarna beslutade sig för att göra samma sak några månader senare. Denna gång vandrade de 20 mil från Unga mäns läger i Redruth och kom fram till Bideford sex dagar senare. Det behöver kanske inte påpekas, men de flesta av dessa unga män har uppfyllt fordringarna för lägerprogrammet i Plikt mot Gud-programmet!

Det hände i september

22 september 1827: Joseph Smith tar emot guldplåtarna från ängeln Moroni.

12 september 1830: Elmina Shepard Taylor, den första presidenten för Unga kvinnors organisation, föds i New York.

30 september 1949:

Generalkonferensen sänds via television för första gången.

4 september 1950: Det första morgonseminariet organiseras.

27 september 1976: President Spencer W Kimball inviger de första byggnaderna för missionärsskolan i Provo.

Följ profeterna

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum talar

om de utmaningar du ställs inför. Nästa gång du behöver vägledning, vänd dig till dem för att få hjälp. Du kan finna deras råd från generalkonferensen och i kyrkans

tidningar på www.lds.org. Klicka på världskartan i övre högra hörnet på hemsidan. Välj sedan ett språk.

FOTO MED TILLSTÅND AV BARNSTAPLE GREN; KONFERENSFOTOGRAFI AV PRESIDENT GEORGE ALBERT SMITH OCH FOTO AV ELMINA SHEPARD TAYLOR MED TILLSTÅND AV LDS CHURCH ARCHIVES; FOTO AV NÄR JOSEPH SMITH TAR EMOT GULDPLÅTARNA AV ELDON K LINSCHOTEN, FRÅN PRÄSTADOMETS ÅTERSTÄLLESE

Livets bröd

Jag gick ut som missionär för att ge människorna livets bröd och Jesu Kristi kärlek. Jag har lärt känna honom och nu får jag ta emot och kommer att fortsätta ta emot hans nåd och välsignelser.

*Syster Svetlana Bashkina,
Rysslandmissionen Moskva*

Liahona var till stor hjälp

Jag skulle vilja uttrycka min djupaste uppskattning för *Liahona*. Under mina år som missionär var *Liahona* till stor hjälp för mig. Jag älskar att läsa den.

*Boris Nkodia,
BaCongo församling,
Brazzaville stav, republiken Kongo*

”Det är bara hår”

Jag älskade berättelsen av Juli Housholder, ”Det är bara hår”, i augustinumret 2003. Om jag var i Julis skor skulle jag fråga Gud: ”Varför just

BREV TILL REDAKTIONEN

jag?” Men Juli är ett föredöme i stark tro på Jesus Kristus och jag tycker att hon är en modig kvinna. Hon är vacker med eller utan hår. Artiklar sådana som denna ger mig kraft och en känsla av vägledning. Jag älskar att läsa dem.

*Donna Sanchez,
Naga första församling,
Naga stav, Filippinerna*

Jag hade glömt Herren

Varje gång jag besöker mina möten i kyrkan känner jag en stark önskan att komma varje vecka, men av olika anledningar gör jag det inte. Jag finner många ursäkter. Jag är smittad av HIV, och mitt liv har blivit ganska komplicerat. Det blir mer komplicerat för varje dag som går. Men artikeln av Juli Housholder, ”Det är bara hår”, gav mig den styrka jag behövde för att ordna upp mitt liv och sätta några nya mål.

Samma sak hände med mig som med Juli. Jag förlorade nästan allt mitt hår — i mitt fall på grund av de starka mediciner jag behövde ta för att hålla mig levande. Men hennes vittnesbörd väckte mig verkligen och nu är jag tillbaka igen. Jag hade förlorat mitt mål ur sikte, vilket är att återvända till min himmelske Faders närhet. Jag börjar inse att jag på grund av min sjukdom hade glömt bort Herren.

Tack för de vittnesbörd ni publicerar från medlemmar över hela världen och för våra ledares tal.

Anonym

Uppmaning till att berätta om erfarenheter av hem- och besöksundervisning

Har du haft någon erfarenhet som skulle inspirera andra medlemmar att bli bättre hemlärare eller besökslärare? Hur har dina hemlärare eller besökslärare varit till välsignelse i ditt liv? Om du skulle vilja dela med dig av en sann berättelse till andra läsare, sänd den till Home and Visiting Teaching, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller skicka e-post till **cur-liahona-imag@ldschurch.org**.

Lilla stjärnan

Skattkartan

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Förste rådgivare i första presidentskapet

President Monson erbjuder tre bitar av en evig skattkarta.

Som pojke läste jag med förtjusning *Skattkammarön* av Robert Louis Stevenson. Jag såg också äventyrsfilmer där några män hade var sin bit av en sliten karta som visade vägen till en nergrävd skatt, om man bara kunde hitta alla bitarna och sätta ihop dem.

Världens Frälsare talade om skatter. I sin bergspredikan förkunnade han:

”Samla inte skatter på jorden, där rost och mal förstör och där tjuvar bryter sig in och själ.

Samla er skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjälar.

”Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.” (Matt 6:19–21)

Den utlovade belöningen var ingen skatt av elfenben, guld eller silver. Mästaren talade om rikedomar inom räckhåll för alla — ja, utesäglig glädje här och evig lycka i nästa liv.

[Jag skulle vilja ge er] tre bitar av er skattkarta till evig lycka.

För det första: Lär av det förgångna. Vi har alla en arvedel — vare sig det är pionjärfäder, senare omvända eller andra som hjälpt till att forma vårt liv. Denna arvedel är en grund som byggts av uppoffringar

och tro. Vi har förmånen och ansvaret att bygga på denna fasta och stabila grund.

För det andra: Förbered dig för framtiden. Förberedelser och planering behövs, så att vi inte slösar bort vårt liv. Utan mål kan man inte nå verklig framgång. Vår färd in i framtiden blir ingen jämn motorväg som sträcker sig härifrån till evigheten. I stället blir det vägsکیل och kurvor på vägen, för att inte tala om oväntade gupp. Vi måste be varje dag till en kärleksfull himmelsk Fader, som vill att var och en av oss ska lyckas i livet.

För det tredje: Lev i nuet. Ibland låter vi våra tankar på morgondagen ta upp alltför mycket av i dag. Dagdrömmar om det förgångna och längtan efter framtiden kan ge tröst men kan inte ersätta att vi lever i nuet. Detta är möjligheternas dag för oss, och vi måste fånga den.

Nu har ni skattkartan på plats: **Lär av det förgångna, förbered dig för framtiden, lev i nuet.**

Jag slutar där jag började. Från vår Herre och Frälsare: ”Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.” (Matt 6:21) ●

Från ett generalkonferenstal i april 2003.

FRI RUTA

JA!

**Vara
snäll**

**Delta i
familje-
aktiviteter**

Tacka

**Glatt
utföra
mina
sysslor**

**Dela med
mig**

**Be för min
familj**

**Vara
rädd om
andras
äodelar**

**Ha
tålamod**

**Krama
en familje-
medlem**

**Ge en
komplimang**

**Arbeta
tillsammans
med min
familj**

**Vara en
glad
hjälpare**

**Vara
glad**

**Be om
ursäkt**

**Lyda
profeten**

**Lyssna på
andra**

**Vara ett
gott
exempel**

**Visa
kärlek för
min familj**

**Förlåta
andra**

**Planera
en
hemafton**

**Läsa
skrifterna**

**Stärka
min familj**

**Följa
Jesus
Kristus**

**Hedra
mina
föräldrar**

JA!

SHEILA E WILSON

***"Framgångsrika ... familjer skapas och bevaras genom principerna ... respekt, kärlek, medkänsla, arbete och sund rekreation."* ("Familjen: Ett tillkännagivande för världen", Liahona, okt 1998, s 24.)**

"Har ni ett rep?" ropade mannen i båten.

Mannens familj hade fiskat när deras båtmotor stannade. De fann inget sätt att nå fram till stranden. Weldons pappa styrde sin båt närmare. Weldons bröder hämtade ett långt rep och kastade ena änden till mannen. När repet var säkert fastsatt i bägge båtarna bogserade Weldons pappa mannens familj och deras båt mot stranden.

Weldon tittade på repet och frågade sin mamma: "Är vårt rep tillräckligt starkt för att dra båten?"

"Ta en närmare titt på repet", svarade mamma. Weldon kunde se att repet bestod av många enskilda trådar som tvinnats samman. "När alla trådar verkar tillsammans är repet starkt — liksom vår familj", sade mamma.

Weldon frågade: "Vad gör vi för att vår familj ska vara stark?" Mamma sade att han stärkte sin familj varje gång han svarade "ja", och glatt utförde sina uppgifter eller var snäll mot sina syskon.

Vad gör du för att din familj ska bli stark? Visar du kärlek till varje familjemedlem? Svarar du "ja!" när du blir ombedd att hjälpa till? Något som är viktigt för att få en lycklig familj är att göra saker tillsammans, oavsett om det är att arbeta i trädgården eller göra en utflykt.

Du kan bidra till lyckan i ditt hem. När någon frågar om det är någon som kan hjälpa till kan du svara: "Ja!"

"Ja"-spelet

Förberedelser: Klipp ur sidan LS4 och klistra fast den på tjockt papper. Klipp ut spelplanen och cirkelarna. Gör ytterligare spelplaner till familjemedlemmarna. Fyll i de tomma rutorna på spelplanerna genom att i varje ruta skriva in orden från var och en av cirkelarna. (Var noga med skriva orden i olika rutor på varje spelbord.) Lägg

cirkelarna i en liten påse. Du kommer att behöva flera små spelpjäser till varje spelare. (Knappar, mynt eller bönor.) Lägg en spelbricka i den mittersta (fria) rutan på era spelplaner.

Spelregler: Ta upp en cirkel från påsen och läs vad som står. Om en spelare har samma ord på sitt spelbord så ska han eller hon sätta en spelpjäs på den rutan. Den första spelaren som täcker fem rutor i rad — horisontellt, vertikalt eller diagonalt — ropar "Ja!"

Förslag till samlingsstunden

1. Låt barnen rita bilder som föreställer hur de hjälper en familjemedlem eller arbetar och hjälper till i hemmet. Tejpa ihop bilderna och lägg dem i en "TV-låda". (Se Undervisning: Den högsta kallelsen [1999], s 181). (Framsidan av lådan kan göras så att den ser ut som ett hus.) Sjung en sång eller psalm om familjer och rulla fram bilderna så att primärbarnen får se dem. I slutet av sången låter du det barn vars bild visas i lådan, och två andra barn, komma fram och med sina rörelser visa några sätt varpå de kan vara glada hjälpare i sitt hem. Låt primärbarnen gissa vad de gör. Upprepa så att fler barn kan delta.

2. Skriv på en stor pappersremsa: "Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då det byggs på Herrens Jesu Kristi lärdomar. Framgångsrika ... familjer skapas och bevaras genom principerna ... respekt, kärlek, medkänsla, arbete och sund rekreation." Klipp isär meningarna till enstaka ord. Göm orden före Primär: Låt barnen söka efter orden och arbeta tillsammans med att sätta ihop dem i rätt ordning. På samma sätt som de arbetar tillsammans för att foga ihop meningarna, är det också viktigt att arbeta tillsammans i våra familjer. Håll upp en ordremsa där det står: "Jag stärker min familj när jag _____." Fyll i tomrummet med en kort mening. (Till exempel diskar, krattar löv, passar babyn, säger vänliga saker, städar mitt rum.) Ge sedan ordremsan till ett barn och låt honom eller henne upprepa allting du sagt och sedan lägga till sitt eget förslag. Därefter ger barnet ordremsan till nästa barn, och varje barn fortsätter att upprepa det som sagts och lägger till sina egna ord. ●

Fisksumparna

"Den belige Ande ... skall ... påminna er om allt."
(Job 14:26)

JENS KRISTOFFERSEN

En sann berättelse

När jag växte upp som pojke i Danmark var mina vänner och jag förtjusta i att leka tafatt. Men en dag blev vi trötta på att leka samma gamla lek, så vi satte oss ner och försökte komma på någonting nytt och spännande att göra.

"Vi cyklar till hamnen", föreslog en vän. "Vi kan titta på båtarna och männen som fiskar."

Vi tyckte alla om förslaget, så vi hoppade upp på cyklarna. Visste hände det mycket mer där! Sjömän tvättade sina båtar medan andra fiskare rensade och sålde fisk. Tills fisken såldes hölls de vid liv i fisksumpar — flytande lådor med små hål som lät vattnet flyta in och ut. Lådorna guppade mellan båtarna och slog mot varandra när vågorna sköljde in.

Det dröjde inte länge förrän vi blev trötta på att bara titta.

"Låt oss leka tafatt", föreslog en vän.

"Igen?" stönade en annan pojke.

Min vän pekade på fisksumparna med ett knipslugt leende. "Därute."

Snart hoppade vi alla från låda till låda, vilket var mycket mera spännande än att leka tafatt därhemma. De slippriga lådorna slog mot varandra med varje

inkommande våg. En gång föll jag av och landade med ett plask. Medan jag spottade ut havsvatten tog jag mig upp på en låda och hoppade till en annan. Min fot trängde rakt igenom den! Fiskar nafsade på mina tår. Det kittlade och jag tjöt av skratt.

"Hallå där, pojkar!" ropade en barsk röst. Jag tittade upp och såg hur en arg fiskare kom mot oss. "Försvinn från fisklådorna innan ni tar sönder dem. Om ni inte ger er av ska jag tala med era föräldrar!"

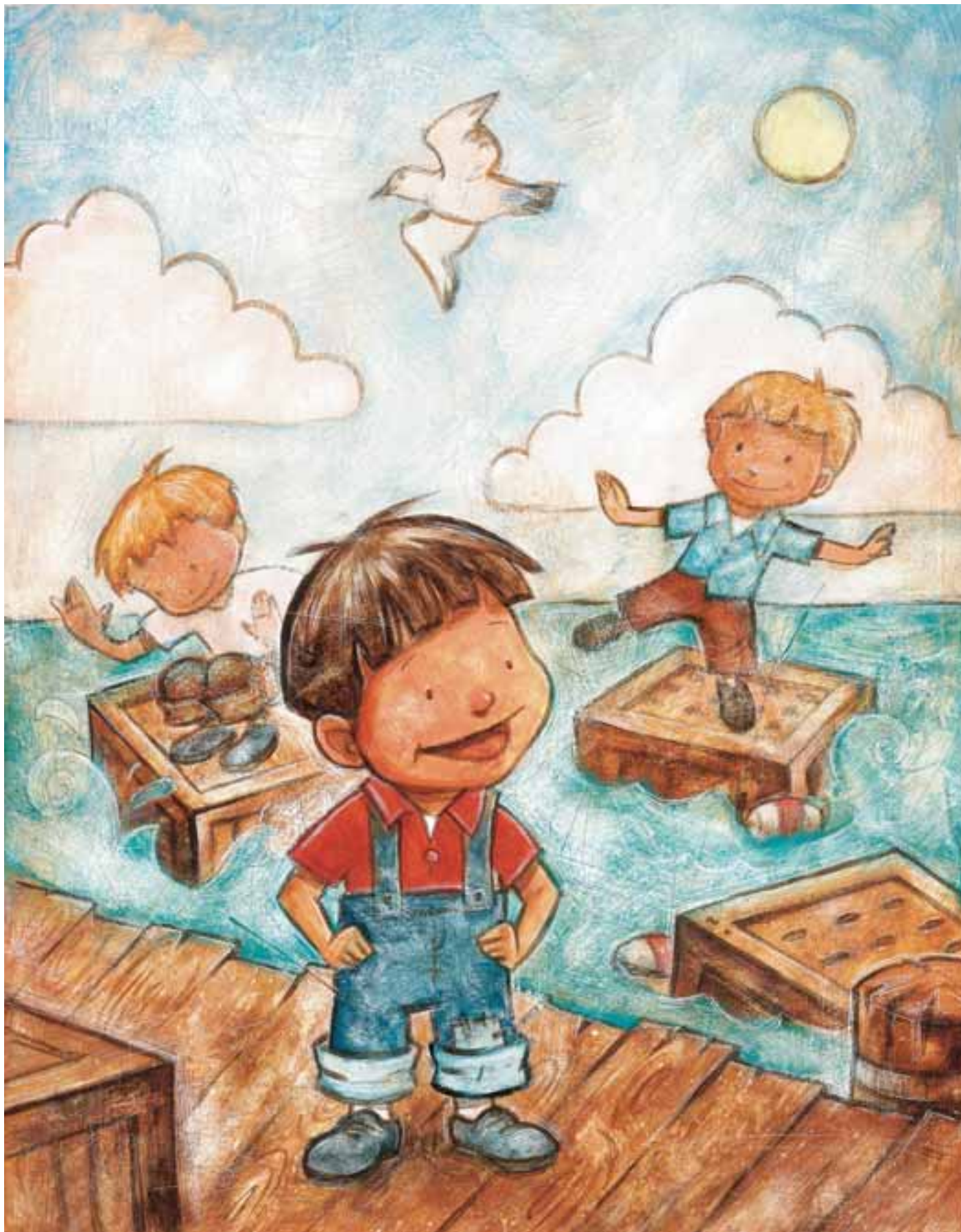
Vi tog oss snabbt tillbaka till stranden, tog av våra blöta strumpor och knöt dem på våra cykelstyren och gav oss iväg. Våra kläder torkade i vinden när vi trampade hemåt.

Även om mina kläder hade torkat så avslöjade fisklukten mig. När jag gick in genom dörren kände mamma lukten och frågade vad som hänt.

"Jag åkte till hamnen med mina vänner. Jag lekte på en fisksump, halkade och föll i vattnet", erkände jag.

Till min förvåning fylldes min mammas ögon med tårar. "Jens, du får aldrig leka där igen. Tänk på vad som skulle ha kunnat hända! Du kunde ha skadat dig eller till och med drunknat." Hon kramade mig hårt. "Jag skulle ha varit så ledsen, Jens. Vad skulle jag göra utan dig? Du måste lova att aldrig leka där igen." Jag gav mamma mitt ord på det.

Men några veckor senare kom mina vänner och inbjöd mig att följa med dem till hamnen. Eftersom jag kom ihåg hur roligt vi haft förra gången satte jag

"Minnets gåva ... följer med den Helige Andens gåva."

Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum, "Hågkomst och tacksamhet", Nordstjärnan, jan 1990, s 11.

mig på cykeln och följde med dem. Jag glömde allt om löftet jag gett till min mamma.

"Tagen!" En vän stötte till mig och hoppade upp på en guppande fisksump.

Jag skulle just jaga honom när jag plötsligt såg min mors ansikte, precis som om hon var framför mig, och hennes ögon var fyllda med tårar. Mitt hjärta stannade nästan. Jag hade brutit mitt löfte!

"Jag måste åka hem nu", ropade jag till mina vänner.

"Vadå?" gnällde en av dem. "Varför? Vi kom just hit."

"Jag måste åka hem", upprepade jag och satte mig på cykeln.

Mina vänner klagade och försökte övertala mig att stanna, men jag ville inte lyssna. En efter en gav de sig också iväg hemåt.

Jag ställde undan cykeln så tyst som möjligt och gick till mitt rum. Jag kände mig sjuk av skam över att ha åkt dit jag lovat mamma att inte bege mig.

Efter ett tag kom mamma in i mitt rum. "Jag ser att det är något som bekymrar dig, Jens. Vad är det som är fel?"

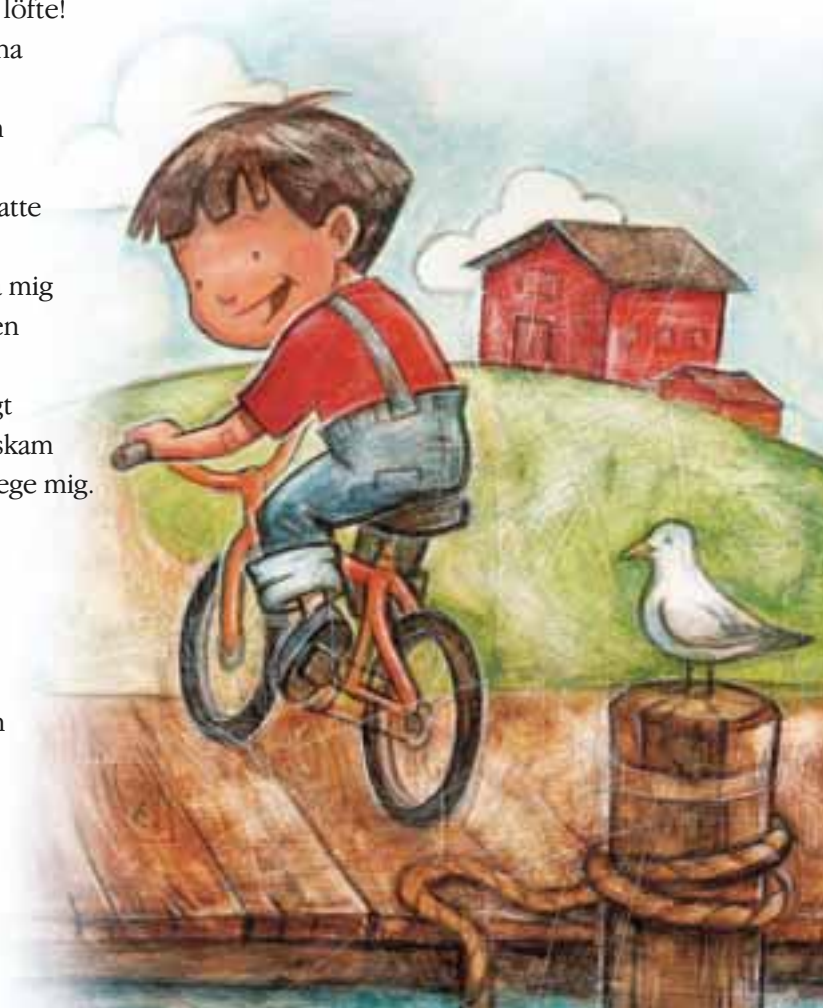
Jag tittade ned och sade tyst: "Jag cyklade till hamnen med mina vänner idag. Jag glömde att jag lovat dig att inte göra det. Men så snart jag kom dit kom jag ihåg det. Jag åkte hem genast. Det gjorde också mina vänner. Mamma, jag är ledsen att jag glömde bort det!"

När jag tittade upp var mamma så glad att hon strålade. "Jens! Jag är så glad att du kom ihåg det. För när du gjorde det

var du ett gott exempel för dina vänner och ingen av er skadades."

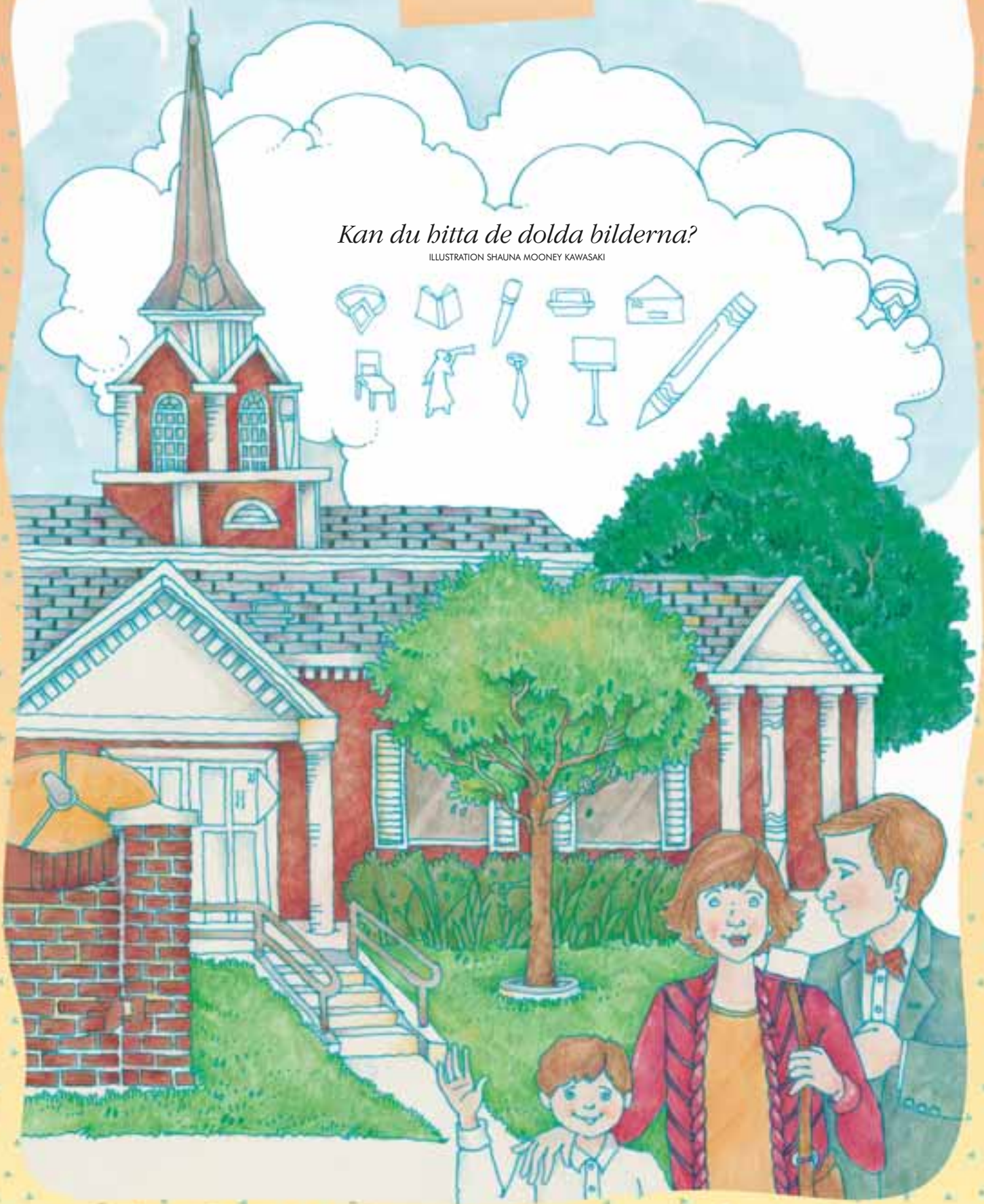
En stund senare gav hon mig ett glas mjölk och en bit nybakad sockerkaka. Mamma gjorde den bästa sockerkakan i hela världen. Jag var tacksam för den varma sockerkakan — men ännu tacksammare var jag över den varma känslan jag fick av att komma ihåg att göra det som är rätt. ●

Jens Kristoffersen är medlem i Horsens gren, Århus stav, Danmark.

Kan du hitta de dolda bilderna?

ILLUSTRATION SHAUNA MOONEY KAWASAKI

FRÅN PRESIDENT HEBER J GRANTS LIV

Kallad att tjäna

Som ung man blev Heber J Grant allvarligt sjuk. Han var rädd att han skulle dö.

Himmelske Fader, om jag får leva lovar jag att jag ska vara villig att fara till jordens ändar för att predika evangeliet.

Du är kallad att vara den förste missionären i Japan. Det kommer inte att bli lätt, men Herren har uppenbarat att det är din plikt. Vill du göra det?

Ja, president Snow.

Heber tillfrisknade och år 1901 kunde han hålla sitt löfte när president Lorenzo Snow kallade honom som missionär.

Heber och hans kamrater behövde först få tillstånd att predika i landet. De intervjuades av tidningarna. De gav ett gott intryck och fick slutligen tillstånd att predika.

Heber verkade i Japan i två år men såg mycket få människor döpas och lärde sig aldrig språket särskilt bra. En dag när han kände sig nedslagen gick han in i skogen för att be.

Om det är din vilja, när min mission i Japan är över, så skulle jag vilja verka som missionär i Europa.

Tre dagar senare blev Heber kallad hem till Utah av president Joseph F Smith.

Välkommen hem, äldste Grant.
Men du kommer inte att vara länge här — din nästa kallelse blir att verka som president för den europeiska missionen.

Immigranter härifrån är lyckligare i Utah än någon annanstans i Förenta staterna. Så länge som jag är kung kommer ditt folk att ha religiös frihet här.

Under sin tid i Europa träffade Heber Sveriges och Norges kung Oscar II.

Heber J Grant verkade som missionär i fem år. När han kom hem slutade han inte att predika evangeliet. Han reste till stavskonferenser och undervisade kyrkans medlemmar om vikten av visdomsordet och många andra principer i evangeliet.

Omarbetat från Kyrkans presidenter (Elevens lektionsbok i Kyrkans utbildningsverksamhet, 1981), enbet 8.

Kärlek i hemmet

"Framgångsrika ... familjer skapas och bevaras genom principerna ... respekt, kärlek, medkänsla, arbete och sund rekreation." (Familjen: Ett tillkännagivande för världen", Liabona, okt 1998, s 24.)

Du kan stärka din familj när du studerar, leker, tjänar och arbetar tillsammans med dem. Syster Barbara B Smith, Hjälpföreningens generalpresident från 1974 till 1984, sade: "Kom ihåg att en familj upprättad i kärlek ... upprätthålls genom arbete och tjänande. Ett hem stärks av arbete när de som arbetar blir respekterade." ("A Safe Place for Marriages and Families", *Ensign*, nov 1981, s 84.)

Gemensamt arbete i hemmet bidrar till ansvarskänsla och tacksamhet för det arbete andra utför för dig. När du betjänar dina familjemedlemmar visar du att du älskar dem. Att dela med dig av talanger eller intressen och delta i roliga aktiviteter med din familj gör att du ännu bättre lär känna alla i familjen.

Vi kan lära oss om arbete, tjänande och att leka tillsammans på familjens hemafton. Profeter har lovat oss att våra familjer blir starkare när vi använder denna tid till att studera evangeliets principer och att njuta av samvaron med varandra.

President Ezra Taft Benson (1899–1994) lärde: "Familjerna måste ägna mer tid tillsammans åt arbete och avkoppling. De bör hålla hemaftnar en gång i veckan och ägna dessa åt samtal om evangeliets principer, roliga aktiviteter, arbetsprojekt, sketcher, sång kring pianot, lekar, speciella förfriskningar och familjebön ... Detta kommer att binda samman en familj och skapa

kärlek, stolthet, tradition, styrka och lojalitet."

("Frälsning — en familjeangelägenhet", *Nordstjärnan*, nov 1992, s 6.) ●

Förslag och aktiviteter till familjens hemafton

1. Klistra sidan LS13 på ett tjockt papper. Klipp ut huset längs de streckade linjerna, och klipp sedan huset i bitar längs de streckade linjerna. Blanda bitarna och sätt ihop huset igen. Varje gång du lägger en bit på rätt plats så tänker du på vad personen på bilden gör för att hjälpa sin familj.

2. Som aktivitet på familjens hemafton kan ni sjunga sånger och psalmer om hemmet och familjen. Välj ord som upprepas i sångerna och psalmerna till följande aktivitet. Varje gång ni till exempel sjunger ordet *hjälp* kan du låta alla fundera över något som hon eller han kan göra för att hjälpa familjen. När ni sjunger ordet *kärlek* funderar ni över hur ni kan visa kärlek till familjen. Varje gång ni sjunger *hem* lägger ni ännu en bit till pusslet. Fortsätt sjunga tills pusslet är lagt. Turas sedan om att berätta vad ni tänkt om att hjälpa och älska familjen.

3. Tala om uttalandet av syster Barbara B Smith på en hemaftonslektion eller i ett tal i Primär. Hur kan du visa respekt för var och en i din familj?

Obs: Om du inte vill ta bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. Klicka på världskartan i övre högra hörnet på hemsidan. Välj sedan ett språk.

**Sopa
golvet**

Plocka upp leksaker

**Bädda
sängen**

Sjung tillsammans

KÄRLEK I HEMMET

Spela ett spel tillsammans

Duka bordet

Läs tillsammans

Hjälp till med maten

**Sha-Lei älskar dans
och musik. Under
sommarlovet övar hon
hula från 4 till 12 timmar
varje dag förutom
söndagen.**

Sha-Lei Kamauu

från Ewa Beach i Hawaii

RICHARD M ROMNEY

Kyrkans tidningar

Många barn älskar att dansa. Men åttaåriga Sha-Lei Kamauu från Ewa Beach i Hawaii, tycker så mycket om det att under sommarlovet övar hon 4 till 12 timmar varje dag förutom söndagen.

Men om du kom från samma familj som Sha-Lei, så skulle nog också du vara dansare. Sha-Lei framför hula, Hawaiis traditionella dans, liksom hennes mor och mormor gör och som deras kvinnliga förfäder gjort i många generationer. De har sex generationer hula-dansare. Och de flesta av dem har också varit lärare i hula. Dessutom är hennes far ättling till en av de mest välkända hula-dansarna i Hawaii som är medlem i kyrkan — Iolani Luahine.

Sha-Leis morföräldrar Howard och Olana Ai är båda *kuma hula* (hula-lärare) på sin egen *balau hula* (hula-skola). De är vida kända för att hjälpa elever utveckla sina talanger. Morfar Howards pojklag har till exempel vunnit första pris i en internationell

hula-tävling nio år i rad. Mormor Olana undervisar om principer i samband med danserna — som att börja dansövningen med bön, alltid klä sig anständigt och hedra sin mor och far. För henne och hennes elever är hula ett sätt att uttrycka tacksamhet för Guds skapelser och kärlek och uppskattning för andra människor.

Sha-Lei och hennes bror Chaz, 10, får lektioner i hula av sina morföräldrar. De är

En släktsamling med musikinstrument visar den stora kärlek till hawaiiansk kultur som Sha-Lei har och hennes far- och morföräldrar, föräldrar och bror Chaz har.

också ofta hemma hos mormor och morfar. De leker med familjens sällskapsdjur, hunden Ginger. De beundrar samlingen med hawaiianska musikinstrument, och när morfar tar ner två eller tre av instrumenten från hyllan så framför de alla en improviserad konsert. Vid andra tillfällen samlas de med sina föräldrar och morföräldrar och sjunger psalmer runt pianot. Det är en annan sak med Sha-Leis familj — de vet en hel del om musik.

De vet också mycket om Hawaii. Förutom att ge lektioner i sång och ukulele undervisar föräldrarna till Sha-Lei och Chaz hawaiianska elever vid skolor på Hickams flygbas. Barnen vet därför en hel del om de öars historia och kultur där de bor. Sha-Lei döptes nyligen och hon tycker om att berätta för människorna att Liliuokalani, den sista drottningen i Hawaii, också var medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. ”Dopet är viktigt”, säger Sha-Lei. ”Det innebär att jag har lovat att alltid minnas Jesus Kristus och att jag bör vara ett gott exempel i att följa hans lärdomar.”

Sha-Lei tycker också om att ge sitt fullständiga namn till andra människor: Sha-Lei Elizabeth Kanaiohanoe Kiowao'o Nu'uano Lindsey Kamauu. En av orsakerna till att hennes föräldrar gav henne den hawaiianska delen av hennes namn var för att påminna henne om

den plats de bodde på när hon föddes. Det betyder: ”Det sköna regnet från Nu'uano.” Sha-Lei kan också berätta att hennes familj har förfäder med 13 olika nationaliteter — hawaiiabor, samoaner, tonganer, indianer, spanjorer, skottar, holländare, irländare, walesare, belgare, engelsmän, danskar och kineser. Att släktforska kan vara särskilt spännande när ens efternamn är Kamauu!

Sha-Lei tycker också om familjens hemafton. Som hennes mor säger: ”Vi älskar att vara tillsammans, och vi tillbringar så mycket tid tillsammans att vi inte bara har familjens hemafton, vi har familjens hemliv!”

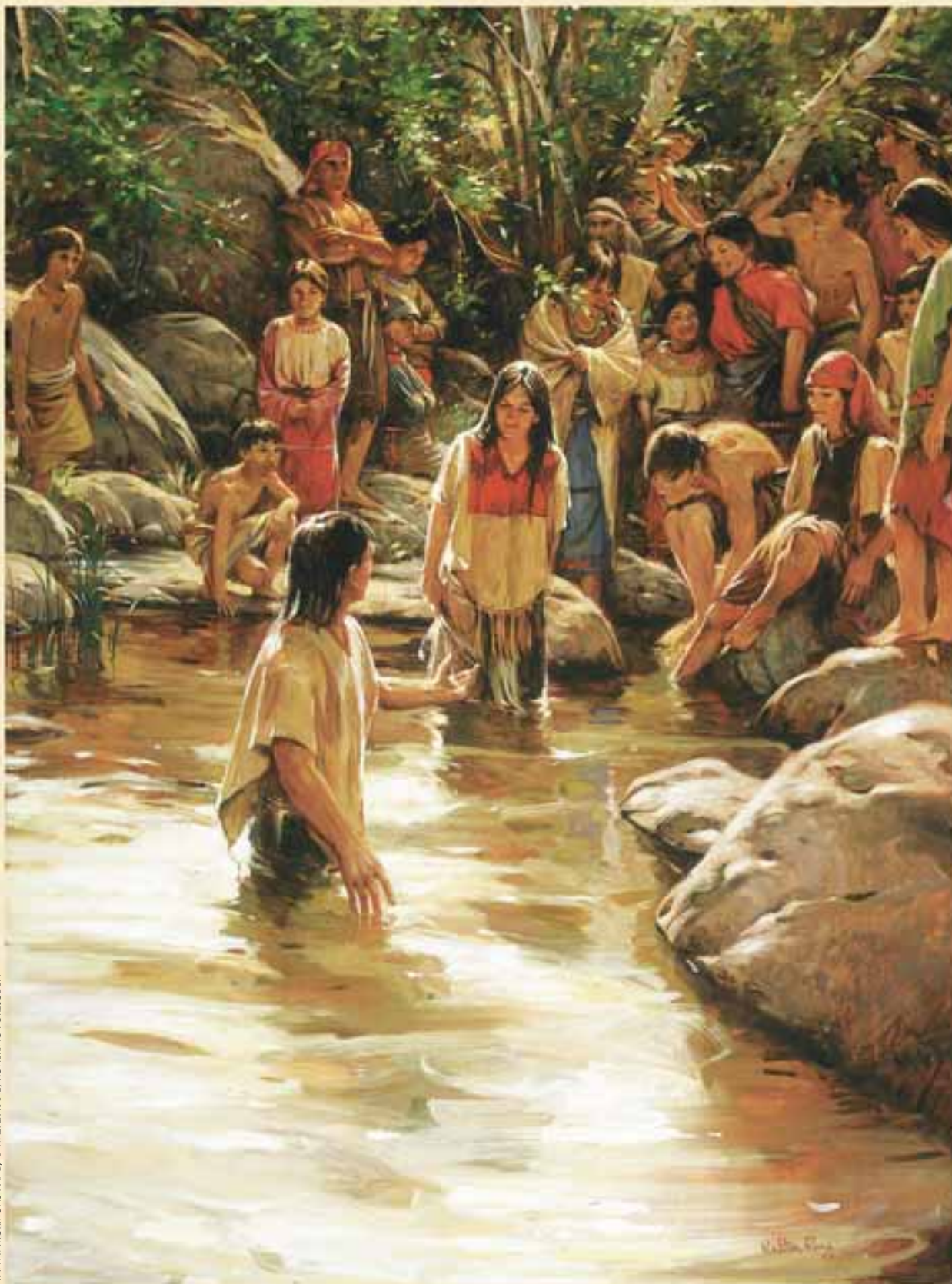
”Mamma och pappa berättar alltid för oss om hur det gick till när de gifte sig i templet”, säger Sha-Lei. ”Jag tänker alltid: 'Jag vill också gifta mig där!'” Chaz säger att han också vill komma till templet — först för att döpa sig för de döda då han är 12 år, och därefter när han förbereder sig för att gå på mission vid 19 års ålder.

Men just nu är familjen nöjd med att spela musik tillsammans, sjunga på kyrkans möten, lära sig om evange-

liet, templet, förfäderna, historien, sedvänjor och värdefulla traditioner och att njuta av att dansa hula tillsammans — kanske i ytterligare sex generationer. ●

Mormor Olana undervisar i mer än dans — hon undervisar också om principer och normer. Sha-Lei och Chaz tycker om att leka med hunden Ginger. Sha-Lei tillhör den sjätte generationen i sin släkt som dansar hula.

FRÅN AV MORMONS HAND, © WALTER RANE, KÖPING FÖRLAG

Komma in i Guds hjord, av Walter Rane

*När Almas folk fick höra talas om dopet utropade de: "Detta är våra hjärtans åstundan ...
De voro ungefär tvåhundra fyra själar och de blevo döpta i Mormons vatten och blevo fyllda med
Guds nåd." (Mosiab 18:11, 16)*

"Hemmet är dygdens vagga, den plats där
karaktärer formas och vanor upprättas",
förklarar president Gordon B Hinckley.
"Familjens bemafton är tillfället att undervisa om
Herrens vägar." Se "Kämpa mot ondskan", s 2, och
"Familjens bemafton: förslagslåda", s 32.

Kyrkonytt

175-årsjubiléet av prästadömet återställelse firas

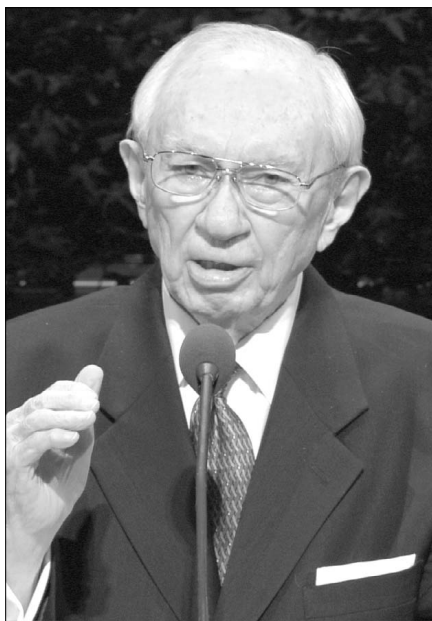
Adam C Olson, kyrkans tidningar

Vid firandet av 175-årsjubiléet av prästadömet återställelse uppmuntrade kyrkans ledare de aronska och melkisedekska prästadömsbärarna att leva värdigt.

"Ni lever i en värld där det finns fruktansvärd ondska", sade president Gordon B Hinckley till de prästadömsbärare som samlats på mer än 5 500 platser med satellitmottagning i omkring 80 länder. "Låt världen göra som den vill ... men du får aldrig glömma bort att du har någonting som världen inte har."

President Hinckley talade om att som pojke lära sig Läran och förbunden 13 utantill. Versen lär att aronska prästadömet innehar nycklarna till betjäning av änglar.

Han citerade också Wilford Woodruff som under sina sista år talade om sin första mission: Jag gick ut som präst och min kamrat som äldste, och vi färdades hundratals mil, och upplevde många manifestationer. Jag vill inpränta i er det faktum att det inte spelar någon roll om en man är präst eller apostel, om han förhärslig sin kallelse. En präst innehar nycklarna till änglabetjäning. Jag har aldrig i livet, vare sig som apostel eller sjuttio, eller som äldste, fått mer beskydd av Herren än när jag innehade prästens ämbete." (Wilford

**President Gordon B Hinckley
uppmuntrade prästadömsbärarna att
leva värdigt.**

Woodruff i *Millennial Star*, 5 oktober 1891, s 629) "Om vi ska åtnjuta beskydd av tjänande änglar måste vi leva värdiga deras umgänge", sade president Hinckley. Han varnade sedan för några av Satans snaror. "Du får inte ... överträda visdomsordet", sade han, inklusive alkohol och droger. "Om du frestas, måste du fly från dem", även om du riskerar att förlora dina vänner måste du avböja. "Du får inte se på pornografi. Pornografi är något ont. Den leder till onda tankar och ont handlande ... Den är avsedd att vara en fälla för dig."

Om tatueringar frågade han: "Hur

kan någon pojke som välsignar sakramentet, eller som delar ut det varje vecka, ens fundera på att låta tatuera sin kropp?" Och om omoraliska handlingar frågade han: "Hur kan du, som bärare av prästadömet, och som kan få änglabetjäning, någonsin överväga att hänge dig åt omoral av något slag?"

President Hinckley sade till prästadömsbärarna att den som dragits in i dessa snaror kunde omvända sig, "men det är så mycket bättre att inte ha något stort att omvända sig från".

Till de melkisedekska prästadömsbärarna sade president Hinckley: "Kan någonting vara större eller mer önskvärt än att bära det heliga prästadömet, efter Guds Sons sätt? Dessa ord är så heliga att vi vanligtvis inte använder dem", sade han, som förklaring på varför prästadömet namnges efter Melkisedek. "Ingen kung, ingen president, inget statsöverhuvud ... har sådan myndighet."

President Hinckley redogjorde för den obrutna rad med män varigenom han fick sin myndighet direkt från Herren Jesus Kristus, och sade att varje prästadömsbärare kunde härleda sin myndighet på ett liknande sätt. "[Prästadömet] ursprung är inte höljt i historiens dunkel", sade han.

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, talade också om betydelsen av återställelsen av prästadömet myndighet. När Johannes döparen och Petrus, Jakob och Johannes

besökte Joseph Smith och Oliver Cowdery, "förband dessa bröder förbundets prästadömslinjes myndighet med den återställda kyrkan", och skapade "en obruten kedja med profeter och apostlar", som "fört denna myndighet vidare från generation till generation", sade han.

"Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är inte en justering eller en rättelse av det som kristendomen formades till efter det stora avfallet. Den är en återställelse av den organisation och myndighet som Kristus etablerade", sade president Packer. Prästadöms återställelse möjliggjorde ett sista dagarnas "rike av präster" (2 Mos 19:5-6) bestående av "vanliga män" som kan administrera "prästerliga förordningar", sade han. "Vi vet att Herren litar på oss, annars skulle han inte ge oss detta

stora arbete och göra oss till 'ett rike av präster'. Denna tillit är mycket värdefull."

Den presiderande biskopen, H David Burton, erinrade sig en före detta sergeant som alltid började sina förhållningsorder med "hör upp" och avslutade med "skärp er"! Han påminde lyssnarna om president Hinckleys uppmaning att "stå rakryggade" och förklarade att i "dagens värld härjar ondskan vilt ... Det har aldrig tidigare varit viktigare för prästadömsbärare att "höra upp", "skärpa sig" och "stå rakryggade".

Biskop Burton uppmanade de unga männen att lära sig kapitel 13 av Läran och förbunden utantill och att hålla sig nära sin biskop. "Denne gudsman ... har fått en unik ställning av vår Fader i himlen för att hjälpa er att stå starka mot Satans påverkan."

En kombinerad kör med aronska prästadömsbärare från Layton, Utah, framförde en nyskriven psalm, "Young Men of Zion". Mötet som hölls i konferenscentret den 15 maj 2004, översattes till 66 språk. ■

Områdespresident- skapen i USA och Kanada har blivit upplösta

De 11 områdespresidentskapen i Förenta staterna och Kanada upplöstes när de årliga förändringarna inom områdespresidentskapens uppgifter trädde i kraft i augusti. Under ledning av de tolv apostlarnas kворum har de sjuttios presidentskap övertagit ansvaret för dessa områden.

Fastän hela presidentskapet har ansvaret att överinse arbetet i de 11 berörda områdena, har respektive medlem i presidentskapet fått följande områden som sin specifika uppgift: Äldste Earl C Tingey, Nordamerika Nordöst och Nordamerika Öst; äldste D Todd Christofferson, Nordamerika Sydöst; äldste David E Sorensen, Nordamerika Väst och Nordamerika Nordväst; äldste Charles Didier, Nordamerika Sydväst; äldste Dieter F Uchtdorf, Centrala Nordamerika; äldste Merrill J Bateman, Utah Salt Lake City, Utah Nord och Utah Syd; och äldste John H Groberg, Idaho.

De medlemmar av de sjuttios

Tusentals fyllde konferenscentret och möteshus i 80 länder för att fira prästadöms återställelse.

kvorum som verkar i Förenta staterna och Kanada hjälper alltefter behov de sjuttios presidentskap att fullgöra sina uppgifter i dessa områden.

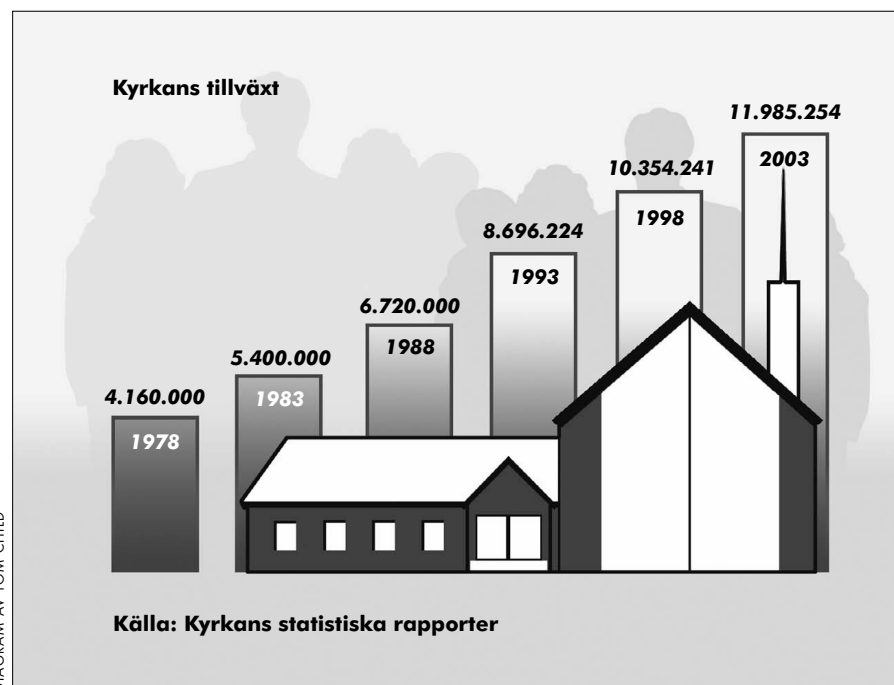
För andra förändringar av områdespresidentskapets uppgifter, se översikten i oktobernumret 2004 av *Liabona*. ■

Kyrkans medlemsantal förväntas överstiga 12 miljoner år 2004

Med utgångspunkt från nuvarande tillväxttakt har kyrkans världsomfattande medlemsantal troligen redan nu överstigit tolv miljoner. Den 31 december 2003 uppgick antalet medlemmar i kyrkan till 11 985 254 över hela världen, vilket är 263 706 fler än föregående år. Kyrkans medlemsantal i världen har nästan tredubblats under de senaste 25 åren. Den 31 december

1978 uppgick medlemsantalet till 4 160 000.

I en rapport från 2004 om 215 kyrkor i USA rankas kyrkan som femte största i Förenta staterna med 5,4 miljoner (utifrån 2002 års data). Kyrkans nationella råds *2004 Yearbook of American and Canadian Churches* rapporterar också att kyrkan har högst tillväxttakt (1,88 procent per år i USA) bland USA:s 15 största kyrkor. ■

Med förväntat tillväxttakt kommer kyrkans medlemsantal att ha överstigit 12 miljoner i början av 2004.

Undervisning i keyboardspel välsignar många med musik

När syster Joan P Fisher från Salt Lake City verkade som heltidsmissionär tillsammans med sin make i Brasilien, tillbringade hon mycket av sin tid med att förbereda enkel musik för nybörjarkörer på församlings- eller grensnivå. Hon delade också ut keyboards till stavar och distrikt över hela Brasilien som en del av en förfrågan från områdespresidentskapet om att hjälpa medlemmarna lära sig spela psalmer. "Musik främjar andlighet", säger syster Fisher. "Och min största glädje har varit att hjälpa medlemmarna att få mer musik av bättre kvalitet."

Musik kan ange tonen till upplytande andliga upplevelser. Den kan välsigna både deras liv som framför den och dem som lyssnar. Förutom sina andra uppdrag är det många äldre missionärspare liksom syster Fisher som använder sina talanger till att välsigna medlemmarnas liv som ett led i kyrkans arbete med att göra kyrkans musik tillgänglig för fler sista dagars heliga runt om i världen. Genom att använda material som kyrkan utvecklat och gett sitt tillstånd till, undervisar dessa missionärer i musik eller keyboardspel i enheter där ackompanjatörer behövs eller där medlemmar behöver

FOTO ÄLDSTE BERT PACK

George Mholos (t h) hängivenhet i att lära sig spela keyboard bidrog till att hans mor Tsoake döptes. Hans bror Kenny (t v) är också keyboardelev.

hjälp med att lära sig psalmerna.

Kyrkans kursmaterial i keyboardspel finns på de flesta distributionscentrer på engelska, spanska, portugisiska, franska och tahitiska. Missionspresidenter och prästadömsledare i området kan också införskaffa materialet genom Church's Music and Cultural Arts Division i ett storskaligt projekt där medlemmar eller missionärer engageras i att undervisa.

I Wales blev äldste LeRoy och syster Rosan Nichols från Kalifornien kallade till Newtowns gren, Newcastle-Under-Lyme stav, England. Eftersom grenen hade begränsade resurser samtyckte syster Nichols till att spela keyboard varje vecka, men hon var medveten om att hon inte skulle stanna kvar i grenen för alltid. När grenens ledare fick höra talas om kyrkans kurs i keyboardspel, samtyckte Samantha Hughes, en 14-åring som studerade musik i skolan, till att ta lektioner av syster Nichols och öva 20 minuter om dagen. Hon kan redan nu spela preludiet på sakramentsmötet.

Hängivna elever som Samantha, som tycker om att spela på kyrkans möten och som är villiga att undervisa andra, kan få hjälp med sina stu-

dier av kyrkan. När så är möjligt kan keyboards för väl förtjänta medlemmar beställas så att de kan fortsätta öva i hemmet och slutligen hjälpa till med att undervisa andra.

Äldste Bert och syster Lorna Pack från Provo, Utah, undervisar för närvarande 52 elever i keyboardspel i sju grenar i Sydafrikamissionen Johannesburg. De påpekar att även om många är entusiastiska i början av keyboardkursen så är det få som fortsätter längre än tre till sex lektioner på grund av den tid och beslutssamhet som krävs. Så när 14-åriga George Mholo påbörjade kursen så tyckte de inte att han skilde sig från de flesta andra.

Till deras förvåning arbetade George hårt. Han var trofast närvarande vid undervisningen och övade fyra timmar i veckan på kyrkans keyboards och upp till två timmar varje dag hemma på sitt "tysta keyboard" – ett pappkeyboard som åtföljer kursen. Det dröjde inte länge förrän George spelade med bågiga händerna, och paret Pack tyckte att han kvalificerat sig för att få låna ett av kyrkans keyboards för övning i hemmet.

George och hans 11-åriga bror Kenny var de enda medlemmarna i

FOTO ÄLDSTE FERRIN L ORTON

Äldste Bert och syster Lorna Pack undervisar Sbhongile Zanele Nophali i keyboardspel, en av deras elever i Sydafrika.

kyrkan i sin familj och hade döpts mindre än två år tidigare. När de kvinnliga missionärerna överlämnade keyboardspelet i Georges hem så träffade de hans mor. Efter att under några veckor tagit emot missionärsdiskussionerna döptes hon. George talade vid hennes dop och spelade ett pianosolo: "Familjer kan vara tillsammans för evigt."

Även om musiklektionerna kanske inte har så dramatisk effekt på alla deras elever, så tror paret Pack att i slutet av deras mission så kommer var och en av de sju grenarna i det område där de tjänar att ha två till sju ackompanjatörer som kan spela psalmer från *Hymns Made Easy* på sakramentsmöten och vid andra tillfällen. ■

Släkthistoriska centrer sprids över världen

Patricia Selman, kyrkans tidningar

I och med att det blivit lättare än någonsin att släktforska på internet, har det blivit ett populärt tids-

fördriv. De som har sökt efter släktnamn direkt på internet för att stilla sin nyfikenhet kan vända sig till kyrkans släkthistoriska centrer när deras intresse fördjupas.

De 4 164 centrerna runt omkring i världen är lokala underavdelningar till det släkthistoriska biblioteket i närheten av Temple Square i Salt Lake City, det största biblioteket i sitt slag. De släkthistoriska centrerna ger tillgång till nästan samtliga mikrofilmer och mikrokort i huvudbiblioteket.

Även om de sista dagars heliga är befallda att forska efter sina förfäder, finns det också andra med andra trosuppfattningar som har gripits av släktforskningsyran. Mer än 60 procent av Förenta staternas befolkning är intresserade av att spåra sina rötter, enligt en undersökning som utfördes år 2000 av Maritz Marketing Research Inc, vilket är en femtonprocentig ökning från 1995.

"Det finns idag många genealogiska föreningar i världen. Jag tror att alla har bildats efter Elias besök ... Sedan dess, och särskilt under senare år, har intresset för släktforskning ökat enormt. Släkthistoriska avdelningen i kyrkan har utökats för att tillgodose detta", sade president Gordon B Hinckley. ("Elias Ande", *Nordstjärnan*, nov 1996, s 19.)

"[Sista dagars heliga] har blivit befallda att utföra [släktforskning]", säger Mike Provard från Släkthistoriska centret. "Dessutom har många andra en djup hunger efter att ta reda på var vi kommer ifrån i denna galna,

hektiska värld som vi lever i ... När människorna lär sig vad deras förfäder gått igenom kan de bättre klara av sina egna liv."

Broder Provard säger att i många av centrerna är majoriteten av släktforskarna inte medlemmar i kyrkan. "I östra USA är 90 till 95 procent av släktforskarna [i vissa centrer] inte medlemmar. De är alla förtjusta över att ha ett center i sitt område."

Ansträngningar görs nu för att öppna släkthistoriska centrer i alla områden i världen. Några av de mest verksamma släkthistoriska centrerna i världen finns i Johannesburg, Sydafrika; Carlingford i Sydney, Australien och i Ashton, England. Centret i Ashton är beläget i närheten av ett tempel, vilket gör att centret får mer verksamhet, säger broder Provard.

Även när det inte finns ett släkthistoriskt center i närheten kan de sista dagars heligas arbete med släktforskning erfaras när de utför släktforskning över hela världen. De som till exempel söker efter skotska förfäder har nytta av de sista dagars heligas arbete, vilka gjorde mikrokortkopior av omkring 40 miljoner dokument som förvarades i New Register House i Skottland. Det var ett 30-årigt projekt som bidrog till den skotska regeringens släktforskningssida på **www.scotlandspeople.gov.uk**.

Information om detta och andra projekt som utförts av medlemmar finns i kyrkans bibliotek, och en stor del av detta finns också i **www.familysearch.com**, kyrkans

släkthistoriska webbsida. Som en följd av decenniernas forskning innehåller webbsidan *FamilySearch* ungefär 957 miljoner namn.

Med frivilliga som hjälper besökare att forska i webbsidan och fri tillgång till **www.ancestry.com**, är släkthistoriska centrer bra platser att påbörja sin forskning.

"Många som sysslar med släktforskning är först inriktade på att samla namn, datum och platser. Men våra förfäder är mycket mer än detta ... Jag är en produkt av alla mina förfäder. Jag vill ta reda på mer om dem", säger broder Provard.

En grupp på Kenaihalvön i Alaska, Totem Tracers genealogiska sällskap, använder det lokala släkthistoriska centret till att hålla sina månatliga möten, under vilka de sammanställer släktnamn och berättelser om sina förfäder. Loretta Mattson, gruppens sekreterare, har bifogat 9795 personer till sin historia, som går 49 generationer tillbaka i tiden. Hon har funnit en hovslagare och kvätkare som en gång ägde en del av Nantucket-ön, och en kvinna som miste fyra söner i en farsot under amerikanska inbördeskriget.

"Det finns miljontals människor världen över som släktforskar. Varför? Varför gör de det? Jag tror det beror på att de har påverkats av andan i detta arbete, det som vi kallar Elias ande. Den vänder barnens hjärta till deras fäder", sade president Hinckley. (*Nordstjärnan*, nov 1996, s 20.) ■

Besluta er för att göra kloka val, råder ungdomsledare

Ett av de viktigaste beslut vi kan fatta är att välja att "aldrig upphöra med ... att göra kloka val", sade Charles W Dahlquist II, Unga mäns generalpresident, under en brasaf-ton för ungdomar i Tabernaklet på Temple Square i maj. Det är svårt att göra ett klokt val varje gång, men "vi får aldrig upphöra" med att försöka fatta goda beslut.

"I himlen hade vi två val", sade han. "Det ena valet stod Satan för, vilket skulle innebära att vi inte skulle ha någon handlingsfrihet, men Kristus valdes ... Handlingsfrihet är en grundläggande del av vår jordiska tillvaro."

Broder Dahlquist sade till ungdomarna att nu är tiden inne att besluta sig för att göra goda val. Han citerade första presidentskapet: "Våra kära unga män och kvinnor ... de beslut ni fattar nu kommer till stor del att bestämma vad som ska hända senare i livet och i evigheten." (*Vägledning för de unga*, s 2.)

Broder Dahlquist uppmanade ungdomarna: "Förvissa er om att ni alltid har med er broschyren *Vägledning för de unga*", som en hjälp i att fatta kloka beslut. Han läste avsnitt från broschyren om musik och kläder. "Ofta börjar vägen mot odödlighet med de kläder vi bär", sade han.

Han lovade ungdomarna att den

Charles W Dahlquist II

Helige Anden kunde hjälpa dem att fatta goda beslut. "Den viktigaste röst vi någonsin kommer att höra är den stilla, milda rösten", sade han. Han lärde att bön och skriftstudier kan ge svar som vägleder oss när vi fattar beslut.

"[Vår himmelske Fader] känner er vid namn", sade broder Dahlquist som avslutning. "Han hör era böner. Även när ni känner er ensamma är ni inte ensamma." ■

Katastrofer påverkar medlemmar runt om i världen

Medlemmar plockar upp spillrorna efter en tyfon som åstadkom förödelse på Yapöarna, en tro-

pisk cyklon orsakar översvämning på Fiji och en våldsamt brand förstör ett helt samhälle i närheten av Phnom Pen i Kambodja.

Tyfonen Sudal slår till mot Yapöarna

Den 9 april 2004 blåste i ungefär sex till nio timmar vindar av tyfonstyrka över Yapöarna. Det som återstod för de 8000 invånarna var att plocka upp sina utspridda tillhörigheter och bygga nya hem efter det att tyfonen Sudal förstört en stor del av ön.

Liksom tyfonerna Paka och Pongsona, som slog till mot Guam i december 1997, respektive december 2002, orsakade Sudal omfattande skador på dessa öar i Söderhavet. Men denna gång slog vindarna på 200–240 kilometer i timmen till mot de mindre Yapöarna sydväst om Guam, där hus byggda i betong är en lyx. Medlemmarna är tacksamma över att inga dödsfall rapporterades bland medlemmar eller missionärer fastän de flesta av hemmen bara var täckta med plåt.

Under och strax efter stormen fanns inga kommunikationslinjer öppna, ingen kraftförsörjning fanns och ingen infrastruktur lämnades intakt. Mer än 90 procent av VVS och el utsattes för skador, sjukhuset och skolor utsattes för omfattande skador och nästan samtliga skördar på ön förstördes.

Kyrkans ledare bemötte katastrofen genom att sända nödutrustning

och bistå medlemmarna ur den lokala fasteofferfonden.

Märkligt nog skulle de infödda från Yap, vilka bodde på den angränsande ön Guam, fira Yap-dagen den 10 april – dagen efter den ödeläggande stormen. Dagen för firandet blev en dag för återuppbyggnaden, under vilken invånarna från Guam diskuterade vad de kunde göra för att hjälpa invånarna på Yap.

De heliga röjer upp efter översvämning på Fiji

Missionärer och kyrkans medlemmar i den lilla byn Navua på Fiji, 40 kilometer väster om Suva, röjer upp i gyttjan, slammet och annat bråte som blivit kvar efter det att vattnet dragit sig tillbaka efter översvämningen den 15 april 2004, orsakad av den tropiska cyklonen 22P efter fyra dagar av tungt skyfall.

Samtliga missionärer och medlemmar i kyrkan på Fiji befinner sig i säkerhet. Men 10 fijibor avled i den våldsamma översvämningen och 11 hade rapporterats saknade när detta skrevs.

Tio medlemsfamiljer i Navua fick sina hem kraftigt översvämmade, varav många är byggda över två meter ovanför marken. Invånarna i området förlorade många av sina ägodelar. Många skördar förstördes. Skadorna beräknas uppgå till ungefär 4 miljoner USA-dollar.

”Det var inte många av våra medlemmar i Navua som var beredda på

att något sådant skulle kunna hända. När vattnet började strömma in i deras hem var de tvungna att lämna det i all hast för att komma i säkerhet. När de återvände samma kväll, eller tidigt nästa morgon, fann de sitt husgeråd antingen under vatten eller flytande”, säger Tipo Solomon, president för Suva norra stav, Fiji.

Familjen Volavola från Navua förlorade många ägodelar men blev något lättade när de såg sina hemförrådspåsar flytta på vattnet i sitt översvämmade hem. Det de såg gav dem förnyad uppskattning av den betoning ledarna lagt på att ha ett hemförråd.

Sista dagars heliga kapell i området användes till skydd för dem som inte kunde stanna i sina hem. Kapellet i Nauva härbärgerade upp till 60 människor under den värsta tiden av katastrofen. Bara några få av kyrkans kapell i det översvämmade området drabbades av omfattande skador. Kyrkans välfärdsavdelning delade ut filter och hygienartiklar till offren för katastrofen.

Missionärer hjälper kambodjaner som drabbats av eldsvåda

Trettio missionärer från kyrkan vadade genom svart sot och aska medan de hjälpte invånarna i ett litet samhället i närheten av Phnom Penh, Kambodja, att finna eventuella rester från den brand som ödelade området den 28 mars 2004.

När eldsvådan brunnit ut utgjordes

285 familjers hem bara av aska och få, om några, tillhörigheter. Bland de byggnader som förstördes av branden fanns två byggnader som härbärgerade 132 klädindustriarbetare.

En familj, vars medlemmar undersökte kyrkan, vaknade upp i sitt av eldslågorna omringade hem. De kunde bara ta med sig tre saker när de sprang mot säkerheten – två exemplar av Mormons bok och en bild på Jesus Kristus.

Elden rasade tills den nådde den flod som gränsade till samhället. Räddningsarbetare kom till stranden för att hjälpa dem som undflytt elden. Brandbilar kunde inte hjälpa till eftersom vägen som leder till byn var för smal.

Dagen efter branden bar missionärerna ansiktsmasker för att minimera inandningen av aska och använde skyfflar, räfsor och sina bara händer för att röja området så att familjerna kunde påbörja återuppbyggnaden.

En liten bebyggelse med höga träpålar nerstuckna i marken framträdde efter branden. Från pålarna hängde presenningar och filter som gav tillfälligt skydd åt de hemlösa familjerna.

Kyrkan donerade pengar för inköp av moskitnät, mattor, presenningar, tvål, kokkärl, hygienartiklar och mat. Kyrkan bidrog också med nästan 8 ton ris och kontaktade det kambodjanska Röda korset för att erbjuda hjälp till dem som förlorat sina hem. ■

Fler förslag till samlingsstunden, september 2004

Här följer fler förslag som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans med samlingsstunden i det här numret av Liahona. För lektionen, anvisningarna och aktiviteten som hör samman med dessa förslag, se "Jag vill" på sidorna LS4 och LS5 i Lilla stjärnan i det här numret.

Följande aktiviteter kan användas vid enskilda samlingsstunder eller under en samlingsstund då barnen delar upp sig i fyra grupper och roterar mellan stationerna. Sjung sånger eller psalmer om vänlighet medan barnen förflyttar sig från grupp till grupp.

Grupp 1: Ett sätt varpå vi kan visa kärlek och respekt är genom att tala vänligt till medlemmarna i familjen. Ha en hög med smala pinnar (tillräckligt för fyra grupper av barn) och en soptunna eller papperskorg med texten "soptunna". Låt ett barn bryta av en av pinnarna. Förklara att när vi använder "soptunneord" – ord som är olämpliga eller sårande – i våra hem kan våra familjer bli svaga som den enskilda pinnen och lättare att bryta sönder. Vi bör inte använda ord som sårar familjemedlemmarna, utan bör kasta bort dessa ord. Kasta bort den brutna pinnen genom att kasta den i soptunnan. Förklara att

istället för att säga saker som försvagar vår familj, bör vi använda ord som bygger upp och stärker den. Fråga barnen vilka ord som stärker familjen ("Tack så mycket", "Var såg god", "Jättebra", "Får jag hjälpa till?" och så vidare), och låt dem skriva orden på pinnarna. Ge en pinne till vart och ett av de barn som gav förslag på ord eller meningar, och samla sedan ihop dem i en bunt. Knyt sedan ihop bunten och låt ett barn försöka bryta av den. På samma sätt som bunten med pinnar är familjer mycket starkare när familjemedlemmarna bygger upp varandra genom att säga vänliga saker till varandra.

Grupp 2: Förbered flera praktikfall (se *Undervisning: Den högsta kallelsen* [1998], s 175–176) som hjälper barnen att se hur de kan visa vänlighet (till exempel: "Du ska leka med en vän och ser att din lillebror gråter. Vad kan du göra?") Låt barnen välja ett praktikfall och lösa det. Låt barnen finna och läsa Johannes 13:34. Visa en bild på en familj. Varje dag har vi många möjligheter att visa kärlek och vänlighet i vår familj.

Berätta om en personlig erfarenhet av hur kärlek och vänlighet välsignat din familj. Låt varje barn skriva eller rita en sak som han eller hon ska göra för att visa kärlek mot sin familj under den kommande veckan.

Grupp 3: Visa en bild på kung Benjamin (Evangeliet i bild 307). Låt barnen sitta på en filt, titta upp på bilden och läsa kung Benjamins bud-

skap till familjer. (Se Mosiah 2:1, 5–7; 4:13–15, 30.) Våra profeter i de sista dagarna har gett oss några särskilda råd om den tid vi är tillsammans som familjer: "Kom ofta tillsammans och tala om dagens problem och glädjeämnen. Planera ert arbete och era aktiviteter tillsammans så att var och en får bidra till att skapa en lycklig familj. Vi lovar att om ni gör detta och om familjens medlemmar regelbundet ber tillsammans, sjunger tillsammans och bära sina vittnesbörd för varandra, kommer kärleken och harmonin i hemmet att växa." (*Personal Commitment* [hemaftonsbok, 1979–1980], s V; *Unga kvinnor* 3, s 37.)

Låt barnen spela ett memory-spel genom att använda kopior av bilder som föreställer samvaro i familjen (till exempel Primär 1-6, 1-45, 1-51, 1-53, 2-42, 3-25). Lägg bilderna med sidan neråt på golvet. Låt barnen vända två åt gången för att försöka hitta två som passar ihop. Berätta om en personlig erfarenhet då din familj blev välsignad av att följa profetens råd för familjer.

Group 4: Den här gruppen behöver en skrivtavla eller ett stort papper att rita på. Viska till ett barn ett sätt varpå vi kan visa kärlek och omtanke om en familjemedlem. (Man kan till exempel bädda sin systers säng, låna ut sina leksaker, och så vidare.) Ge barnet 30 sekunder att rita en teckning som föreställer detta, och låt gruppen gissa vad den föreställer. Välj ett annat barn som får rita och upprepa samma sak. ■

Lokala nyheter

Budskap från områdespresidentskapet

175 år med prästadörets kraft

Äldste L Tom Perry

Strax före generalkonferensen kallade president Hinckley in mig på sitt kontor. Han sade att äldste Oaks och äldste Holland hade lärt sig så mycket underbart när de verkade i Filippinerna och Sydamerika att han ville fortsätta med detta tillvägagångssätt. Han sade: "Jag vill att du ska åka till centrala Europa så att vi kan uppehålla en nära kontakt med medlemmarna i kyrkan."

Jag svarade: "President Hinckley, jag är 81 år gammal!" Och sedan tittrade jag på honom tvärs över bordet och insåg att det var fel sak att säga. Så jag tillade snabbt: "Jag är redo att

göra allt det som du tycker att jag är kapabel till."

Sedan dess har jag blivit glad över att få vara i centrala Europa. Här går jag i mina pionjärförfäders fotspår. Så mycket av kyrkans styrka under de första åren kom från Europa. Jag ser fram emot att återuppleva deras trosarv.

Under våren 2004 firade kyrkan ett av våra största trosarv. Den 15 maj 1829 – för 175 år sedan – återställdes prästadömet till jorden, vilket gjorde det möjligt för dem som ordinerats därtill att verka i Guds heliga namn.

Denna återställelse började på våren 1829 när Oliver Cowdery kom till profeten Joseph Smith för att verka som skrivare när Joseph översatte Mormons bok. En dag arbetade de med 3 Nephi och läste om hur den uppståndne Herren undervisade profeten Nephi och andra om dopets betydelse. Herren sade: "Sålunda skolen I döpa, och det skall icke vara någon ordstrid ibland eder ...

Se, I skolen gå ned och stå i vattnet, och i mitt namn skolen I döpa dem."¹

Övertygade om att också de behövde döpas, gick Joseph och Oliver till en skog som låg utmed Susquehannafloden för att be. Oliver beskriver vad som hände:

"Helt plötsligt, som från evighetens mitt, talade Återlösaren frid till

oss. Slöjan eller förlåten delade sig och Guds ängel kom ned iklädd härlighet ... Vilken glädje, vilket under, vilken förvåning! Medan världen befann sig i oro och förvirring ... sågo vi med våra egna ögon och hörde med våra egna öron."²

Ängeln presenterade sig som Johannes döparen och berättade för dem att han handlade under ledning av apostlarna Petrus, Jakob och Johannes. Han gav sedan Joseph och Oliver "Arons prästadöme, som innehar nycklarna till betjäning av änglar, till omvändelsens evangelium och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse".³

Under Johannes' ledning döpte Joseph och Oliver varandra. Sedan profeterade de, fyllda av den Helige Anden, och glädde sig åt att de långa århundradena då evangeliets frälsande förordningar inte kunde utföras hade nått sitt slut.

När vi nu minns denna historiska händelse, må då våra hjärtan fyllas av förnyad styrka så att vi kan verka där Herren vill att vi ska verka, på det sätt som han vill att vi ska verka. ■

SLUTNOTER

¹ Se 3 Nephi 11:22–23.

² Joseph Smiths skrifter 2, fotnot c.

³ L&F 13:1.

Familjen samhällets pelare – FN:s Familjedag 15 maj

”Trygga och väl fungerande familjer är den bästa garanten för frihet och demokrati, för tolerans och respekt för varje individ med dess åsikt, egendom och religion.” Så skriver FN:s generalsekreterare Kofi Annan inför 2004 års tioårsjubileum av den internationella Familjedagen.

Jesu Kristi Kyrka vänder sig i samarbete med ett antal religiöst och politiskt obundna organisationer som alla värnar om familjen, till Sveriges maktbärare, politiker, media, ansvariga inom näringsliv och skola, i stat och kommun, med utmaningen att ta större del av ansvaret för våra barn, ungdomar och deras föräldrar och därmed stärka familjens roll i samhället.

Utmaningen gäller ansvar för moral och etik; ekonomiskt stöd och ökad trygghet för familjen; utbildning och information i föräldraskap och familjekunskap; ökat stöd till alla ensamföräldrar med barn; stöd för varje familj att kunna vara hemma med barnen eller få barnomsorg. Inte minst gäller det beslutsfattarnas ansvar för medias påverkan för att bygga upp och skydda våra familjer.

För att i samband med FN:s Familjedag föra fram budskapet om familjens centrala betydelse bildades redan 2003 en Familjedagskommitte bestående av Jesu Kristi Kyrka av av SDH som också var huvudsponsor, Levande Familjer; Giftnät för livet; Hela Människan; Haro med samarbetspartners som Barnens Rätt till För-

**Fr v Äldste Hans Mattsson, stavspremier
Gösta Körlof och äldste John Groberg
på FN:s Familjedag i Kungsträdgården
lördagen den 15 maj 2004.**

äldrarnas Tid; SAMBA (Samarbete för prioritering av barnen, bl a Klassmorfar); Riksförbundet Sveriges 4H; Makalösa föräldrar och Active Parenting.

Resultatet av åtta månaders intensiv planering visade sig torsdagen den 13, fredagen den 14 och lördagen den 15 maj.

Torsdagen den 13 maj gjordes en direktutsändning från universitetet i Falun till universitetet i Örebro, Sundsvall och Umeå. Videoutsändningen, som möjliggjorde tvåvägskommunikation, arrangerades av Mikael Holmgren, infoansvarig i Stockholms stav. Professor Richard D Wilkins, BYU, som var inbjuden till Falun, talade om familjens betydelse, samma tal som han sedan gav till riksdagsledamöterna. De tjugo deltagarna (studenter och två politiker), uttryckte sitt tack för tillfället att delta och hopp om uppföljning under kommande år.

På förmiddagen fredagen den 14 maj i ledamotshuset i Riksdagshuset möttes på initiativ av riksdagsman

Barnen lyssnade spännigt på sagor i sagotältet.

FOTO: BIRGITTA KARLFEJDT

FOTO: BIRGITTA KARLFDLT

Birgitta Mattsson bistod alla släktforskningsintresserade. Här med Berit Hedman, Karlskoga.

Tuve Skånberg (kd), som också är ordförande i Riksdagens grupp "Forum för familjen", medlemmar i Familjedagskommitten och speciellt inbjudna riksdagsledamöter. Av de åtta närvarande riksdagsledamöterna var två från vänsterpartiet (den ena var Ulla Hoffman, f d partiledare), en från folkpartiet, en från moderaterna och tre från kristdemokraterna. En socialdemokrat deltog en kort stund. Medlemmarna i Familjedagskommitten överlämnade genom Linda Norrbin och Marie Nylén en familjepetition till riksdagsledamöterna för distribution till deras kolleger. Närvarande var även två journalister.

Professor Wilkins hade bjudit in ett par hedersgäster, Abdullah Nasser M Al-Khalifa och Mohammed Alkuwari från regeringen i Qatar, som tog tillfället att inbjuda alla närvarande till den Internationella familjekonferens som äger rum i Qatar i november 2004.

Fem tal hölls mellan kl 10 och 12 om värdet av familjer: professor Wilkins, professor Allan C Carlsson från Howard Institute i Illinois; Janne Martland, norsk professor och riksdagsledamot, Alf B Svensson, författare, psykiatriker och välkänd talare om familjens betydelse; Abd al Haqq

Kielan, muslimsk ledare i Sverige, som talade om olika forskningsresultat och positiva aspekter rörande familjelivet och familjevården. Dessa personers tal uppskattades mycket och avslutades med en tio minuters fråge- och svarsstund.

Äldste John H Groberg med hustru Joan mötte under den följande lunchen, som professor Wilkins stod för, den muslimske ledaren Kielan och Tuve Skånberg. Tuve Skånberg fick ett exemplar av äldste Grobergs bok och DVD-film "Other Side of Heaven" ("På andra sidan himlen").

Mellan två- och tretusen besökare i Kungsträdgården på FN:s Familjedag lördagen den 15 maj kunde samla information om familjens stora betydelse. De organisationer som genom Familjedagskommitten planerat den här dagen hade sina egna tält med sina representanter som för besökarna kunde berätta om hur de speciellt värnar om familjen. Jesu

FOTO: BIRGITTA KARLFDLT

Professor Stefan Einhorn fick ett stort plockepinnspel av Per Nilsson.

Barnen, men också föräldrarna (!) var fascinerade av den roliga clownen.

FOTO: BIRGITTA KARLFDLT

Louis Herrey drog ner applåder med två låtar. Här med Ninni Bautista och hennes band.

Kristi Kyrka under ledning av Ingrid Nilsson hade tryckt upp affischer och broschyrer med familjen som tema. Tvåhundra ballonger med tryck signerade av barn med texten "Jag älskar min familj" gick åt allra först.

Ett hundratal släktforskningsintresserade kunde direkt via dator söka sina förfäder med hjälp av Birgitta Mattsson, som är Informations-tjänstens specialist på genealogi. Den annars kostsamma tjänsten sponsrades av Techshop, ett företag ägt av en medlem.

Dagen startade klockan 12 med uppträdande av Ninni Bautista och hennes band på stora scenen samt ett invigningstal av chefen för Informationstjänsten, Per Nilsson. Lars

Nylén från Levande Familjer var konferencier och presenterade sedan alla som uppträdde fram till 16.15, då Familjedagen avslutades. Alla artister bidrog till budskapet om kärlek och omtanke för familjen under ledning av Tina Olergård.

Två inbjudna talare vände sig till mindre grupper från lilla scenen – Sonia Sherefay från Rädda Barnen och professor Stefan Einhorn med många goda tankar om etik och familjevärderingar. En professionell clown underhöll barnen, som också kunde lyssna till sagor i ett sagotält (under ledning av Daniel Österlund). För barnen fanns också en brandbil att undersöka och ett "hoppfort" samt mycket annat. 4H-gården hade

tagit med vilda djur och erbjöd en ridtur på både små och stora hästar.

Vi är välkomna tillbaka till Kungsträdgården för att fira Familjedagen också 2005.

Även Umeå firade FN:s Familjedag tillsammans med Haro, IOGT-NTO och kristdemokraterna med en utställning, familjelekar, djur, ballonger och godis. De hade likaledes riksdagsledamöter närvarande, en från folkpartiet, en från kristdemokraterna samt en moderat, som talade till publiken om familjevården.

Allt utställningsmaterial finns digitalt hos Informationstjänsten för andra stavar, församlingar och grenar. ■

BIK

De proffsiga uppträdandena uppskattades av publiken.

Öppet Hus i templet i Köpenhamn

De stod på trottoaren längs Priorvej i långa köer. Det var vackert vårväder och träden på platsen framför templet i Köpenhamn hade just spruckit ut. Alla gästerna i den långa kön log förväntansfullt tills det blev deras grupps tur att besöka den vackra tempelbyggnaden. Innanför murarna och i den nya kyrkobyggnaden

på Nitvej arbetade mer än åttio syskon för högtryck – några närmast dygnet runt för att koordinera rundturer, finna guider och tempelvårdar, allt medan den ena bussen efter den andra körde upp framför kyrkobyggnaden på Nitvej med gäster från Sverige och Århus stav. Även från Tyskland, Ryssland och USA kom gäster strömmande.

Då den sista rundturen var avslutad sent på lördag kväll den 15 maj, sedan dörrarna faktiskt var stängda, kunde det totala antalet gäster under Öppet Hus beräknas till 25 512, ett storslaget resultat!

För alla syskon som deltog och hjälpte till på en rad områden var det en fantastisk upplevelse, för några kanske första gången i livet som de fick vara med om att skriva ett nytt kapitel i kyrkans historia i Skandinavien, men förhoppningsvis inte sista möjligheten för spännande historie-skrivning!

Gästerna rördes av Anden

Gästerna, varav integrationsminister Bertel Haarder var en, var eniga i sitt omdöme: "Vad det var vackert! Tack för att jag fick se ert tempel. Det var mycket annorlunda mot vad jag hade föreställt mig." Från dem som hade privilegiet att få vara tempelvårdar och guider hördes ofta: "Det var en ro och frid i templet som jag inte kan förklara."

Totalt 1084 gäster bad att få veta mer om Jesu Kristi Kyrka av Sista

Dagars Heliga, få en gratis Mormons bok eller besök av missionärerna. I Köpenhamns och Århus stavar historia har missionärerna aldrig haft så mycket att göra med att besöka så många på så kort tid.

Bakgrunden till att templet uppfördes

Hur började detta helt enastående kapitel i den danska historien? Det är i detta sammanhang ovanligt att ett tempeldistrikt med endast omkring 9000 medlemmar mot normalt mer än 70 000 får ett tempel i sitt område.

Såsom det framgick av talen under mötena vid tempelinvigningen samt flera andra tal av generalauktoriteter, ska förklaringen bland annat ses i förhållande till att omkring 10% av befolkningen i Utah är av direkt dansk härstamning. Mer än 20 000 av de danska syskon som utvandrat, var i sin barndom med om att säkra kyrkans tillväxt i de sista dagarna som började med Erastus Snø och Peter O Hansens mission i Danmark i juni 1850. Det offer som dessa syskon gjorde, och den betydelse de haft för Herrens verks utbredning på jorden, har varit en av orsakerna till att vi fått ett tempel i Danmark.

Sedan beslutet om ombyggnationen, att kapellet på Priorvej 12 skulle byggas om till ett tempel, togs av president Gordon B Hinckley och det första presidentskapet, stöttat av de tolv apolstarnas kvorum, tillsattes en tempelkommitte, ledd av områdespresidenten. Under det första

mötet i denna kommitte sade president D Lee Tobler: "Öppnandet av ett tempel i Köpenhamn kommer att betyda ett genombrott för missionärsarbetet i Danmark." I dag kan vi se början av denna vision bli uppfylld. När nu templet har blivit invigt, känns allt förarbete fjärran, och den skepticism som några kände för ett år sedan till att vi överhuvudtaget skulle få ett tempel, är borta.

Information och mission

Men vad mer, utöver den fantastiska välsignelsen att ha ett tempel bland oss, har det betytt för medlemmarna i Danmark?

För att få så många gäster som möjligt till det öppna huset, beslöt det tidigt att varje enhet skulle tillsätta sin egen tempelkommitte med biskopen eller grenspresidenten i spetsen för att organisera det lokala arbetet med att finna gäster och opinionsbildare, som hade en önskan att besöka templet och positivt berätta om sin upplevelse för andra. Totalt mer än 3000 sådana människor blev funna, och under öppet hus den 27-28 april kom nästan 600 av dessa inviterade gäster. Detta följdes sedan av flera grupper av skolklasser, konstföreningar, arbetskolleger, Rotary och en rad andra, som alla uttryckte ett stort tack för att ha fått besöka det vackra templet.

Under detta stora arbete där så många syskon deltog aktivt, är det generella intrycket att vi alla har

flyttat, kanske utvidgat, våra egna gränser för vad vi vågat göra, då vi har inbjudit familj, vänner, grannar och gäster till öppet hus.

Trycksaker om templet

Som förberedelse till öppet hus deltog flera familjer i USA och Danmark i ett speciellt insamlingsprojekt vars syfte var att skaffa medel för att göra en tempeltrycksak och få den utdelat i Köpenhamnsområdet samt i flera enheter i Århus stav. Mer än 340 000 trycksaker delades ut veckan före och första veckan under öppet hus. Även detta skrev historia i Danmark, då det var första gången som kyrkan så klart har uttryckt vad vi står för och tror på, och så många danskar i läskunnig ålder har haft möjlighet att läsa om evangeliet. Många har säkert skrivit ett avsnitt i sin minnesbok eller sina familjeuppteckningar om att de var med om den gången då templet i Köpenhamn hade öppet hus och senare blev invigt.

Jag tror att det för alla som varit med om denna storslagna uppgift utgör en positiv skillnad som vi kommer att märka av och som kommer att betyda en ny utveckling för kyrkan i Köpenhamn. Vi är alla skyldiga vår himmelske Fader ett tack för den välsignelse som vi har mottagit och det under som vi fick vara en del av. ■

*Lars Frigast Larsen,
Informationschef, Köpenhamns stav,
Översättning BIK*

President Hinckley och "En bro av tro" i Forum

Et sus gick genom åhörarna då biskopen läste upp tillkännagivandena. Han hade fått allas fulla uppmärksamhet. Till och med de små barnen som kanske inte riktigt förstod vad som hände, kunde märka den speciella stämningen som plötsligt uppstått i kapellet denna vårmorgon. Biskopen läste ett tillkännagivande från första presidentskapet där det stod att ett Herrens tempel skulle byggas i Köpenhamn.

Det hade nu gått omkring fem år sedan denna söndag våren 1999. Templet stod färdigt och öppet hus med över 25 000 besökare var över. Nu var templet klart för invigning till Herren.

Mötet med president Gordon

B Hinckley

Första presidentskapet hade bett att en brasafton med efterföljande kulturfestival med sång, musik och dans från de tre länderna i tempeldistriktet skulle arrangeras. Arrangemanget som fått namnet "En bro av tro" hölls i Forum i Köpenhamn dagen före invigningen, lördagen den 22 maj.

Först talade alla från områdespresidentskapet inklusive äldste Marlin K Jensens hustru, syster Jensen. Russell M Nelson, som har danska släktingar, talade om våra släktingar som inte haft möjligheten att ingå förbund med Herren och vilken välsig-

FOTO: JÖRGEN O. NIELSEN

Svenska ungdomar underhåller i "En bro av tro" i Forum lördagen den 22 maj.

President Hinckley och områdespresident Marlin K Jensen i Forum. I bakgrunden äldste Russell M Nelson.

nelse templet kan bli för dem, med vår hjälp. "Nu har vi ett tempel där vi kan göra sådant för våra släktingar som de inte kan göra för sig själva", sade han.

Sista talare var som alltid vår älskade profet, president Gordon B Hinckley. Han började med att berätta lite om hur det varit sedan syster Hinckley gått över till andra sidan, att det givit honom en ännu djupare förståelse för evigheten. Om evangeliet sade han: "Jag tror på det av hela mitt hjärta, och det är det jag lever för." Han uppmanade oss att om det är några principer som vi saknar vittnesbörd om, så bör vi pröva dem. Han lovade att vi därigenom skulle märka sanningen i dessa principer.

President Hinckley är känd för att tala mycket direkt om hur vi ska efterleva evangeliet. Han gör det med kärlek och en glimt i ögat. Mot slutet av sitt tal uttryckte han den omsorg han känner för medlemmarna: "Det går inte en dag utan att jag knäfaller och ber för er."

"En bro av tro"

Programmet under kulturkvällen var sammansatt av medlemmar från

både Danmark, Sverige och Island. Som ledare genom vackra nationalsånger, ballader och danser hade vi de första missionärerna som kom till Danmark och Sverige, Peter O Hansen och John Forsgren, spelade av Tomas Kofoed och Louis Herrey. Då nationalsångerna sjöngs, visades på storskärmar bilder från de respektive länderna. Då det till tonerna av "I Danmark är jag född" visades bilder av danska gula rapsfält, små fina timmerhus och den danska flaggan, Dannebrog, som vajade i vinden, var det nog ingen dansk som undgick att känna ett patriotiskt styng i hjärtat.

Showen började med presentationer av de olika länderna som inkluderade de två missionärernas oavbrutna diskussioner om ifall saftkräm med grädde eller knäckebröd var att föredra. Mot slutet uppträdde medlemmarna från varje land tillsammans i de flesta numren.

I stället för den patriotiska stämning som hade präglat den första delen av showen, spred sig under uppförandet av sånger om eviga familjer, sjungna av barnfamiljer från de olika länderna, och temasången "En bro av tro", en djupare känsla av att vi

alla tillhör en större familj, som sträcker sig ut över vår egen lilla familj och ut över det land vi bor i.

Profeten gick med sitt följe ut strax före slutet av kulturkvällen, och det var med ett "Vi ses i morgon" och hans kännetecknande klassiska hälsning med sin lyftade käpp. ■

*Anne C Larsen, Århus församling
Översättning BIK*

Tempelpresident Dee V Jacobs

Tempelpresidentskapet i Köpenhamns tempel utgörs av Dee V Jacobs och hans rådgivare Verner Olsen från Köpenhamns stav och Hans Ljungh från Göteborgs stav.

President Jacobs var som ung på mission i Sverige under åren 1950-1953. Han och hans hustru Kay bodde senare i Danmark i fem år, först 1965-1967, då han var konsul på USA:s ambassad i Köpenhamn och 1986-1989 som missionspresident i den danska missionen. 1989-1998 var president Jacobs och hans hustru i Frankfurt som ledare för kyrkans humanitära arbete i Östeuropa. De reste då runt i sexton olika östeuropeiska länder och utövade tillsyn över tjugosju olika projekt med hjälp av gifta missionärspär inom dessa områden.

1999-2000 var president Jacobs och hans hustru tempelmissionärer i templet i Stockholm, då president

Jacobs var rådgivare till tempelpresidenten. Paret Jacobs har sex barn och fick för några månader sedan sitt elfte barnbarn.

Förste rådgivaren i tempelpresi-

dentskapet, Verner Olsen, har bland annat tjänat som biskop och återvänt under 2003 med sin hustru Eika hem från sin mission i templet i Stockholm.

Kalender för templet i Köpenhamn

Begåvningsessioner*

Tisdag 17.30, 19.30

Onsdag 17.30, 19.30

Torsdag 15.30, 17.30, 19.30

Fredag 08.00, 10.00, 12.00, 14.00, 16.00, 17.30, 19.30

Lördag 08.00, 10.00, 12.00, 14.00, 16.00, 17.30, 19.30

	Dop*	Förberedande arbete*	Besegling*
Tisdag	18.30	17.45	19.45
Onsdag	18.30	17.45	19.45
Torsdag	Enligt avtal	17.45	19.45
Fredag	10.00 + 14.00	10.15 + 14.45	12.15 + 16.15
Lördag	10.00 + 14.00	10.15 + 14.45	12.15 + 16.15

I övrigt enligt avtal!

*Med förbehåll för ändring av tiderna.

Obs! Anmälan nödvändig till alla sessioner!

TLF: 38 18 18 18

FAX: 38 18 18 19

E-POST: copen-prs@ldschurch.org

Tempelkläder

Kom ihåg att det inte går att hyra tempelkläder i templet!

Tempelgrupper

Församlingar, grenar och stavar kan planera och avtala tempelsessioner utöver de schemalagda. Det krävs då att gruppen har med sig nödvändigt antal tempelarbetare.

Med vänlig hälsning

Tempelpresidentskapet, Köpenhamn, Dee V Jacobs, Verner Olsen, Hans Ljung.

FOTO: JÖRGEN O NIELSEN

Tempelpresidentparet Kay och Dee V Jacobs framför templet i Köpenhamn.

Andre rådgivaren, Hans Ljungh, har likaledes tjänat som biskop och tillsammans med sin hustru Elvy varit på mission i templet i Stockholm. ■

*Red. i Danmark,
Översättning BIK*

Redaktör för de lokala sidorna är Birgitta Karlfeldt (BIK). Förslag till nyhetsartiklar kan sändas via e-post **birgitta.karlfeldt@telia.com**. Bilder ska vara papperskopior i original, försedda med bildtext samt namn på fotograf. Bilder returneras inte. Digitala eller scannade bilder måste ha en hög upplösning (300 dpi!). Obs! Artiklar med innehåll äldre än tre veckor tas inte emot. Dikter publiceras inte. Artiklarna ska spegla tillämpandet av profetens och apostlarnas aktuella lärdomar, bland annat tjänandeprojekt, tempelresor, historiska händelser, tillväxt, medlemsmissionsarbete, humanitär hjälp, framgång inom seminariet eller institutet. ■

24789 180 EUROPE CENTRAL AREA (SWEDISH)

